

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Hertz, Henrik.; [udgivne af Poul Hertz].
Titel Title:	<u>Udvalgte dramatiske Værker</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 1
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Gyldendal, 1897
Fysiske størrelse Physical extent:	8 bd.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

Udvalgte
Dramatiske Værker

af

Henrik Hertz.

Første Bind.

Kjøbenhavn.

Gyldendalske Boghandel (Reitzelske Afdeling).

Fr. Bagges Bogtrykkeri.

1897.

Indhold.

Flittedagen	Bag. 7.
Amors Geniestreger	197.

Henrik Herk's

Udvalgte dramatiske Værker.

Første Bind.

Da Henrik Herk's dramatiske Værker for en Del .
Aar siden var udsolgt, og Forlæggeren henvendte sig
til mig om en ny Udgave, var jeg strax paa det rene
med, at en saadan burde kun omfatte et Udvalg af de
53 Stykker, som den første Udgave indeholdt. Arten
af dette Udvalg blev endvidere bestemt ved Forlæggerens
Ønske om at danne en Slags Folkeudgave, der skulde
indgaa som Led i Rækken af „Danske Klassikere“.
Opgaven maatte være at give et fylldigt Billede af
alle de forskellige Faser i Digterens dramatiske Produk-
tion og de forskellige Genrer, indenfor hvilke den be-
vægede sig, med Udeladelse af de famlende Begynder-
arbejder, de ufuldfomne Overgangsled og de mindre
betydelige, mindre typiske Arbejder indenfor en bestemt
Genre. At Operatexter, Lejlighedsarbejder, Smaaar-

bejder fra Digterens yngre Aar og Stykker fra Slutningen af hans Liv udgør den store Mængde af de udfødte Arbejder, er selvfølgelig, og for de flestes vedkommende vil enhver Kyndig let forstaa Grunden til Udeladelsen. Kun for et enkelt Vedkommende vil jeg motivere Sagen nærmere.

Digterens dramatiske Debutarbejde „Hr. Burchardt og hans Familie“, blev aldrig af ham selv optaget i de samlede dramatiske Værker. Han havde paatænkt at omarbejde det, men Planen blev aldrig realiseret. Stykkets Emne (Satire over Dilettanttheatret) er meget specielt og for lidet almenmenneskeligt til ret at interessere i en Tid, i hvilken lignende Fænomener ikke findes, Formen er meget bred og Stykket virker noget trættende trods de mange Morsomheder i Personskildring og Situationer og trods det ungdommelige, kaade Humør i Dialogen. Da denne første „Holbergske“ Periode i Digterens dramatiske Produktion i „Flyttedagen“ har en Repræsentant, der baade i Form og Lune er „Hr. Burchardt“ langt overlegen, har jeg ment det rigtigt kun at medtage dette.

Taget i store Træk falder Henrik Hertz's dramatiske Arbejder i to store Grupper, det borgerlige

Lystspil og det romantiske Drama. Der er ingen Tvivl om, at det er den første Gruppe, der har vist sig i Besiddelse af den største Livskraft og Evne til at besejre Tidens skiftende Smag. Det er derfor naturligt, at der i Samlingen er indlemmet et stort Antal af de til denne Gruppe hørende Bærker og de dermed nærbeslægtede Vaudeviller, først og fremmest de, der skildrer danske Forhold. De romantiske Dramaer, der i saa udpræget Grad er Børn af den Litteraturperiode, hvori de blev til, forekommer én nu, naar fraregnes de bedste af dem, noget forældede baade i Tankegang og Form. Jeg har derfor her begrænset Udvalget stærkt, navnlig for de Bærkers vedkommende, der skriver sig fra Slutningen af Digterens Liv. Af en Gruppe Arbejder, der paa en Maade staar midt imellem det romantiske Drama og det borgerlige Lystspil, Stykker, der behandler fantastiske Emner fra Nutiden i fremmede Lande, er medtaget et Par af de mest bekendte.

Stykkerne er ordnede kronologisk efter deres Tilblivelsestid, hvorefter der findes nøjagtige Oplysninger i Digterens efterladte Papirer. Jeg har desuden tilføjet nogle Oplysninger om tidligere Udgaver, Op-

førelser paa Privattheatrene og Oversættelser til fremmede Sprog.

Jeg skylder Hr. Cand. mag. Berner Dahlerup megen Tak for velvillige Raad i nogle ortografiske Tvivlsmaal, der under Korrekturen er paakommet mig.

København, Januar 1897.

Poul Herk.

Flittedagen.

Udstipil i fem Acter.

Skrevet i Slutningen af 1827.

Opført første Gang paa det kgl. Theater d. 29de April
1828, paa Folketheatret d. 23de Marts 1886.

Lystspil af H. H. Abhvn. 1832.

Dram. B. 3die Bd. Abhvn. 1854.

Texten i denne sidste Udgave er revideret og betydelig
forkortet, og som nævnt i en Anmærkning til Stykket, ere de
Scener, hvori Intrigen udformes, omarbeidede.

Personerne.

Olmerdug, Krigsraad.

Fru Olmerdug, hans Kone.

Julie, deres Datter.

Daniel, Tjener hos Olmerdug's.

Brandt, Muurmester.

Wilhelm, hans Søn, Fuldmægtig.

Christian, en gammel Tjener hos Brandt's.

Tang, Proprietair.

Charles, hans Søn.

Mathias Knap, Commissionair.

Madam Knap, hans Kone.

Mester Arendt, Skoflikker.

En Dreng.

Handlingen, der foregaaer i Kjøbenhavn en Flyttedag, begynder om Morgenens og varer ved til noget ud paa Aftenen.

Første Act.

En Gade, der løber lige op til Philosophgangen, hvilken sidste sees i Baggrunden. Paa hver Side af Gaden en Fløi af et nogenlunde anseeligt Huus, og umiddelbart ved det paa høire Side af Theatret (fra Tilskuerne at regne) Mathias Anaps mindre og noget forfaldne Bolig, med Skildt for et Commissions-Comptoir. Af og til, især i de første Scener, bæres Dragter med Flyttegods frem og tilbage over Gaden. Denne sidste bærer desuden Spor af en Flyttedags Vorden ved adspredte Halmbunker o. s. v.

Første Scene.

Daniel

(raaber ind ad Huset tilhøre, udenfor hvilket et Par Bærebøer staae).

Tager Jer iagt, Godtsfolk! I støde Kalken af Muren. Løfter Kassen over Gelænderet. — Saa sagte, saa sagtel! — Ei, I privilegerede Dagthve! har I ingen Dine i Hovedet? Vænger ned! — Naal (Fire Landsoldater bære Flyttegods ud og lægge det paa Børen). Puh! det er et miserabelt Liv. Jeg vil ti Gange heller kjøre med 4 springste Heste end trækkes med 4 sjæl-

landske Landsoldater. (Træder hen til Børen). Er nu Alt i Orden? Lad mig nu see, I bære Tøiet varligt ind ad Porten derovre. (Karlene gaae med Børene Ind i Huset tilvenstre). — — Kommer en Fremmed her til Bhen om Flyttedagen, kan han ikke troe Andet end at Fjenderne ere forhaanden, og at Borgerne vil retirere dem og deres Gods i Sikkerhed. Gaderne ere fulde af gamle og nye Meubler, Feiestarn, Sengehalm — fh, man kan knap vove at sætte Foden ned i denne Svinesti; jeg troer tilforladelig, der er Levende i Halmene. — Denne almindelige Vhst til at flytte, er bestemt en Sygdom, der stikker i Blodet, og der indfinder sig hver Opsigelsestid. Min Herre, Krigsraaden, er især stærkt angreben; om det saa kostede ham hans Liv kunde han ei boe længere end et halvt Aar, eller i det høieste et heelt Aar paa eet Sted. Nu har jeg tjent ham i 3 Aar, og i den Tid have vi flyttet 5 Gange. Men skal jeg sige min oprigtige Mening efter min ensfoldige Forstand, saa kan denne urimelige Flytteshge aldrig føre noget Godt med sig. At blive hjemlig paa et Sted, derpaa er der nu slet ikke at tænke; thi knap har man begyndt at finde sig vel, før man flakker videre. — Hahaha! der kommer Skoflikkeren heromme, pustende som en Kameel under Potter, Pander, Stolesæder, Stifbækkener, og jeg veed ikke alt hvad. Jeg tør sværge paa, han skal flytte. — En god Morgen, Mester Arendt! Hvorhen saa belæstet?

Anden Scene.

Daniel. Mester Arendt (bærende paa adskilligt Flyttegods).
Siden en Dreng.

Arendt.

God Morgen, god Morgen, Daniel! — Hvor jeg skal hen? Ja, du maa nok spørge. Jeg stائفels Mand ligger i Flytning til op over Dreene.

Daniel.

Men, for Pofferen! hvorfor blev du ikke boende?

Arendt.

Hvor kunde jeg, sødeste Ven! Har ikke min Bært, den Kjæltring, lagt paa Leien? Og hvor skal det komme fra? med tomme Hænder, Huset fuldt af Rolinger, og intet Arbeid — og aparte stod jeg i Resistance for Leien fra forrige Halvaar.

Daniel.

Saa gjorde du rigtignok klogest i at flytte.

Arendt.

Jeg blev sgu nok nødt til det, da min Bært har fastet mig ud af Bærrelserne. Nei, det er grumme ubehagelige Tider, vi leve i; man er nær ved at sulte ihjel. Alle Næringsveie ere fordærvede — for mange Hænder overalt — Fuskere og Bønhaser.

Daniel.

Du skulde prøve din Lykke i Lotteriet.

Arendt.

Min Ulykke har jeg prøvet deri. I forrige Uge satte jeg et Par næsten nye Manchesters-Buxer paa et bestemt Udtræk; men see, om jeg fik Noget!

Daniel.

Det var ogsaa en underlig Indsats. Jeg sætter, du havde vundet det bestemte Udtræk, saa havde du faaet 70 Par Manchesters-Buxer.

Arendt.

Na Snak, min Kone havde jo først solgt Buxerne, og sat Pengene paa Udtrækket. Men, hvad jeg vilde sagt, Daniel, gi'er du til en halv Pægel, hvad?

Daniel.

Jeg skulde næsten troe, at du alt har seet temmelig dybt i Flasken.

Arendt.

Hør, Daniel, jeg vil ønske, at hver Draabe Spiritus, jeg drikker, maa blive til Bly i min Mund, om jeg ikke er saa nyktern, som et nyfødt Barn.

Daniel.

Saa? Tør jeg spørge, om du pleier at gaae ud foruden en Morgendram?

Arendt.

Nei, Daniel, deri har du Ret; men, naar jeg arbejder suurt fra Morgen til Aften, saa kan jeg nok være det befjendt.

Daniel.

Saja — og, da du med dit Flyttegods kom forbi vor gamle Bekjendt i Studiistræde, Brændeviinsbrænderen, kaldte han saa ikke paa dig?

Arendt.

Jo, han gjorde, Daniel; for han har altid været min inderlig gode Ven.

Daniel.

Og saa skænkede han et Glas for dig til Lykke i de nye Værelser — ikke sandt?

Arendt.

Ja, det er sandt, det gjorde han.

Daniel.

Hahaha! Jeg tænkte det nok.

Arendt.

Ja, men hør Daniel! Vær nu ikke ubillig. Naar Manden kommer til mig og siger af et godt Hjerte: Kom, Krigskammerad — for vi staae sammen ved det borgerlige Artillerie — kom og lad os drikke dine nye Værelseres Skaal, saa havde det jo været skammeligt, om jeg havde sagt Nei dertil. Nei, vel er jeg en simpel Skomager, og, det Gud veed, nedtrykt af mange Næringsforger; men jeg troer nok, jeg veed, hvad der hører til en god Levemaade og Kammeradskab.

(En Dreng kommer løbende ind).

Drengen.

Mester! af, Mester! Mutter ligger i Kendeſtenen.

Arendt.

Ei hvad, din Kjøter! ſaa hjælp hende op og lad hende tørre ſig af. — Naa, Daniel, gi'er du til en Bægel, eller ſkal vi raffſe — eſſen eller ueſſen?

Drengen

(trækker ham i Kjølen).

Mester maa, vær en evig, gaae med. Vognen er væltet med Mutter paa.

Arendt

(rufter ham).

Din Kavneunge! har jeg ikke ſagt, du ſkal hjælpe hende op.

Drengen

(grædende).

Men alt Flyttegodſet er drattet ned og ligger i Kendeſtenen —

Arendt.

Hvad, Flyttegodſet? — ſaa maa jeg ſgu hjem. Farvell!

(Gaaer med Drengen).

Daniel

(alene).

Der gives virkelig Folk her i Byen, der leve af at drikke ſig fulde, eller der ſlet ingen anden Beſtilling i Staten have end at være drukne fra Morgen

til Aften, mens det er ubegribeligt, hvoraf de egentlig leve. Mester Arendt hører til denne Klasse Mennesker. Hans Haandværk kaster Intet af sig; Konen duer ikke; Kollinger er der nok af; han selv er altid fuld, undtagen tidligt om Morgenene, og dog slaaer han sig igjennem. Pokkeren maa vide, hvorledes det gaaer til.

Tredie Scene.

Wilhelm Brandt. Daniel (der holder sig tilside). Siden
Madam Knap.

Wilhelm

(kommer farende ind med en Adresse-Avis i Haanden):

„Logis for Haandværksfolk — 8 Landsoldater —“
Oh, for Fanden, hvor staaer det dumme Avertissement? (Dreier og vender Avisen utaalmelig). Her — nei — her — naa, endeligt! Nr. 363 (seer efter paa Huusnummerne). Det er jo der, det anvises. (Ringer paa Commissionair Knaps Gadedør). Men, Guds Død! boer ogsaa Krigsraad Olmerdug ligeoverfor? Jo, det er fuldkomment rigtigt; der boer min søde Julie, og fra idag af skal jeg fra Morgen til Aften sidde i Vinduet og see over til hende.

(Ringer paany. Madam Knap træder ind).

Mad. Knap.

Hvad Godt, min rare Herre?

Wilhelm.

De har jo nogle Værelser tilleie for Vogerende —

Mad. Knap.

Jo, jeg har, min charmante Herre!

Wilhelm.

Jeg vil fort og godt leie dem, og det strax.
Her har De for en Maaned forud. — Betalingen er?

Mad. Knap.

Betalingen er 12 Rdlr. maanedligen, min aller-
sødeste Herre! Men vil De ikke først besee Veiligheden?

Wilhelm.

Wieget gjerne. (Vissedes). Maaskee jeg kan faae et
Glimt at see af min Julie. (Høit). Det er jo herovre?
(Peger til den venstre Side af Gaden).

Mad. Knap

(med forandret Stemme).

Naa der? Savist, det er jo min Gjenboes Væ-
relser, som vi have i Commission at anvise. Det er
slemmt; nu har jeg just ikke Tid at gaae over med.
Værelserne ere ganske gode; det ryger kun lidt, men
der er en deilig Udsigt, som da ogsaa her, ifald De
vil besee min Veilighed.

Wilhelm.

Nei, Gu' vil jeg ikke. Jeg vil leie Værelserne
derovre og ingen andre.

Mad. Knap.

Som sagt, jeg har just nu ingen Tid.

(Vil gaae).

Wilhelm.

De maa min Salighed ikke gaae. Jeg vil jo leie; her er Penge.

Mad. Knap.

De har ogsaa en forstræffelig Hast.

Wilhelm.

Men lad Dem nu sige, bedste Madam!

Mad. Knap.

Na, javist — nu kan De jo komme igjen en anden Gang. De Bærelser løbe sgu ikke bort. Adieu!

(Gaaer og smækker Døren i efter sig).

Wilhelm

(hamrer paa Døren).

Luf op, Madam — luf bare op! Jeg vil leie uden at see Bærelserne — Fordømte Kappenskralle!

Daniel

(træder frem).

Om Forladelse, min Herre!

Wilhelm

(idet han vil gaae uden at see hen paa ham).

Alt forladt!

Daniel.

Undskyld min Dristighed, jeg synes at skulle have den Ære at kjende Herren.

Wilhelm.

Oh, er det dig, Daniel? min gamle Tjener og Opvarter! Hvad bringer dig herhid?

Daniel.

Jeg staaer her paa Post for at hjælpe min nuværende Herre, Krigsraad Olmerdug, med Flytningen.

Wilhelm.

Hvad? Olmerdug? Krigsraaden, som boer her i dette Hus?

(Beger paa Huset tilhøre).

Daniel.

Som har boet i dette Hus, men fra idag af er at træffe i Huset ligeoverfor.

Wilhelm.

Krigsraad Olmerdug, som har — som er — som har en ret net Datter, naar jeg husker rigtigt, en ganske fjøn Pige, troer jeg.

Daniel

(affides).

Aha! (Høit). En fjøn Datter? Mener De Frøken Julie?

Wilhelm.

Savist, Julie — jeg havde glemt Navnet.

Daniel.

Na! hun er da mere hæslig end smuk.

Wilhelm.

Saa? Synes du det?

Daniel.

Hendes Gang er noget flodset.

Wilhelm.

Det er Løgn, skammelig Bagtalelse. Hendes Gang er gratiøs, lettere end Gazellens, flygtigere end Hindens.

Daniel.

Og saa har hun et flaut Træk ved Munden.

Wilhelm.

O, du Affkum! Et flaut Træk! — Jeg burde slaae Arme og Been itu paa dig. Saa friskt er intet Kirsebær, som hendes modne, hvidige Ræber. Saa sneehvid ingen Perlerad som hendes Tænder. Og hendes Smil, hendes fortrullende Smil! O, der ligger en Himmel i hendes Smil alene. — Julie et flaut Træk ved Munden! Din levende Træblof! hvor tør du nævne Julie og Flauehed i eet Aandedrag!

Daniel.

Na, bedste Herre! Har Gud Amor aldrig faaet Bugt med Dem før, saa troer jeg, han nu har et ganske godt Tag i Dem.

Wilhelm.

Hvad — hvad vil du sige dermed? Jeg kan forsikre dig, jeg er slet ikke forelsket i din Frøken.

Daniel.

Bedste, unge Herre, hvorfor vil De følge for mig, hvad De alt har røbet? — Behag blot at betænke, til hvor megen Gavn jeg kan være Dem netop i dette Tilfælde.

Wilhelm.

Du har Ret, min tro Daniell! Du kan være mig til megen Gavn. Velan, saa vil jeg da tilstaae dig, at jeg i Sommer, kort efter min Udenlandsreise, gjorde din Frøkens Bekjendtskab i Fyen, hvor jeg i lang Tid havde Forretninger. Hendes Skønhed, hendes Aandsgaver, hendes fortræffelige Hjerte fængslede mig, og mine ringe personlige Egenskaber fandt igjen Naade for hendes Dine. Imidlertid reiste hun for 6 Uger siden her til Kjøbenhavn. Mine Forretninger holdt mig i Fyen lige til nu. Igaar ankom jeg, og idag er det min faste Beslutning formeligt at anholde om hendes Haand hos hendes Forældre.

Daniel.

Hm, hm! Naar De blot ikke kommer for sildigt.

Wilhelm.

Hvorledes? Skulde Julie være mig utro?

Daniel.

Hvad Frøkenen har besluttet, veed jeg Skam ikke; men hendes Fa'er har sat sig fast i Hovedet, at hun skal ægte den unge haabefulde Charles, Søn af en Proprietair Tang herude i Sjælland.

Wilhelm.

Hvem? Charles Tang? Den Hansqvast, den Modedukke, der paa en Brif er skaaren ud af den sidste Modejournal?

Daniel.

Netop ham; jeg mærker, De kjender ham.

Wilhelm.

Javist kjender jeg ham. Nu, er min Medbeiler ikke farligere, haaber jeg nok, jeg skal løfte ham af Sadelen.

Daniel.

Saa! saa let er det heller ikke. Jeg skal have den Ære at sige Dem, Krigsraaden sætter, som alle Kjøbenhavnere, overdreven Priis paa at boe efter sit eget Hoved. Charles har været klog nok til at benytte sig deraf, og ladet Huset derovre, som han i Foraaret kjøbte for sin Fa'er, indrette aldeles efter min Herres Angivelse, og nu er Krigsraaden saa henrykt derover, at han uden videre har givet sit Samtykke til Charles's Forlovelse med Frøken Julie. Den gamle Proprietair, som ingen af os endnu har

seet, kommer hertil idag, og iasten skal Faordet holdes i de nye Værelser.

Wilhelm.

Det skal aldrig i Evighed skee! — Faste? — Vi! — der skal sættes en Bind for! — Men hvad siger Julie til denne skønne Plan? og Fru Olmerdug? hun har jo dog som Kone i Huset ogsaa en Stemme.

Daniel.

Ja, det veed Gud, at Fruen har Stemme i Huset. Hun kan saamænd undertiden overstemme os Allesammen.

Wilhelm.

Hm! Hm! Denne Hindring kommer mig lidt uventet. Siig mig — Julies Fa'er, hvad er det for en Patron? Er det en Mand med Been i Panden? Han er jo Krigsraad?

Daniel.

Krigsraad er han, men derfor har han ikke nødig at have Been i Panden. Hvor han forresten er Krigsraad, veed jeg ikke. I sit eget Huus er han det ikke; thi der raader Fruen baade for Krig og Fred. Iøvrigt er han et godt sælle Skrog, der egentlig kun har to Svagheder. Den ene er, at samle fra alle Kanter Stumper og Stykker til en Naturalie- og Antiquitets-Samling, som jeg for min Part ikke vil give 4 Skilling for.

Wilhelm.

Saa? har han en Naturalie-Samling? Det var godt, jeg fik det at vide. Nu, videre!

Daniel.

Hans anden Svaghed er ligesaa uskyldig, kun at vi Andre ogsaa lide derunder.

Wilhelm.

Nu, hvad er det?

Daniel.

Ja, seer De — De veed jo, at vi ligge i Flytning idag?

Wilhelm.

Ja, du har selv fortalt, at I skal flytte ligeoverfor. Men hvorfor bleve I ikke boende?

Daniel.

Jeg skal ha'e den Ære at sige Dem, vi boede her paa Solsiden —

Wilhelm.

Nu, kan din Herre ikke lide det?

Daniel.

Jovist kan han, i Almindelighed; for vi flyttede forrige Gang netop, fordi her var saa deiligt Solskin om Foraaret; men iaar er Solen ogsaa reent besat med at skinne. — Og desuden er her saa megen Færdsel i Gaden.

Wilhelm.

Ei, din Nar! Færdsejen er jo den samme, naar han flytter til den anden Side af Gaden.

Daniel.

Det er endeligt sandt; men Værelserne vare saa store derovre —

Wilhelm.

Nu, det er jo godt for en stor Familie.

Daniel.

Jovist er det godt, og forrige Flyttetid leiede Herren ogsaa disse Værelser, blot fordi de vare saa rummelige. Men nu have vi betænkt os; vi ville have det smaat og hyggeligt. Og desuden var der ingen Vindovne der, men blot Kaminer.

Wilhelm.

Hahaha! han kan nu ikke lide Kaminer.

Daniel.

Jovist, forstaae mig ret; min Herre var ganske indtagen af Kaminer, da vi flyttede herind i For-aaret. Nu derimod frygte vi for, at der skal gaae for meget Brænde bort dermed. Vindovne ere ogsaa mere moderne; de gjøre, saa at sige, mere Vind end Kaminer. Og desuden, for at sige alt med saa Ord: saa er min Herre det vanskeligste Menneske at tilfredsstille hvad Værelser angaaer. Han flytter to Gange aarligen, og jeg er vis paa, han flyttede 10

Gange, naar det gif an. Hvad de nye Bærelser betræffer, da har jeg alt gjort saadanne Opdagelser, at jeg knap troer, vi blive her 14 Dage. Min Herre er i denne Henseende den livagtige Jerusalems Skomager, der aldrig har No paa sig.

Wilhelm.

Efter hvad du fortæller maa det jo være en let Sag at gjøre ham fjed af de nye Bærelser.

Daniel.

Ja, det vil saamænd være let nok.

Wilhelm.

I hvorum Alting er, jeg vil blive min første Plan tro, og endnu idag anholde om Julies Haand hos hendes Fader. Lykken har hidtil været mig gunstig ved mine fleste Foretagender; den vil heller ikke nu forlade mig. Desuden maa jeg for Julies Skyld gaae ligesrem tilbærks; hun hader Krogveie.

(Man hører Olmerdug tale indenfor).

Daniel.

Naa, der kommer Krigsraaden. Nu kan De min Sjæl gaae ligesrem tilbærks og frie her midt paa Gaden.

Wilhelm.

Top, det er et Ord! Jeg vil strax bestorme

Krigsraaden. Kanſtee hans Hjerte alt er ſmeltet over
Flyttedagens mange Fataliteter.

Daniel.

Fataliteter? Jo pyt! Det er juſt hans Element.

Fjerde Scene.

Krigsraad Olmerdug. De Forrige.

Olmerdug

(beſtøbet, hans Toilette er noget i Uorden. Under Armene og i Hæn-
derne har han en Pakke Papirer, en Urtepotte, et Fuglebuar, en Kasse
af Mahagoni o. ſ. v. — Han taler ind i Huſet tilhøre).

Skjnder Jer nu, Børnlille! og lader os faae
de ſidſte Dragter over. Jeg er her ſtrax igjen.
(Kommer frem). Jeg kan for min Død ikke lide, at man
flytter mig over Halsen. (Gaar hen igjen til Huſet). Lad
min Kone tage Nøglerne af alle Hjørneſkabene —

Wilhelm

(nærmer ſig med Hatten i Haanden).

Undſkyld, min Herre, at jeg er ſaa paatrængende —

Olmerdug

(uden at vende ſig om).

Jeg giver Jngenting ved Dørene, min gode Mand!
— Lad dem ikke glemme Skilderierne i Spiſeſtuen.

Wilhelm.

Jeg udbeder mig et Dieblis Opmærſomhed —

Olmerdug

(som før).

Gaae til Fattig-Forstanderen! — Siig dem, at de skal lade Bapegøien staae til allersidst.

Wilhelm.

Min Herre, De tager Feil — det er ikke min Hensigt

Olmerdug

(som før).

For en Ufærd! har jeg ikke sagt Ham — (vender sig om). Naa! — Jeg beder om Forladelse! Jeg vidste ikke Andet, end at De var En af dem, der hver evige Flyttedag overløbe mig om Huusleiehjælp. — Tør jeg spørge, hvad der staaer til Deres Tjeneste?

Wilhelm.

Naar jeg blot ikke kommer til Uleilighed —

Olmerdug.

Ja, jeg ligger i Flytning som De seer. Naar De derfor kunde fatte Dem lidt i Korthed —

Wilhelm

(affides).

Frieri og Korthed, det er fordømt haarde Betingelser. (Sæt). Jeg skal have den Ære at sige Dem, jeg har reist meget, deels som Botaniker, deels som Zoolog, deels som Oldgransker, deels som —

Olmerdug.

Ei, eil er min Herre en Oldgransker?

Wilhelm.

Jeg studerer Antiquiteterne con amore. Nu har Rygtet fortalt mig, at De skal besidde en udmærket Samling af Sjældenheder, udstoppede Fugle, Conchylier, nordiske Antiquiteter. — Men, som sagt, jeg vil heller en anden Gang . . .

Olmerdug.

Nei, Gu' skal De ikke, bedste Hr. Ven! Saa meget kommer De heller ikke til Uleilighed. — Na, Daniel, befrie mig for dette Skramleri. — Naa, saa De vil see min Karitet-Samling? Herregud, med største Fornøielse. Ja, De kan troe, der ere kostbare Stykker deriblandt, som De min Tro ikke finder i mange kongelige Cabinetter. Der er nu, for blot at anføre et Exempel, en meget sjelden amerikansk — amerikansk — Nu, jeg kommer nok paa Navnet en anden Gang. Det er ellers et grumme rart Stykke. — Ja, min Conchyli-Samling er heller ikke fundet paa Gaden. Na, den har kostet mig en god Skilling. Men, hvad jeg vilde sagt, er De en Ven af Vanskabninger?

Wilhelm.

Jo, naar de ere i Spiritus.

Olmerdug.

Meget vel. Jeg kan opvarte Dem med en Sam-

ling af de skønneste Banskabninger, man vil ønske sig. Der skal De blandt Andet see et ufuldbaaret Foster i Spiritus, et Pigebarn, der er født med Snørlov paa.

Wilhelm.

Med Snørlov?

Olmerdug.

Med Snørlov, som jeg siger. Er det ikke sandt, Daniel?

Daniel.

Jo, min Tro er det sandt. Moderen var jo Dandsferinde, saa det ikke er saa urimeligt.

Olmerdug.

Ja, ere dog ikke Naturens Veie forunderlige?

Wilhelm.

Unægteligt! — (Affides). Jeg mærker nok, jeg maa give min Skilling med i Lauget. (Høit). Jeg har altid under Betragtningen af Misfostre fundet Naturen i høi Grad interessant. Den er her paa engang frembringende og forstyrrende. Men i selve denne Tilintetgjøren af dens eget Værk lægger den den selsomste Blanding af mangfoldig Ideerigdom og Overgivenhed. Det synes næsten, som om Naturen, for at tilfredsstille sig selv, søger at bøde paa sit mislykkede Værk ved at lade det komme frem under de baroqueste Former. I Sandhed! mange Misfostre

have viist sig for mig som høist humoristiske Producter, frembragte af den kjæfeste Indbildningskraft.

Olmerdug

(affides).

Baroque Misfostre? dem har jeg ikke i min Samling. Humoristiske? dem kjender jeg sgu slet ikke. Men jeg vil ikke lade mig mærke med Noget. (Spit, tagende hatten af). Jeg mærker nok, at min Herre er en Kjender, og glæder mig alt i Forveien til at gjøre Deres nærmere Bekjendtskab. Jeg skal ellers have den Ære at sige Dem, min største Force bestaaer i nordiske Antiquiteter.

Bilhelm.

Det er mig kjært; jeg har ogsaa fornemmeligt lagt mig derefter.

Olmerdug.

Det var jo skjønt. De kan saamænd hos mig see en complet Samling Hellebarder, Offerknive, Steenrøer o. s. v. og en Mængde Urner fra alle Hedenstabet's Tider. Jeg har en Urne, der bestemt er over 3000 Aar gammel, ja maaskee fra Odins Tid.

Bilhelm.

Kanskee den er fra før Syndfloden —

Olmerdug.

Meget muligt; jeg fordrister mig ikke til at af-

gjøre det. — Men, apropos, Daniel, blev den gamle Urne, jeg taler om, godt indpakket ved Flytningen?

Daniel.

Jo, den kom i god Behold over. Jeg kunde ikke have pakket min egen Bro'er bedre ind. — Men Herren har reent forglemt at fortælle om den kunstige Smørkande, vi har i Samlingen, og som de sige, er gravet op af en Rjæmpehøi ved Slagelse. Kan Herren huske, der laae endnu lidt Smør paa Bunden, som vi smagte. Det lod til at have været deiligt Maimaaned-Smør.

Olmerdug.

Ja, han har Ret, det er et sjældent Stykke. Na, det leder til vigtige historiske Oplysninger om vore nordiske Forfædre.

Wilhelm.

Det kan jeg begribe; for, naar man først har faaet ud, at vore Forfædre spiste Smør, — saa

Olmerdug.

Javist, saa — saa seer man jo strax —

Wilhelm.

Ja, det er meget sandt.

Olmerdug.

— Saa har man gjort et dybt Blik ind i deres oeconomicke og huuslige Forfatning, deres Cultur osv.

Wilhelm.

Ja, og saa gaaer Resten af sig selv som et Smørrebrød. (Affides). Den Conversation begynder at kjede mig. Jeg maa bringe mit Frieri paa Bane. (Høit). De har nævnet mig alle Deres Kariteter, men glemte den største Sjeldenhed i Deres Huus, om hvilken Rygtet alt længe har talt.

Olmerdug.

Na, De mener nok min ægyptiske Mumie.

Wilhelm.

Nei, jeg maa tilstaae —

Olmerdug.

Min Samling af indianske Fuglereder?

Wilhelm.

Heller ikke. Noget endnu sjeldnere, som Ingen uden De eier.

Olmerdug.

Som Ingen uden jeg eier? Er det da een af mine Vanskabninger?

Wilhelm.

Jeg beder om Forladelse! Skabningen deraf er netop fuldendt.

Olmerdug.

Hm, hm! Er det kanskee Noget, der er udstoppet?

Wilhelm.

Nei, det vil jeg bande paa, det ikke er.

Olmerdug.

Hm, hm! nu har jeg det! Jeg staaer jo ogsaa i Taaget. De mener min levende tamme Sælhund, som kan gjøre Kunstler — bestemt!

Wilhelm.

Nei, De tager Feil, og for ikke længer at lade Dem i Tvivl, vil jeg tilstaae reent ud, at jeg har haft Deres Frøken Datter for Nie ved min Beskrivelse.

Olmerdug.

Naa! — Hvad er nu det for Noget! — Ja saa! Hvor kunde det falde mig ind! Hun er sgu ingen Karitet, at sige saadanne —

Wilhelm.

I Sandhed, hun er en Sjældenhed, hvis Lige skal søges længe. Man kan finde 10 Mumier, inden man træffer paa en Dame af hendes Skønhed, Dyd og milde Sæder.

Olmerdug.

Ja, var hun ikke saa sandt mit eget Kjød og Blod, saa foretrak jeg dog en Mumie. Men, med Forlov at spørge, min unge Herre! hvorfor interesserer De Dem saa stærkt for min Datter?

Wilhelm.

Med saa Ord: jeg elsker Deres Frøken Datter,

og haaber at vinde hendes Gjenfjærlighed. Jeg har Formue og er uafhængig. Ved at forene min Fremtid med Deres Datters gjør De mig til det lykkeligste Menneske i Kjøbenhavn.

Olmerdug

(affides).

Nei, seer man! en Snusshane! Nu, ham skal jeg snart seie afveien. (Høit). Jeg kan saavist ikke tjene Dem, min Herre! Idag kommer Proprietair Tang ind fra Landet for at helligholde sin Sønns Jaord med min Datter. De seer altsaa selv, at De kommer lidt for sildigt. Forresten staaer jeg og mine andre Sjeldenheder aldeles til Deres Tjeneste.

Wilhelm.

Jeg besværges Dem, Hr. Krigsraad! Det gjælder om Deres Datters Vel, om min egen Ulyksalighed.

Olmerdug.

Min Datters Vel skal jeg tænke paa; det er min Pligt som Fa'er. Men Deres egen Ulyksalighed kan jeg min Sjæl ikke paatage mig. Det er ikke Tider dertil.

Wilhelm.

Saa er det Deres Alvor at ville forene Deres herlige Datter med Byens største Abekat, med en levende Modejournal?

Olmerdug.

Ingen Fornærmelser mod min tilkommende

Swigersøn, om jeg maa bede: Det er sgu et meget flinkt lille Menneske.

Wilhelm

(med et Slags comist Fortvivlelse).

Veed De, min Herre, at Deres Ord har bragt mig til det Yderste? Jeg erklærer Dem herved aabenbar Krig. Jeg hviler ikke, før jeg har opnaaet mit Dnske. Inden Aften skal jeg seierrig som en Philip af Macedonien drage ind i Deres Huus. Julie skal blive min!

Olmerdug.

Hvad? Vil De bortføre min Datter?

Wilhelm.

Nei, selv skal De frivillig lægge hende i mine Arme. Det skal være Deres Trøst, Deres Stolthed at kalde mig Swigersøn. Og Fanden skal ta'e mig, om jeg giver Slip paa Deres Datter, naar hun først engang er min. — Adieu, gamle Herre! Nu veed De hvad De har at rette Dem efter.

(Gler ud).

Olmerdug.

Det var mig en net Oldgransker, den? Hvad kan nu det have været for en Kogle? — Her, Daniell mærkede du ikke Noget her paa den fremmede Herre?

(Beger paa Fanden).

Daniel.

Paa Hovedet? Der havde han en Hat paa.

Olmerdug.

Na Gladder! Jeg mener, om du ikke syntes, han var lidt forskruet.

Daniel.

Na jo, paa en Maade. Han var endeligt som Folt er fleest.

Olmerdug.

Det Værste er, at jeg over denne Personages Skyld næsten reent har glemt, at jeg ligger i Flhtning. Bliv du nu her, mens jeg gaaer over. — Hør nu! Naar den Springskr, der var her nyligt, skulde komme i mit Huus i min Fraværelse —

Daniel.

Saa skal jeg bede ham vente til Herren kommer hjem. Fruen eller Frøkenen kan jo holde ham med Selskab.

Olmerdug.

Du skal Fanden ikke bede ham vente! Du skal, (gjør en Pantomime). forstaaer du? paa en høflig Maade vise ham Vinterveien.

(Gaaer ind i Huset tilvenstre).

Wilhelm

(kommer frem).

Øst! Daniel! Er han gaaet?

Daniel.

Jo, Herre, Marken er vores; men jeg synes ikke, at Fjenden er slaaet rigtigt paa Flugt.

Wilhelm.

Mit Frieri tog en ulukkelig Ende, hvilket ogsaa var at vente. Vi maae nu tage vor Tilflugt til Vist, og du maa være mig behjælpelig. — Først og fremmest maa du skaffe mig Bærelser her i Nærheden, for at jeg kan have Die med Krigsraadens Huus.

Daniel.

Men hvorfor leiede De ikke hos Madammen, De talte med?

Wilhelm.

Jeg vil boe ligeoverfor eller skraasoverfor Julie.

Daniel.

Det er jo netop Tilfældet her. De husker nok ikke, at vi idag ere flyttede til den anden Side af Gaden.

Wilhelm.

Du har Ret; det havde jeg reent glemt. Ja, saa ring paa og forhør dig. — Men vil siig mig først, hvad er det for Folk?

Daniel.

Aa, meget honette Folk, naar man ikke tager det for nøie. Manden er Commissionair, hedder

Mathias Knap og er en god Bekjendt af mig. Hvad Konen angaaer, da er det Værste, man kan sige om hende, at hun laaner paa Pant, og det Bedste, at hun nu og da banker sin Mand. Forresten ere de begge tilfals, naar de betales godt.

Wilhelm.

Jeg kunde jo aldrig træffe det bedre. Kanstee de kunne være os behjælpelige. Gaae kun hen og lei i mit Navn.

(Daniel ringer paa).

Femte Scene.

De Forrige. Mad. Knap.

Daniel.

En god Morgen, Mad. Knap! Vi vil leie Værelser hos Dem.

Mad. Knap.

Det kan jeg lide, lille Daniel; kom indenfor!

Daniel.

Nei Tak, vi har ingen Tid. Denne Herre der —

Mad. Knap.

Er det ham, der vil leie? — Na, det er en Bindhas!

Daniel

(tager hende tilside).

Staae Dem nu ikke selv i Vhset, Madam. Denne Herre er en god Kunde. Han har Penge som Græs. Nu vil han leie hos Dem, forstaaer De? Deres egen Veilighed for Regerende.

Mad. Knap.

Vil han? Ja, det er en anden Sag. (Til Wilhelm). Mit hele Huus staaer aldeles til Deres Tjeneste, min rare Herre!

Wilhelm.

Meget vel, Madam. Jeg leier altsaa for een Maaned to Værelser tilgaden, og flytter strax ind. Betalingen har De her forud. Det var jo 12 Rdlr.?

Mad. Knap

(tællende efter).

1 og 5 er 6 og 6 er 12. Fuldkomment rigtigt, min rare Herre! Ja, flytte ind kan De saamænd, naar De vil, og med Værelserne vil De nok blive fornøiet. Der har boet baade Grever og Baronier og Kammerjunker og Officerer.

Wilhelm

(der under denne og følgende Replik gaaer speculerende op og ned).

Saa?

Mad. Knap.

Ja, jeg skal have den Ære at sige Dem, min første salig Mand havde meget udbredt Bekjendtskab

blandt de Militaire og de Fornemme. Han var Bagtskriver, af! en Karl, som en Regimentstambour — Men jeg opholder Dem nok, min rare Herre!

Wilhelm

(som før).

Ingenlunde; bliv De kun ved! Altsaa Deres Mand var Regimentstambour —

Mad. Knap.

Nei, han var Bagtskriver, men en høi, bomstærk Mand. Jeg havde saamænd ikke troet, at han saasnart skulde bukke under. Stakkels Mand! han stod just paa Avancements-Listen. Men Døden er Hvermands Herre.

Wilhelm

(som før).

Saa han døde ung?

Mad. Knap.

Ja, jeg skal sige Dem, min salig Mand var jo vist et sjeldent Menneske, ret et Mønster paa en Mand. Men vi have Alle Feil. Ja, den Drif, den Drif — naar han kunde have ladet den fare! Men det gik i eet Kjør: Snaps om Formiddagen, Snaps om Middagen, om Eftermiddagen og Aftenen; — og nu havde han mange Venner baade blandt Høie og Lave. Alle skulde de tractere ham. Ja, De kan vide, han kom mangen Gang saaledes hjem, at jeg ikke kunde

styre ham, men maatte kalde Naboerne tilhjælp. Gud forlade ham det! Han har tidt handlet slet imod mig, ret hvad man kan kalde slet. De troer det maaskee ikke, men han har tidt været nærved at banke mig.

Daniel.

Nu, Nærved skyder ingen Hare.

Mad. Rnap.

Ja, men han har banket mig, det veed Gud han har, og det tidt og ofte. Fy, det Skarn!

Wilhelm.

Nu har jeg det! Min Plan er lagt. Charles maa skaffes afveien, maa loffes fra Byen, i det mindste for idag, og dertil maa den brave Mad. Rnap være os behjælpelig. — Seer De, bedste Madam, jeg har en lille Spøg for, en Intrigue, hvad De vil kalde det, og hvortil jeg trænger til Deres Assistance. Om min Erkjendtlighed kan De være forvisset.

Mad. Rnap.

Hvad forlanger De af mig, allerjøddeste Herre?

Wilhelm.

Her er et ungt Menneske her i Byen, der er mig i Veien, og som jeg derfor paa en Dags Tid vilde have bortfjernet. Da det nu ikke godt gaaer an at føre ham bort med Magt, saa ville vi kjønt tage ham med det Gode. Vi ville bilde ham ind,

at et ungt, smukt Fruentimmer er forelsket i ham, og sætter ham Stærnemøde et Sted, Fanden i Bold, langt ude i Landet. Voktes han nu i Fælden og tager derud, saa vinde vi Tid og kunne siden hitte paa noget Andet.

Daniel.

Med Forlov, skal Mad. Knap agere det unge, smukke Fruentimmer?

Wilhelm.

Oh, Passiar! — Damen er en god Veninde af Dem, har henvendt sig til Dem, da hun selv er gevaltig undseelig, og især grumme anstændig.

Mad. Knap.

Det er let at forstaae, men hvor faae vi Damen fra?

Wilhelm.

Damen? — Oh lad den unge Herre selv see at finde hende derude. For det Første behøve vi kun en Billet doux fra hendes velsignede Haand. — Men hvis det dog tilsidst skulde blive nødvendigt, at hun viste sig, saa, ja saa maae vi skaffe En — men hvem? Funtus! jeg har det! Julie selv, ingen anden end Julie! Hun har Vid og Munterhed og vil bedst kunne rivalisere med sig selv. Det er et hyppeligt Indfald!

Daniel.

Indfaldet er godt nok, men jeg troer ikke, at Frøken Julie indlader sig derpaa.

Wilhelm.

Aa jovist — jeg skal nok overtale hende. Sorg du kun for at skaffe mig en Samtale med hende i Centrum. Dog, mens jeg husker det, forløb dig ikke, naar du taler med din Frøken. Hun maa for Alting ikke kjende vor hele Plan. Hun kunde let faae Skrupler.

Daniel.

Endnu veed jeg saa at sige slet ikke hvad De har i sinde.

Wilhelm.

Ah, mine Planer ere store og dristige. Men min Tid er kostbar. — Farvel, allersjædeste Madam Knap, charmante Kone, til hvem jeg sætter alt mit Haab. Om 5 Minuter er jeg her igjen, og flyver i Deres aabne Arme med alt mit Flyttegods.

(Gaar).

Sjette Scene.

Daniel. Mad. Knap. Commissionair Knap.

Knap.

God Morgen, min Skat! (Ryser Konen). Hvad vilde den fremmede Herre? laane Penge?

Mad. Knap.

Sikke Passiar! Saae han ud til det?

Knap.

Nu ja, han var velklædt, saa pleie Folt gjerne at trænge til Penge. — Nu, hvad vilde han da?

Mad. Knap.

Oh, naar du endeligt vil vide det, han leiede vore Bærelser deroppe.

Knap.

Naa, det var vel, vi bleve af med dem.

(Vil gaae ind).

Mad. Knap.

Det veed Gud, du har travlt idag. Hvor vil du hen?

Knap.

Jeg vil gaae ind paa Comptoiret. Jeg har sgu Andet at bestille end at staae her og holde Fadderfladder.

Mad. Knap.

Faddersfladder? Hvad er det for Talemaader? Pleier jeg van' at holde Faddersfladder?

Daniel.

Nei, Godtfolk, skjændes ikke her midt paa Gaden; dertil er der jo fortrolige Hørdetimer nok inden fire Bægge. Hør nu, Mathias Knap, hvad jeg siger dig.

Den Herre, der gik der, er en Søn af Muurmester Brandt. For at sige Alt med saa Ord, saa er han forliebt i Krigsraadens Datter her i Huset.

Mad. Knap.

Froken Julie? Alt det charmante Barn — ja, det er der Raison i.

Knap.

Hun har 30000 Rdlr. efter en afdød Tante; det er holdne Vare.

Mad. Knap.

Na, det er et prægtigt Fruentimmer. Har jeg ikke tjent hos Krigsraadens, da Frokenen endnu var et Barn og ikke større end som saa? Hun er en Perle blandt Fruentimmer.

Daniel.

Savist er hun en Perle, men Ulykken er, at hun endnu sidder indeflemt blandt lutter Østers. Det kommer altsaa an paa, saa at sige, at løsne hende paa en forsigtig Maade, og dertil vil den unge Brandt bruge dig og din Rone. For Uleiligheden betaler han raisonabelt, det staaer jeg inde for.

Knap.

Det skal saavist være mig en Glæde at-hjælpe ham med hvad jeg kan. Men hvad er der iveien for hans Frieri? Hans Fa'er, veed jeg, er rig.

Daniel.

Der er ikke Andet iveien, end at Frøkenen halvveis, skjøndt mod sin Billie, alt er forlovet med den unge Charles Tang.

Knap.

Den unge Charlatan? Ja hvilken? Her er Charlataner nok i Byen — hvilken mener du?

Daniel.

Som jeg siger, den unge Charles Tang.

Knap.

Jeg hører nok; men hvad er hans Navn?

Daniel.

Ei, for Pokkeren, Charles — Tang, ham, Comptoiristen, Proprietairens Søn.

Knap.

Naa ham! den Kjøter!

Daniel.

Er' I Uvenner?

Knap.

Uvenner just ikke! men vi har en lang Tid staaet paa en spændt Fod med hinanden. Seer du, jeg havde Et og Andet udestaaende med ham, angaaende nogle Pengesager o. s. v. du kan vel begribe. Saa engang, da Slubberten mødte mig paa Toldbodveien,

tog han Leiligheden iagt, gav mig et Pus og spændte Been for mig.

Daniel.

Hahaha! Ja, saa staae I rigtignok paa en spændt Fod med hinanden, i Ordets egentlige Betydning. — Kom nu og lad os gaae ind, der kunne vi træffe nærmere Aftale.

(De gaae ind i Knaps Huus).

Anden Act.

Bærelse hos Krigsraad Olmerdug.

Første Scene.

Bilhelm og Julie komme ind.

Julie.

Nei, min Ven, paa egen Haand tør jeg ikke indlade mig paa et saa misligt Foretagende. Min Moder maa give sit Samtykke dertil.

Bilhelm.

I Guds Navn da, lad hende vide det, skjøndt det er saa bandsat prosaist at have sin egen kjædelige Moder til Confidente. Og sæt, hun forbyder dig Stævnemødet med Charles?

Julie.

Saa lade vi den Fugl flyve, min unge Herre, og hitte paa noget Andet. Men jeg tænker nok, hun

giver sit Samthkke dertil. Hun er selv ikke for Partiet med Charles, og jeg som den eneste Datter er naturligviis hendes Diesteen, begriber du vel.

Wilhelm.

(omfavnende hende).

O, det er let at begribe! Du er meer end min Diesteen; du er mine Dines Vh, mine Dines Seekraft, Sjælen i mit Syn.

Julie.

Søde Wilhelm, tael bare saaledes, at jeg kan forstaae dig. Alle disse smukke Talemaader ere spildte paa min Kjøbstæds-Natur.

Wilhelm.

Med saa Ord da: du samthkker i, at jeg sætter Charles en Vornæse paa?

Julie.

Med største Fornøielse!

Wilhelm.

Og naar din Moder, som Himlen skænke et langt Liv og en sund Dømmekraft, tillader det, saa vil du være mig deri behjælpelig.

Julie.

Ja, men den Sag maae vi dog overtænke lidt nærmere.

Wilhelm.

Og naar alle mine Planer skulde mislykkes, saa tillader du mig at slaae Charles ihjel?

Julie.

Nei, mange Tak! det ligger udenfor min Competence. Desuden er Charles et godt lille Dyr, som for min Skyld hjertelig gjerne maa leve, naar han blot ikke absolut vil leve med mig.

Wilhelm.

Der har vi det! Du tager ham ordentlig i Forsvar! Men husk paa, at jeg nu logerer ligeoverfor dig, at jeg fra mine Vinduer kan se lige ind i Feres Dagligstue. Bemærk jeg, at han gjør Cour til dig, at du tillader det, eller at han blot kysser din Haand, saa —

Julie.

Nu hvad saa, min tappre Ridder?

Wilhelm.

Saa slaaer jeg, Gud fordomme mig, Arme og Been itu paa ham, naar han kommer ud paa Gaden.

Julie.

Hy, Wilhelm, hvor du bander! Man kan knap være bekjendt at høre paa dig. Naar du ikke er smukt artig, saa gaaer jeg.

Wilhelm

(kysser hende paa Haanden).

Tilgivelse, kjæreste Julie! Jeg skal aldrig mere
baade i din Nærværelse, tro mig nu!

Julie.

Saja da! Lad mig see, du forbedrer dig. Hør
nu, kjære Wilhelm, naar seer jeg dig igjen?

Wilhelm.

Hvis ikke før, saa i aften i Skumringen. Som
Romeo, min elskte Julie, skal jeg stige over Have-
muren til dig. Ingen uden Stjernerne skal være
mine Vidner —

Julie.

Ja, tag dig iagt for Vægteren. Han her i
denne Gade er slem.

Wilhelm.

Fra dit Kammervindue venter du mig og ud-
aander din Længsel i søde Ord, som du beder Lusten
og Vindene at bringe mig.

Julie.

Det kan man kalde at slaae sine Ord hen i
Vind og Veir.

Wilhelm.

Da seer du En komme ud fra Gjenboens Huus,

hyllet i en stor blaa Kavai. Du aner, at det er mig, lader Strikfestigen gaae ned, og din Romeo flyver i dine Arme.

Julie.

Nei, min Ven, din Pignelse duer ikke, med din Tilladelse. For det Første er jeg ingen Julie og du ingen Romeo; i det mindste haaber jeg ikke, at du alt imorges har sværmet for en kjøbenhavnsk Rosalinde, som hiin flygtige Herre. For det Andet lader jeg ingen Cavallerer gjøre mig Nattebesøg opad Strikfestiger. Det behøves heller ikke; Daniel skal nok vente paa dig ved Gadedøren. For det Tredie vil jeg nok giftes med dig, men fjønt med Fa'ers og Mo'ers Samthkke, af en ordentlig Præst og i Kirken.

Wilhelm.

Men et Kys inden jeg gaaer, det kan du vel nok give mig uden Fa'ers og Mo'ers Samthkke?

Julie.

Et Kys? Det kan aldrig være sundt saa tidligt paa Dagen.

Wilhelm.

Slemme, slemme Julie! Du finder alt Fornøielse i at drille mig.

Julie.

(Kysser ham).

Du gjør mig sandeligen llret, fjær som du er

mig, fjærere end mit eget Liv. — Men gaae nu!
Jeg hører Nogen komme.

Wilhelm.

Ja, jeg vil gaae. Styrket af din Munds Nec-
tar skal jeg have Mod til at sætte alle mine vidt-
udseende Planer igjennem. Farvel! Taften er du
enten min, eller Charles i den anden Verden.

(De gaae hver til sin Side).

Anden Scene.

Olmerdug. Daniel.

Olmerdug.

Sæt Kassen herhen, lille Daniel, men lempeligt.
Der er lutter brasilianske Fugle i denne Kasse.

Daniel

(der har bragt ind og sat en stor Kasse fra sig).

Jeg har tidt tænkt, at det dog var godt for
Herrens stakkels Fugle og andre Dyr, at vi nu og
da ligge i Flytning.

Olmerdug.

Nei, Daniel, det er langt fra godt. Jeg faaer,
hvergang vi flytte, en heel Deel spoleret af min
Samling.

Daniel.

Men, naar vi flytte, faaer de stakkels Dyr sig
dog en Motion. De fan min Tro have godt af at

røre sig lidt nu og da. Herren kan aldrig troe, hvor den udstoppede Basterbjørn saae fornøjet ud, da vi bare den over Gaden.

Olmerdug.

Din Fjante! Den har jo hverken Liv eller Følelse.

Daniel.

Ja, siig Herren ikke det; man kan ikke vide det. Jeg for min Part blev altid ganske underlig tilmode, naar jeg var inde i Herrens Cabinet derovre. Der stod nu de store Kameler, Dromedarer og Bavianer bestandigt paa een Plet og fik hverken Vaadt eller Tørt. Troer Herren ikke, at Creaturet har Følelse derfor? Og saa aparatte være udstoppet! Vil Herren bare betænke, at være udstoppet! Jo, det maa tilførladelig være en grumme ubehagelig Stilling.

Olmerdug.

Hahaha! Jeg troer, du er ikke ret klog. — Kom nu herhen og hjælp mig! (Shæler med Kasserne). Jeg kan ellers ikke nægte, at det ordentligt er en Glæde at flytte, naar man kun har nødig at lade Tøiet bringe ligeoverfor. Jeg skal rigtig for Fremtiden see at mage det saaledes, at vi altid flytte etsteds hen i Nærheden.

Daniel.

Tænker Herren alt paa at flytte igjen?

Olmerdug.

Vist ikke; jeg mener kun —

Daniel.

Sa for ellers kunde vi jo næste Flyttetid tage over igjen til det gamle Sted, og saaledes blive ved. Saa bliver vi i Gaden.

Olmerdug.

Sikke Snak! Jeg agter saamænd ikke at flytte saa snart. — Men der kommer min Kone; gaae nu ind saa længe og lad os alene. (Daniel gaaer).

Tredie Scene.

Olmerdug. Fru Olmerdug.

Fru Olmerdug.

Det er vel, jeg træffer dig, kjære Mand! Har du tænkt paa nye Gardiner til Hjørnestuen?

Olmerdug.

Du fik jo nye Gardiner, da vi flyttede sidst.

Fru Olmerdug.

Men hvad kan det nytte, naar de ere meget for korte til Fagene her?

Olmerdug.

Hør, veed du hvad, Kone, skal jeg, hver Gang

vi flytte, købe nye Gardiner og nye Meubler, saa bliver jeg min Sjæl en ruineret Mand.

Fru Olmerdug.

Naar du tænker saaledes, skulde du rigtigt slet ikke have flyttet.

Olmerdug.

Seer man! Var du ikke selv utilfreds med Kjøffenet derovre?

Fru Olmerdug.

Na Gud, med Kjøffenet kunde jeg nok have hjulpet mig. Men dig var jo Intet tilpas.

Olmerdug.

Dig min Tro heller ikke. Jeg maatte tidt nok høre, at Bastekjælderens laae for langt borte, at Spiis-kammeret var for lille . . .

Fru Olmerdug.

Kjære Mand! vær nu ikke urimelig! Jeg erklærede jo udtrykkeligt, at jeg endda vilde blive boende. Men du vilde jo med Vold og Magt herover.

Olmerdug.

Savist vilde jeg — vist vilde jeg. Derovre kunde jeg jo ikke røre mig. Her boer jeg dog som et Menneske.

Fru Olmerdug.

Unægteligt er her meget bedre; det vil jeg aldrig fragaae.

Olmerdug.

Aa, her er velsignet! Her er saa lyst, saa muntert! Og vil du komme hid engang, Vene! Fra dette Bindue kan man see over Philosophgangen, langt over Tommerpladsen.

Fru Olmerdug.

Vied en Rikkert maa man kunne see hvert Huus paa Amager.

Olmerdug.

Det var et fornuftigt Indfald af dig; jeg skal saameend have min Rikkert opstillet. — Savist kan man see til Amager. Aa, det Bindue er Guld værd!

Fru Olmerdug

(efter en lille Pause).

Maa, saa du mener, at jeg imorgen skal gaae ud og kjøbe Tøi til Gardiner? For selv vil du vel ikke besatte dig dermed.

Olmerdug.

Nei, gaae du! Hvad der skal til, det skal til; der hjælper jo Intet for. — Men, hør nu! har vi ogsaa faaet alt Tøiet over? Manquerer der Intet?

Fru Olmerdug.

Ikke det jeg veed.

Olmerdug.

Saa, for det er mig en Pestilens, naar de komme drattende med Noget bagefter.

Fru Olmerdug.

Men de to Commoder, kjære Mand, har jeg flyttet ind i Dagligstuen.

Olmerdug.

Hvorfor maatte de nu ikke staae, hvor jeg havde sat dem. Det er, som jeg siger: naar jeg vel troer, at Alt er i Orden, saa kommer du og kalfatrer det om.

Fru Olmerdug.

Men, kjære Mand, jeg kan umuligt undvære dem.

Olmerdug.

Da veed jeg, at du har baade Skabe og Dragfister i Overflødighed. Men det er saaledes hver evige Gang, vi flytte, saa er der Skjænderi om, hvor de Commoder skal staae. (En Tjener melder Charles). Na, det kan jeg lide! Siig, han er velkommen. Na, hør lille Rone, lad saa Julie komme ind!

Fru Olmerdug.

Hun kan ikke komme strax, hun er ved at klæde sig paa.

Olmerdug.

Hun var jo paaflædt.

Fru Olmerdug.

Nu, saa vaster hun sig. Du har heller ikke nødig at vide Alt saa nøie. (Gaaer).

Olmerdug.

Det er et evindeligt Brøvlari med de Fruentimmer. Bestandigt skal de vaske og pjaske sig.

Fjerde Scene.

Olmerdug. Charles (i elegant Ridedragt).

Charles

(stikker Hovedet ind ad Døren).

Jeg kommer dog vel ikke til Uleilighed?

Olmerdug.

Aa langt fra! Værsgod og trin nærmere!

Charles.

En god Morgen, Svigerpapa! Jeg ønsker Dem til Lykke i de nye Værelser. Som jeg haaber, er De nu saa temmeligt i Orden.

Olmerdug.

Aa jo — det Værste har jeg fra Haanden. Men De kan troe, det holdt haardt. Naar man skal flytte, saa faaer man saamænd først at vide, hvad Meubler man har.

Charles.

De har dog fundet Alt til Deres Tilfredshed her? Jeg har i det mindste givet de strengeste Ordre.

Olmerdug.

Alting er charmant. Jeg er Dem og Deres

Hr. Fader grumme takskyldig. Nu manquerer der intet Andet, end at vi faae Reie-Contracten istand.

Charles.

Na, tael ikke om den Bagatel. Iblandt Benner kommer det ikke an derpaa.

Olmerdug.

Nu, som De selv vil. — Nei, jeg har saamænd ikke boet saa godt i mange Aar. Naar jeg vilde fortælle Dem, hvad jeg alt har lidt —

Charles.

Men jeg har endnu ikke hilset paa Deres gode Kone.

Olmerdug.

Hun har Noget at bestille i Huusholdningen. — Der skal De høre . . .

Charles.

Og Deres elskværdige Frøken Datter —

Olmerdug.

Hun er henne og vasser sig. — De troer maaskee ikke, at Gadedøren blev tre Gange opdirket, og Husets Folk bestjaalne der, hvor jeg boede før? Men der hittede jeg paa et Aneb. Jeg betalte Vægteren for at sidde og sove —

Charles.

For at sove?

Olmerdug.

Ja hør nu! Jeg betalte ham for at sidde og sove i min Gadedør, hvor Ingen kunde komme ham forbi, uden at falde over ham eller træde paa ham.

Charles.

Ah, en excellent Idee!

Olmerdug.

Ja, det gik saa vidt, at jeg hver Aften sendte Bigen ned for at see ad, om Bægteren ogsaa sov paa sin Post, og først da havde jeg Ro paa mig. — Ja, dengang blev jeg hjulpen; men hvad har jeg ikke haft for Ulykker og Plager forresten. Snart Skjænderier med Huusfolkene —

Charles.

Men vil da Deres elskværdige Frøken Datter slet ikke lade sig see?

Olmerdug.

Hun kommer strax; hun er bare henne og vasker sig; — saa vilde de ikke holde Trapperne rene, saa lod de Renden fryse til; — og evindelige Tracasserier med Bærten i Huset. Ja, det er saamænd et juurt Liv at boe tilleie.

Charles.

Men, Svigerpapa, jeg længes virkelig efter Deres aimable Datter.

Olmerdug.

Hun kommer strax; hun er bare henne og vasker sig. — Na, jeg kunde fortælle Dem — —

Charles

(affides).

Det er Satan til Vask! (Hvit). Frøkenen gjør et langt Toilette idag.

Olmerdug.

De har Ret, nu kunde hun endeligt være færdig. Jeg vil gaae ind og hente hende. (Idet han vil gaae). Naa, der har vi hende! Hvor bliver du af, Barn?

Femte Scene.

De Forrige. Julie.

Charles.

Ah, endeligt har man den Fornøielse! Hvorledes befinder De Dem, Frøken?

Julie.

Jeg takker, ret vel.

Charles.

Skulde De troe, at jeg-idag for første Gang har været vred paa Deres Toilette?

Julie.

Mit Toilette? Det spiller i Sandhed en saa ubetydelig Rolle, at jeg mindst troede, det tiltraf sig Nogens Opmærksomhed.

Charles.

Jeg beder om Forladelse! Alt, hvad der angaaer Deres elskværdige Person, tiltrækker sig min hele Opmærksomhed. Desuden, en Dames Toilette er i mine Dine en meget interessant Gjenstand. Det er Skjønhedens hemmelige Bærsted, hvor tusind Amoriner have travlt med at være den unge Dame behjælpelige. En bringer en Kam, en Anden en Børste, en Tredie Tandpulver, en Fjerde vellugtende Sæbe . . .

Julie.

Åh, nei! saa mange Tjenere har jeg ikke, og nu allermindst Amoriner.

Charles.

Men, apropos, siden vi tale om Toilettet, der skal jeg have den Ære at præsentere Dem — (tager et Etui frem).

Olmerdug.

Hvad har De der?

Charles.

En lille Present til Deres Frøken Datter, en Bagatel!

Julie.

De er meget artig, min Herre; men jeg veed i Sandhed ikke, om jeg tør —

Olmerdug.

Jovist, naar Hr. Charles er saa galant at tilbyde dig det, kan du gjerne tage derimod.

Charles.

De gjør mig lykkelig ved at tage derimod. — Behager De iøvrigt at lægge Mærke til Laaget. Det er særdeles kunstigt udarbejdet i demi-haut-relief og forestiller den skønne Giraffe, Kongen af Frankrig har faaet foræret af Paschaen af Egypten.

Olmerdug.

Ah, har jeg seet Magen! Er det ikke en ordentlig Giraffe! Det er sgu godt gjort!

Charles.

Ah, det er udmærket Arbeid! Der eksisterer kun 2 Exemplarer af det Etui udenfor Paris, hvoraf dette er det ene, og det andet eies af den franske Chargé d'affaires i Wien. Laaget alene er et Kunststykke; det bestaaer i en ganske særegen Mechanisme.

Olmerdug.

Men hvorfor har De just afbildet en Giraffe derpaa?

Charles.

Det skal jeg have den Ære at sige Dem. Fra den Tid den egyptiske Giraffe var offentligt udstillet i Jardin des plantes, blev det den høieste Mode i Paris at opfalde Alt efter dette Dyr, og anbringe det paa Souvenirs, Necessaires o. s. v. Man fik strax Haarfletninger à la Girafe, Halsbaand à la Girafe, Falbelader à la Girafe. Sa man skriver fra Paris, at naar en Dame har ret store og milde Dine, f. Ex.

jom De, skjønnne Frøken, saa hører det til bon ton, at man siger, hun har Dine à la Girafe.

Olmerdug.

Dine? ja, det gaaer endda an. Men vilde En paa det samme sige, at min Datter havde en Hals à la Girafe, saa betakkede hun sig nok for den Ære.

Charles.

Ah, charmant sagt!

Sjette Scene.

De Forrige. Fru Olmerdug.

Charles.

Ah, Fru Olmerdug! ærbødige Tjener! — Hvorledes befinder De Dem! Hovedet lidt forstyrret? Ja, Flyttedagen er paa min Ære en slem Dag. — Apropos, jeg er endnu i Deres Gjæld, Frue!

Fru Olmerdug.

I min?

Charles.

Jeg skylder Dem den sidste Modejournal. Men jeg har taget den med. Tør jeg være saa fri? (Overleverer hende Journalen).

Fru Olmerdug.

Meget forbunden! skjøndt det hastede virkelig ikke. Hverken min Datter eller jeg holde synderlig Skridt med Moderne. Har De derfor et andet Brug for den, kan det gjerne beroe.

Julie

(figende i den).

Skal vi ikke beholde den, nu vi har den? Er der noget Nødt deri, Charles? —

Charles.

En Mantille af Blonder, en Kjole af Cote-pali. Til Neglige nydelige Capoter af hvidt Gros de Naples med Baandsløiser af rosenrødt Atlas. Det er omtrent det mærkeligste. Damehattene true med at undergaae en stor Forandring. De italienske Straahatte besættes med to Bouquetter gule eller grønne År med Rosetter, og forenes med et Gazebaand med brede grønne Atlasstriber.

Fru Olmerdug.

Nu, man maa rigtig lade Dem, De er vel bevandret i, hvad der angaaer Luxus.

Charles.

Den skønne Verden kan ikke undvære Luxus. Den er for den høiere Cultur ligesaa nødvendig som Poesie og de andre skønne Kunster.

Olmerdug.

Det er saavist et ganske originalt Synspunkt, det! Paa den Maade komme jo vore Poeter til at rangere eens med den franske Haarskjærer eller Handskemager.

Charles.

Jeg kan ikke nægte — i en vis Henseende.

Olmerdug.

Ja ja! der er altid Noget i 'et.

Charles.

Men jeg er paa min Vre nærved at glemme Alt over Deres behagelige Selskab. Jeg har med et Par Venner arrangeret en Ridetour, og en Mand af Vre maa holde sit Ord. — Fru Olmerdug! jeg anbefaler mig! — Svigerpapa, hav mig undskyldt!

Olmerdug.

Naa, skal det nu være? Vil De alt til at gaae? Ja, vi see Dem da igjen til Middag.

Charles.

Jeg er Dem meget forbunden. — Elstværdsige Julie! De er saa stille. Jeg haaber dog ikke, De tager mig det ilde op, at jeg alt anbefaler mig.

Julie.

Aa Gud, nei! gaae De i Guds Navn! Men jeg stod just og tænkte paa, at den Herre, der er afbildet her i Modejournalen, ligner Dem saa for-
skræffeligt.

Charles

(med en selvbehagelig Latter).

Ah, De behager at skjemte. Er der ellers Noget i Journalen, De ønskede Underretning om, skønne Julie?

Julie.

Nei, mange Tak! men jeg veed ikke, om Fa'er eller Mo'er ønskede sig Underretning?

Olmerdug.

Jeg? Hvor vil du hen, Barn? Jeg har saamænd ikke skiftet Moder, siden det asiatiske Compagnies Betjente gav det store Bal, og det var kort før Krudttaarnet sprang.

Charles.

Man maa tilstaae, De skifter Moder med Deconomie.

Julie.

Na, det er saamænd ikke Deconomie. Men Fa'er er en Ven af Antiquiteter; derfor holder han ogsaa af de gamle Moder.

Charles

(Kysende hendes Haand).

Ah, charmant sagt! — Men, nu maa jeg i Sandhed anbefale mig, til vi sees igjen. — En god Morgen! Ingen Complimenter — jeg beder!

(Gaaer, ledsaget af de Andre).

Syvende Scene.

Gaden fra første Act.

Wilhelm, Knap og Mad. Knap

(komme ud fra Commissionairens Hus).

Wilhelm.

Har De nu forstaaet mig?

Rnap.

Jo, det er let at begribe.

Wilhelm.

Min Plan er efterhaanden at gjøre Krigsraad Olmerdug aldeles fjed af de nye Værelser og at opbringe ham saaledes mod Proprietair Tang og hans Søn, at han absolut maa troe, at han føres bag Ushet af dem, og tilsidst ikke kan Andet end ophæve Forbindelsen mellem Charles og Julie. I denne Hensigt har jeg alt instrueret Daniel. For det Første faae vi Krigsraaden til at troe, at der skal boe en Kobbersmed i Kjælderen derovre.

Rnap.

Meget vel. Skomager Arendt har lovet, at naar han betales godt, og De vil staae inde for Følgerne, skal han indfinde sig i Kjælderen og banke og hamre saaledes, at man skal kunne høre ham over hele Nabolauget.

Wilhelm.

Naar vi nu saaledes med dette grove Skjuts har skudt Breche paa Krigsraadens Taalmodighed, saa leveres Hovedslaget. De gaaer op til ham i Deres egen Person, som den vidtberømte Commissionair Rnap, og forkynder ham hverken meer eller mindre, end at han maa flytte ud enten idag eller imorgen, eftersom Proprietair Tang har alt længe iforveien leiet Værelserne til en Anden, der nu gjør sine Retligheder gjældende. Forstaaer De?

Anap.

Det er sgu let at forstaae, naar jeg blot kommer heelskindet derfra.

Mad. Anap.

Hvorfor skulde du ikke komme heelskindet derfra? Hvad har du nu for Betænkkeligheder?

Anap.

Her er ikke Andet at frygte for, end at, naar jeg forglemmer mig og røbes, saa lader Krigsraaden mig kaste ned ad Trapperne.

Mad. Anap.

Nu, saa bliver du kastet ned ad Trapperne. Det er saamænd ikke første Gang. Er det Tider til at see paa saadanne Smaating?

Anap.

Men naar jeg nu stævnes for Retten som Bedrager?

Mad. Anap.

Naar der ingen andre Vidner er end Daniel, saa er dit Nei ligesaa godt som hans Ja. Er det kanskee første Gang, du har svoret dig fra en Sag?

Anap.

Hør, Kone, vil du tale, saa vil jeg tie. Din Tunge kan endnu bringe mig i Bolt og Jern.

Wilhelm.

Et godt Ord igjen, Madam! Deres Mand giver nok efter. — De har heller Intet at frygte for, Hr. Commissionair! Krigsraaden er en sagtnodig Mand, der selv i det værste Tilfælde ikke griber til voldsome Midler.

Knap.

Taja! Vi faae at see!

Wilhelm.

Wien, tys! Jeg hører Daniels Stemme. Skynd Dem nu ind. Jeg gaaer tilside, men skal snart igjen indfinde mig. (Gaaer).

Knap.

Na hör! Hr. Brandt! — et Ord! — et Ord — Ja, væk er han! Nei, alle de Planer due saa min Sjæl ikke.

Mad. Knap.

Due de ikke? Ja, vil du bare følge ind med. Og det siger jeg dig, naar du ikke gjør Alt, hvad vi ville have af dig, saa — ja du veed nok, hvad jeg mener. Kom nu!

(Trækker ham ind i deres Huus).

Ottende Scene.

Charles. Daniel.

Charles.

Det er paa min Ære høist besynderligt! Saa

du siger, hun har henvendt sig til denne Madame —
hvad er det nu, hun hedder?

Daniel.

Madam Anap.

Charles.

Ah, Madam Anap! — Og hvad er det for en
Kone?

Daniel.

Det er en meget brav Kone, der aldrig farer
med Tant — ret en Danneqvinde.

Charles.

Og den ubekjendte Skjønne havde udtrykkeligt
erklæret, at hun var attacheret for min Person?

Daniel.

Ja, den unge Dame maa rigtig have det grumme
hedt. Saadanne som hun havde hulket og grædt og
lamberet for Mad. Anap. Hun skal have sagt, at
hun enten maatte vinde Deres Kjærlighed eller tage
Livet af sig.

Charles.

Paa min Ære, hun skal ikke tage Livet af sig.
Nei, min skjønne Ubekjendte, De skal leve, og leve
et fornøjet Liv i mine Arme!

Daniel

(affides).

So, ham har vi rigtignok!

Charles.

Og Mad. Knap vilde paa ingen Maade ud med den Skjønnes Navn?

Daniel.

Nei, hun sa'e, hun havde maattet bande paa at fortie Navnet.

Charles.

Hvem kan da denne Ubekjendte være? Hvor kan hun have seet mig? Og hvorledes kan hun have fatet en saa stor Tilbøielighed til min Person?

Daniel.

Na Gud, Hr. Charles! tael aldrig om det! Det er rigtigt intet Under, om De stifter Fruentimmerne i Dinene.

Charles.

Hahaha! Jeg troer, Mr. Daniel forstaaer sig paa at smigre.

Daniel.

Jeg smigrer tilforladeligt ikke. Jeg siger ikke Andet, end hvad hele Byen siger, at Ingen flæder sig saa smukt, at Ingen i det Hele taget har et Bæsen, der er saa fiint og ægte cavalleeragtigt, som De, Hr. Charles.

Charles.

Saa du mener virkelig, jeg gør Fortune hos Damerne?

Daniel.

Ja, skræffeligt! Naar De rider igjennem Ga-
derne, saa er Fruentimmerne jo færdig at slaae
Ruderne itu for betids at faae Die paa Dem — og
paa Ballerne er Damerne jo nærved at slaaes om
Dem, har jeg ladet mig sige.

Charles.

Hahaha! Du er en lille Nar! — Men med alt
dette kan jeg ikke nægte, at jeg er høist nysgjerrig
efter at vide, hvem denne ubekjendte Skjønne er. Det
maa dog være en Dame, jeg kjender eller nu og da
har stødt sammen med. Om ikke Kammerraadens
lille, muntre Emilie — ja, det er en Pige med Tem-
perament, meget Temperament, og jeg troer, at hun,
uagtet hendes Bildskab, har et godt Die til mig. —
Na, hør, Daniel! du siger jo, at du har seet et
Glimt af Damen. Var hun høi af Væxt?

Daniel.

Ja, hun var saa skikkelig høi.

Charles.

Saa? Ja, saa kan det ikke være hende.

Daniel.

Forstaae mig nu ret! Saa meget høi var hun
heller ikke. Hun var ikke saa høi som en Livvagtss-
karl, ja, hun var mindre end baade De og jeg. Men

saa var hun heller ikke saa lille som en Dværg. Hun var af ret passende Statur, hverken for høi eller for lille.

Charles.

Var hun blond eller brunet?

Daniel.

Blond eller brunet? Hm! Jeg skal ha'e den Ære at sige Dem, hendes Haar blev skjult af en stor Straahat, da jeg saae hende.

Charles.

En stor Hat? en italiensk Straahat med en Mængde Baand og Blomster paa?

Daniel.

Ja, det er meget rigtigt.

Charles.

O, det er udenfor al Tvivl! det er den skønne Emilie — det kan ikke være nogen Anden. — Hahaha! det er en guddommelig Historie! Har jeg nu ikke altid sagt, at den Satans lille Hex havde et godt Øie til mig. — Kun er det en fatal Omstændighed, at jeg staaer lige i Begreb med at forlove mig med den skønne Julie, og to Kjærester paa eengang — hahaha! det er virkelig en malheur.

Daniel.

Bryd Dem aldrig om det, Hr. Charles! Gen

Kjæreste kan ikke forslaae i saa stor en By som Kjøbenhavn; det er godt i de smaa Kjøbstæder, hvor der er Mangel paa Fruentimmer.

Charles.

Jeg vil paa min Dre heller ikke lade mig genere. Før mig nu strax hen til din Madame, at vi kan faae Sagen bragt i Rigtighed.

Daniel.

Ja, det er snart gjort; hun boer her.

(Daniel banker paa hos Commissionairen).

Tiende Scene.

De Forrige. Madam Knap, siden Vilhelm.

Daniel.

Tjenere, Mad. Knap! Her har jeg den Dre at bringe Dem den Herre, vi talte om igaar, han — De veed nok — han med Damen.

Mad. Knap.

Naa! saa har da Himlen hørt min Bøn! Tusind Gange velkommen, min allersødeste Herre! Har Daniel allerede fortalt Dem —

Charles.

Ja, paa Navnet nær, har han fortalt mig Alt.

Mad. Knap.

Ja, min charmante, unge Herre! troer De ikke, jeg med Hjertens Glæde skulde sige Dem hendes Navn. Men jeg har saamænd dhrt og helligt maattet love Tausshed.

Charles.

Kan De da ikke beskrive mig hendes Person? Hvorledes seer hun ud?

Mad. Knap.

Hvorledes hun seer ud, min charmante Herre? (Daniel søger ved Tegn at tilkjendegive hende, at Damen er lille o. s. v.) Hun seer godt ud, grumme godt — men i disse Dage seer hun noget bleg ud. Staffels Barn! De kan nok begribe —

Charles.

Er hun ikke temmelig lille?

Mad. Knap.

(der lægger Mærke til Daniels Tegn).

Jo, hun er klein af Væxt; men forresten deiligt skabt. (Daniel søger at betegne den store Straahat). Hvad hendes Hoved anbelanger — (Daniel nikker). da falder det noget bredt.

Charles.

Hvad? bredt? Det er aldrig muligt!

Daniel.

Naa, kommer De nu igjen med Deres Stiflerier, Madam! — Hun mener den store italienske Straahat; vi havde Øier af den, fordi den var saa stor.

Mad. Knap.

Javist, Hatten, hun gaaer med, er lovlig stor.

Charles.

Men ikke sandt, Madam, under Hatten stikker der et Par sorte spillende Dine frem?

Mad. Knap.

Na, det er som man kunde see et Par Steenfulsperler.

Charles.

Og naar hun taler, saa er det lutter Fyr og Flamme?

Mad. Knap.

Ja, er det ikke forstræffeligt! Man kan knap høre sine egne Ord, naar hun er i Stuen.

Charles.

Men siig mig nu, kjære Madam, naar kan jeg da haabe at see min skønne Ubekjendte, og hvor?

Mad. Knap.

Oh, det staaer Altsammen i Brevet.

Charles.

Et Brev? Har De et Brev til mig?

Mad. Knap.

Oh, javist har jeg det — nu skal jeg gaae ind og hente det.

(Gaaer ind).

Charles.

Jeg er paa min Vre overmaade nysgjerrig efter at vide, hvad der kan staae i denne billet doux — (Wilhelm gaaer trallende over Scenen). — Men seer jeg ret! Brandt! Pst! pst! — Velkommen, mon frère!

Wilhelm.

Ah, vor kjøbenhavnske Adonis! Hvad Pokkeren gjør du i denne Gade?

Charles.

Du maa paa min Vre nok spørge. Seer du, jeg har eet lovligt Grinde her. Mine tilkommende Svigerforældre boe her. Men det andet Grinde —

Wilhelm.

Nu, du er vel aldrig paa Afveie?

Charles.

Ah, jeg er paa Veien til at blive det lykkeligste Menneske. Entre nous, (hvister til ham). Kammerraadens Emilie er dødelig forelsket i mig.

Wilhelm.

Er det muligt? (Affides). Nu har jeg aldrig hørt saa galt!

Charles.

Som jeg siger, den lille Hex er dødelig forelsket i mig, kommer mig imøde, skriver mig en velsignet billet doux til, forstaaer sig, alt incognito! Hahaha!

Wilhelm.

Men hvoraf veed du, at den Skønne er Emilie?

Charles.

Det kan ikke være nogen Anden. Den Beskrivelse, Folkene her give over hende, passer indtil den mindste Omstændighed. (Mad. Rnap kommer ud og stikker hemmeligt et Brev til ham). Naa, her har vi da Brevet! Jeg vil for en Feils Skyld strax læse det. (Læser). „Min Herre!“ — Ah, den lille Skjælsnester, hun leger fremmed! — „Hvorledes De saa dømmes om det Skridt, jeg staaer i Begreb med at gjøre, beder jeg Dem være overbevist om, at kun den ulukkeligste Videnstabs kunde bevæge mig dertil.“ — Den Staffel! „Ifald De ikke er ganske følesløs imod min Tilstand, haaber jeg, De vil indfinde Dem i Eftermiddag Kl. 3, i det sidste Fisserhuus i Skovshoved.“ — Hahaha! Er det ikke den skandaløseste Historie, man vil ønske sig! — I Skovshoved? Aha, der har vi ny Be-
kræftelse! Kammerraadens ligger paa Landet i Bedbef.

Wilhelm.

Ja, du er rigtig en Lyffens Pamphilius.

Charles.

Nu vil jeg strax bestille en Gig hos min gamle Ven, Melchior, og om en Time eller to er jeg paa Veien til det romantiske Fisserhuus. Ah, min Ven! jeg phantaserer mig den meest rørende Scene à la Walter Scott: den skønne Emilie svømmende i Taarer

— jeg foran hende paa Kne, sværgende hende ved alle Guder og Gudiinder evig Trost. Hahaha! — Og kanske jeg er saa lykkelig, at hun falder i Besvimelse. Jeg tager min Flacon op, holder den for hendes nydelige, lille Stumpnæse — og hun vaagner lykkelig i mine Arme! Ah, Situationen er til at male. — Nu, farvel, mine Venner! Taften skal I høre fra mig. Jeg tænker, jeg til den Tid kan fortælle de guddommeligste Details!

(Fler leende ud; de Andre følge med Latter og indbyrdes Pantomimer efter).

Tredie Act.

Bærelse hos Olmerdug.

Første Scene.

Fru Olmerdug. Julie.

Fruen.

Vær du kun ganske rolig, mit Barn! jeg tænker nok, jeg skal bringe din Fader paa andre Tanker. Men hvem er det unge Menneske, du er saa indtaget af?

Julie.

Han hedder Vilhelm Brandt, og er Fuldmægtig i et kongeligt Comptoir. Han skal have mange Kundskaaber efter Folks Sigende, men som jeg ikke forstaaer mig paa. Derimod veed jeg, at han har det fortræffeligste Hjerte; han er saa god, saa inderlig god! O, kjære, lille Mo'er! du vil bestemt komme til at holde af ham; han er ganske anderledes end

Charles, der ikke har andet end Tant og Tjas i Hovedet.

Fruen.

Charles har jeg selv aldrig holdt synderlig af, skjøndt der intet Ondt er i ham. Men tys, jeg hører min Mand komme; gaar du nu ind, mens jeg taler med ham.

Julie.

Gjør nu dit Bedste, søde, lille Mo'er! Tro mig, jeg har ikke luffet et Ord inat af Urolighed. Jeg kan sandeligen ikke blive lykkelig med Charles.

Fruen.

Gaar kun ind, mit Barn! Alt skal endnu blive godt. (Julie gaar). Fuldmægtig Brandt? Det er jo ham, der har været udenlands. Nu, man taler meget Godt om ham. Hans Fa'er er formuende og en brav Mand, og han selv er i en hæderlig Vej. Dette Partie var jo langt at foretrække.

Anden Scene.

Fru Olmerdug. Olmerdug.

Fruen.

Det er vel, du kommer, lille Mand. Jeg har en Høne at plukke med dig.

Olmerdug.

Naa, har du nu igjen en Høne at plukke!

Fruen.

Du har jo slet ikke fortalt mig et Ord om, at der har indfundet sig en ny Frier til vor Datter.

Olmerdug.

Meener du ham, den Galfrands, der imorges midt paa Gaden anholdt om Julies Haand? Jo, det var sgu vel værdt at tale om.

Fruen.

Du dømmes for hurtigt. Jeg veed fra en sikker Kilde, at denne samme Galfrands er en ung, brav Mand med Kundskaber og Formue. Han er Fuldmægtig i et kongeligt Comptoir og har Haab om hurtig Befordring. En saadan Frier bør man dog ikke foragte.

Olmerdug.

Deri har du Ret; kun Skade, at vor Datter kan ikke godt være forlovet med To.

Fruen.

Nu, hun er endeligt ikke forlovet med Charles endnu.

Olmerdug.

Da manquerer der heller ikke meget deri. Jaften, naar Proprietairen kommer, er Saardet berammet.

Alle Parter ere enige; hvad skulde der saa være iveien?

Fruen.

Der dømmes du igjen for hurtigt. Hvem siger, at alle Parter ere enige? Jeg for min Part er ikke derfor, og Julie vist mindre.

Olmerdug.

Hun er et godt, lydigt Barn, der nok vil føie sig efter vor Billie.

Fruen.

Det troer jeg selv; men desmere bør vi tænke paa hendes Vel og ikke forene hende med et saa intetsigende Menneske. Tro mig, kjære Mand, din Speculation med Charles duer ikke. Han er ingen Mand for vor Julie. Hun er flogere i een Finger end han fra Top til Taa. Og det er ikke godt, at Konen er altfor flog, naar Manden er en Taasse.

Olmerdug.

Da er dog vi To kommet meget godt ud af det med hinanden — ja vi er sgu. Smaa Tracasserier kan Ingen regne.

Fruen.

Men du er heller ingen Taasse.

Olmerdug.

Nei, det er endelig sandt. Men jeg stod just og tænkte paa, at du jo var en Kone med Forstand,

Hm! hm! — ja, hvad er der at gjøre herved? —
 Na, veed du hvad, lille Kone, det gaaer nok. Lad
 dem kun først komme sammen.

Fruen.

Men, kjære Mand! hvor tidt har du ikke selv
 sagt, at naar vor Datter engang skulde giftes, maatte
 det være med en Mand, der sad i kongeligt Embed
 og havde noget Bist aarligt at leve af. Og hvad
 har Charles? Han skal jo have hver Skilling af sin
 Fader.

Olmerdug.

Noget Bist aarligt er jo altid det sikreste. —
 Hm! hm! — Men for Fanden, naar han ikke har
 Noget, saa faaer det at være. Jeg kan min Sjæl
 ikke høre. Skaf du ham Noget. Desuden er han
 jo oppe i et af Comptoirerne.

Fruen.

Men, min Gud, han er jo Ingenting deroppe.

Olmerdug.

Det forstaaer du dig ikke paa. Vi har mange
 store Mænd, der begyndte med at være Ingenting i
 et af Comptoirerne. Giv kun Tid! Det kommer
 nok ogsaa med Charles.

Fruen.

Charles kan sidde deroppe i en halv Snees Aar,
 inden han bliver Copiist, og hvad har han saa? Et

Bar hundrede Rigsdaler. Dermed kan han og vor Datter mageligt fulde.

Olmerdug.

Nu, javist er det slemt.

Fruen.

Og hvad bliver saa Enden deraf? Vil ikke hans Fa'er spæde til — og Gud veed, hvorledes han er findet; Ingen af os kjender ham jo — saa maa du ene føde de unge Folk.

Olmerdug

(fortredelig).

Hvor gider du nu idag tale —

Fruen.

Naar jeg ikke taler derom idag, saa er det for sildigt. Lad dig nu sige, Mand, og sæt ikke vor Datters Lykke paa Spil.

Olmerdug.

Get Ord saa godt som thve. Havde du og Julie betids sagt mig, hvad I nu komme med, saa kunde der muligt være skeet en Forandring. Men nu, da Alt er berammet, da Proprietairen, som jeg skylder saa mange Forbindtligheder, som har ladet alle disse Værelser indrette saa godt og beqvemt for mig, da han kommer til Byen ene og alene for at celebrere

sin Søns Forlovelse med vor Datter, nu kan det min Sjæl ikke mere gøres om.

Fruen
(affides).

Ja, jeg var en daarlig Kone i mit Huus, om det ikke blev omgjort.

Tredie Scene.

De Forrige. Daniel.

Olmerdug.

Du bliver ogsaa borte og lader mig i Stikken.
— Men hvordan er det, du seer ud? Du er jo fuld af Kalk og Snabs paa Klæderne.

Daniel
(affides).

Nu gjælder det at lyve med Forstand. (Høit).
Jeg var oppe paa Taget hos Muurfolkene. Der skal sættes en Hat paa den ene Skorsteen.

Olmerdug.

En Hat? hvorfor det?

Daniel.

For ellers kan vi nok slet ikke nære os til Vinteren for Røg fra Raskelovnene.

Olmerdug.

Hvad er det du siger, Menneske? Ryger Dønnene?

Daniel.

Jeg troede, Herren vidste det.

Olmerdug.

Nei, det har jeg Skam ikke vidst. Det var jo en grimme slem Omstændighed. Hvad siger du dertil, Mo'er?

Fruen.

Jeg har halvveis formodet det, da Rjøffenet ikke er ganske frit for Røg.

Olmerdug.

Men troer du, at denne Hat vil hjælpe, Daniel? Hvad meente Muurfolkene?

Daniel.

Ja, hvem kan forstaae sig paa de Mennesker! De ere saa ubehøvlede, saa det er en Skam. Da jeg spurgte, om Hatten vilde hjælpe, svarede den Ene mig, at naar jeg shutes, det var ikke nok, kunde jeg jo sætte en Hue ovenpaa. Og den Anden meente, at om der saa kom Hat og Barth paa Skorstenen, saa vilde Herren dog altid kunne røge Skinker omsonst i Døgligstuen. Bittigheder har de Folk nok af.

Olmerdug.

Sh, sh for Fanden! Jeg vil strax selv tale med Folkene. Hvor kan jeg træffe dem?

Daniel.

De sidde begge To skrævs over Taget lige ved Skorstenen og spotte ned paa Folk.

Olmerdug.

Ja, hvor kan jeg gaae der op.

Daniel.

Forresten skal jeg hilse Herren saa flittigt fra Muurpolereren, at der imorgen maa gøres røddeligt i de tre Bærelser tilgaden.

Olmerdug.

I de tre Bærelser tilgaden? Af hvad Anrsag?

Daniel.

Alle Vosterne skal hvidtes og gibses. Han sa'e, de havde længe trængt dertil.

Olmerdug.

Nei, det gaaer for vidt! Hvad? skulde jeg have det Svineri i mine Bærelser? — og i al den Tid maae vi jo opholde os tilgaarden.

Daniel.

Det samme sa'e jeg; men det kunde ikke være anderledes, sa'e han, da Hr. Charles udtrykkelig havde befalet det.

Olmerdug.

Hm! jeg maa rigtig have Charles dygtigt i Skole, naar han kommer til Middag.

Daniel.

Det havde jeg nær glemt at sige Herren. Der har været Bud fra Hr. Charles, at han ikke kan have den Fornøjelse til Middag.

Olmerdug.

Det var slem! Hvad gjør vi nu herved, Lene?

Fruen.

Det veed jeg ikke, hjerte Mand! Jeg besinder mig, sandt at sige, slet ikke vel her.

Olmerdug.

Hør, Mo'er, det ligner saa Gud Tugenting, allerede den første Dag at klage over Bærelserne. Du skal see, naar Charles kommer herop, saa er Alting bragt i Rigtighed i et Dieblif. Wiener du ikke, lille Daniel?

Daniel.

Jeg vil ikke mistroste Herren; men jeg troer næsten selv, at Alt er ikke, som det burde være, i det mindste naar jeg skal troe, hvad Gaardskarlen nu effen sa'e mig.

Olmerdug.

Kommer du nu med Gaardskarlen? Tilfidsst faaer jeg Historier fra hele Gaardens Besætning. Nu, hvad sa'e Gaardskarlen?

Daniel.

Han fortalte, at her skal ligge Indqvartering i Gaarden, 1 Officeer og 3 Gemene.

Olmerdug.

Saa?

Daniel.

Og at vi maatte af med to af vore Bærelser til
Lieutenanten. Det kunde umuligt være anderledes.

Olmerdug

(trippende urolig omkring).

Saa? sa'e han det? hvad? hm!

Fruen.

Der kan du see!

Olmerdug

(ærgelig).

Sa, hvad kan jeg see? — Hvor du nu taler?
Hvem kan fidere paa, hvad saadanne Folk sige.

Daniel.

Forlad mig det, Herre! Gaardskarlen er rigtigt
et grumme solid Menneske.

Fruen.

Jeg sætter, det skeer, hvilke Bærelser vil du saa
overlade?

Olmerdug.

Det veed jeg min Sjæl ikke. Du maa tænke
paa, om du ikke kan affee et Par Bærelser af dine.

Fruen.

Nei, Mand, tænk aldrig paa det. Jeg har for
Gud lidt nok.

Olmerdug.

Lad mig kun selv tænke efter. I gjøre mig kun mere confüs. — Nei, jeg veed saa Gud ingen Udvei — mit Hoved er ganske forvirret. — Men her er ogsaa en Fandens Støi i Gaden idag.

(En Banken som fra en Kobbersmed, der hidtil i denne Scene er hørt nu og da, høres nu forstærket).

Fruen.

Saa, hvad er det for en Banken og Hamren? Jeg har alt længe villet spurgt derom.

Daniel

(i en ligegyldig Tone).

Na, det er ikke Andet end, at Kobbersmeden, der er flyttet ind nede i Kælderen, banker en stor Kjedel ud.

Olmerdug.

Hva — hvad? En Kobbersmed? her i Huset? hvor vi boe?

Daniel.

Veed Herren det ikke heller? Her i Huset har Ingen vidst Noget om denne Kobbersmed før nu, saa det skulde maaskee være en Overraskelse.

Olmerdug.

En deilig Overraskelse! Der er jo snart Intet, der er mig saa forhadet som denne evindelige Banken paa en Kobbertjedel.

Daniel.

Egentlig troer jeg, at Manden skulde først have flyttet ind imorgen, men hvorfor det er skeet idag, det veed jeg ikke.

Olmerdug.

Hør, Daniel, er det ogsaa virkelig sandt? Boer han her i Huset? Her hos os? Nar mig ikke, det siger jeg dig.

Daniel.

Herren kan jo selv tale med ham.

Olmerdug.

Ja, det vil jeg; gaae ned og kald ham op.
(Daniel gaaer). Hvis det er sandt, saa er jeg en forloren Mand.

(Tripper op og ned).

Fruen

(affides).

Det hænger aldrig rigtig sammen. Daniel satte mig et saa polist Ansigt op. Men — ja, det er ikke værdt at gjøre min kjære Mand altfor fleg i denne Sag. (Høit). Hør, lille Mand! jeg synes næsten, at Charles og hans Fa'er holde dig for Nar.

Olmerdug.

Hør, Rone, tjen mig bare i at gaae ind. Du gjør mig kun mere forvirret, end jeg alt er.

Fruen.

Sa ja! Men glem ikke at fortælle mig, hvad Robbersmeden har sagt.

(Gaaer).

Olmerdug

(enc).

Jeg veed for Gud ikke, hvad jeg skal gribe til.
Det behønder at blive fort for mine Dine.

Fjerde Scene.

Olmerdug. Daniel. Skoflikker Arendt (i Arbeids-
dragt med Skjødskind).

Daniel.

Her er Robbersmeden, Hr. Krigsraad! (Ussides).
Naar nu blot Skomageren ingen Dumheder gjør!

Olmerdug.

Min kjære Mester! kan jeg virkelig troe, at De
skal boe her i Huset?

Arendt.

Intet er viskere; jeg har leiet for over en
Maaned siden.

Olmerdug.

Men hvorfor erfarer jeg det først nu?

Arendt.

Det veed jeg ikke, gunstige Hr. Justitsraad.

Olmerdug.

Jeg er ikke Justitsraad, jeg er Krigsraad.

Arendt.

Om Forladelse! Jeg troede, De var kun Justitsraad.

Olmerdug.

Men hvorfor er De flyttet hemmeligt ind saa høit oppe paa Dagen?

Arendt.

Jeg skal have den Ære at sige Dem, den unge Herr Charles havde paalagt mig først at flytte ind imorgen; hvorfor veed jeg ikke. Men desformedelst, at jeg blev fastet ud imorges, der hvor jeg boede, saa syntes jeg, at det var bedst at flytte herind idag.

Olmerdug

(aifides).

Hm! det er grumme mistænkeligt. (Høit). Hør, Mester! jeg kan ikke nægte, at denne Bank og Hamren er mig meget ubehagelig; jeg kan ikke høre mine egne Ord derfor.

Arendt.

Deres Ord i Ære, Hr. Justitsraad, men det skal De ikke bryde Dem om. Naar De har hørt mig banke i et halvt Mars Tid, saa lægger De sku ikke mere Mærke dertil.

Olmerdug.

Men inden den Tid er min Familie og jeg stofdøve. Tjen mig derfor i at holde op med Hamringen blot til imorgen. Imidlertid har jeg talt med Charles.

Arendt.

Det kan jeg rigtigt ikke, Herr Justitsraad.

Olmerdug.

Na, jeg er ikke Justitsraad.

Arendt.

Jeg beder om Forladelse! — Jeg har Arbeid, der absolut skal være færdig.

Olmerdug.

Jeg vil give Dem 10 Rdlr., naar De vil holde op blot til iaften.

Arendt.

10 Rdlr.? — Hm! — Ja, det er saagu' ikke for Bengenes Skyld; men naar jeg kan tjene Dem — (Daniel gjør Tegn til ham og trækker i ham, da han putter Bengene i Lommen). Som sagt, det skeer meest af Kjærlighed til Næsten. — Min Forord bryder ingen Trætte. Før om en god Time kan jeg umuligt holde op med at hamre, Herr Justitsraad.

Olmerdug.

Na gaae til Pofferen! Jeg er ikke Justitsraad — hold bare op saa snart som muligt!

Arendt.

Jeg holder op om en Time, skal vi slaae tilbeds?

Olmerdug.

Nei Tak! jeg er saamænd ikke oplagt dertil.

Arendt.

De kan ogsaa forlade Dem paa mit Ord. —
En god Morgen, Herr Justitsraad.

Olmerdug.

Jeg vil sige Dem eengang for Alle, jeg er
Krigsraad.

Arendt.

Om Forladelse! jeg troede, De var kun Ju-
stitsraad.

(Gaaer).

Olmerdug

(sætter sig).

Na Daniel! bliver det ikke anderledes, saa tager
jeg min Død derover. Jeg er saamænd saa altereret,
at jeg knap kan staa paa mine Been. Bring mig
et Glas Vand, at Strækken kan sætte sig lidt.

Daniel.

Strax, Herrel (Affides). Jeg vil med det samme
give Commissionairen et Bink.

(Gaaer).

Olmerdug

(ene).

Ja, hvad er dog vi Mennesker med vore Fornøielser, vore Planer! — Sæbebøbler! Korthusel! Et Pust, og der ligge vi! — Jeg har glædet mig som et Barn til disse Bærelser og har ikke tidsnok kunnet komme ind i dem, og nu — jo, jeg er sgu tidsnok kommet ind i dem. Skulde Charles virkelig have mig tilbedste? Det kan jeg dog aldrig troe. Jeg har i det mindste ikke fortjent det af ham. (Det banker; han farer sammen). Hvem er nu der? Det er vel igjen en Hjospost. Kom ind!

Femte Scene.

Olmerdug. Commissionair Knap, siden Daniel.

Knap.

Turde jeg uleilige Hr. Krigsraaden —

Olmerdug.

Hvad bringer Dem til mig idag, Hr. Gjenbo?

Knap.

Jeg kommer som Mandatarius for Portraitmaler Glaubersalz. Han har med megen Forundring erfaret, at De er flyttet ind i disse Bærelser.

Olmerdug.

Ja, De kan troe, jeg vilde ønske, jeg var vel herfra igjen.

Anap.

Saa var De maaskee saa god at gjøre Bærelserne røddelige endnu idag.

Olmerdug.

Hvorledes skal jeg forstaae det?

Anap.

Det er som Fod i Høse. Hr. Glaubersalz flytter herind imorgen; altsaa var det jo bedst, om De kunde flytte ud idag.

Olmerdug.

Hvem er Hr. Glaubersalz?

Anap.

Portraitmaler fra Rotterdam. Na, det er et stort Genie! Han har leiet disse Bærelser, fordi her er saa rart lyst og dog ingen Sol.

Olmerdug.

Men er De fra Forstanden! Jeg boer jo her; hvor kan han saa flytte ind?

Anap.

Intet er lettere. Hr. Krigsraaden behøver blot at tømme Bærelserne idag, saa vil den hollandske Maler arrive imorgen.

Olmerdug.

Na, reis De til Bloksbjerg! Hvad rager den Hollænder mig?

Knap.

Ja, Fanden fare i Hollænderen, han veed nok, hvad han gjør. Han er saamænd ikke bange for at sætte Dem ud af Bærelserne ved Rettens Middel.

Olmerdug.

Nu er jeg sgu kjed af længere at høre paa den Passiar. Disse Bærelser har jeg leiet — og med Hr. Glaubersalz har jeg Intet at skaffe.

Knap.

hm! det er en besynderlig Historie. — Turde jeg maaskee see Deres Leie-Contract?

Olmerdug.

Der er ingen Leie-Contract oprettet, da Gaardens Eier er min specielle Ven. Hans Søn skal endogsaa giftes med min Datter.

Knap.

Har den Ære at gratulere. — Men med alt dette er det for Gud en slem Omstændighed, at De ingen Contract har at fremvise, saa meget mere som Hr. Glaubersalz støtter sig paa en fuldkommen lovformelig Contract, oprettet mellem ham og Proprietairen.

Olmerdug.

Det er Galmands Tale. Veed De ikke, at Leie gaaer for Eie, til Fardag er ude.

Knap.

Det gjælder ikke her, hvor min Principal kan beraabe sig paa sin lovlige Ret. Behager De at see — her er en Copie af Contracten. Originalen er som sædvanligt i Udleierens Hænder.

Olmerdug

(efter at have gennemløbet Contracten).

Aa, -Hr. Commissionair! hold paa mig! Jeg troer, jeg daaner! — —

(Synker ned paa en Stol).

Knap.

Ei, Hr. Krigsraad! De maa fatte Dem — vær en Mand! — Vi er' jo Alle Mennesker. Heute mir, Morgen dir — Jeg troer vor Herredød, Manden bliver ordentlig daarlig. (Ruffer i ham). Hr. Krigsraad! kom dog til Dem selv!

Olmerdug.

Af! jeg er mere død end levende. Saaledes at blive bedragen, og det af sine bedste Venner!

Daniel

(kommer ind med et Glas Vand).

Værsgod, Herr Krigsraad!

Olmerdug.

Tak! jeg kan have det nødig. — Fy, hvad er det for Vand?

Daniel.

Det er godt flart Brøndvand. Der er ikke andet i Gaarden.

Olmerdug.

Na Gud, sikken en Ravnerede! Brøndvand i Gaarden! Men det er saamænd godt nok for den hollandske Rjoster.

Daniel.

Er Herren ikke vel?

Olmerdug.

Tænk dig, Daniel, vi skal flytte igjen. Den Slynge af en Proprietair har leiet Værelserne bort til en Anden. Imorgen kan vi Alle komme til at ligge paa Gaden.

Daniel.

Er det muligt? (Ujsides). Det gaaer jo, som det var smurt!

Olmerdug.

Nu begriber jeg først, hvorfor det ikke hastede med Contracten, og hvorfor Charles ikke kunde komme til Middag. Det er et aftalt Spil mellem Faderen og hans smukke Søn.

Knap.

Ja, min Tid er temmelig knap. Hvad skal jeg saa svare Herr Glauberfalz?

Olmerdug.

Gaae De til Posteren med samt Herr Glauber-

salz! De kan hilse ham, at han kan flytte ind imorgen den Dag.

Knap.

Meget vel! Jeg anbefaler mig, og ønsker Herr Krigsraaden en god Bedring.

(Gaaer).

Olmerdug.

Daniell! Jeg gaaer i Jorden over den Tort.

Daniel.

Herren maa ikke være saa modfalden. (Affides).
Jeg har ordentlig Medlidenhed med ham.

Olmerdug.

Hvergang jeg hører den Rjoter af en Robbersmed banke, faaer jeg ligesom en Rystelse over mit hele Legem. Naar bare min gamle Gigt ikke indfinder sig igjen! Kom herhid, Daniel! og guid mig lidt i Ryagen, deroppe ved Skulderbladet. — Na hør, hvor den Rjeltring haurer, som om han kunde være betalt derfor.

Daniel.

Jeg skulde næsten selv troe, at han var betalt derfor.

Olmerdug.

Rad kun være med at guide; det hjælper mig saa Ingenting. Pas paa, det bliver min Død.

Daniel.

Herren gjør mig rigtig ganske melancholisk.

Olmerdug.

Hvad skal jeg sige til min Kone og til min Datter — af, min stakkels Familie! Der er ingen Hjælp. Vi komme, Gud hjælpe mig, Alle til at ligge paa Gaden. — Imorgen, Daniel, betænk, imorgen! Af, af! ulukkelige Flyttedag!

(Gaar ind, ledsaget af Daniel, der lader, som han græder).

Sjette Scene.

Gaden fra første Act.

Wilhelm. Knap. Mad. Knap
(komme ud fra Knaps Hus).

Wilhelm.

Lad Dem nu sige, Herr Commissionair! De har for Gud Intet at risquere.

Mad. Knap.

Charmanteste Herr Brandt! De skal saameend ikke spille et Ord paa den Rathue. Han skal give efter, om vi saa skal tvinge ham med Magt.

Knap.

Hør, Kone, vil du, at jeg skal sætte min hele Velfærd paa Spil? Hvor kan jeg forestille Krigsraadens Person? Jeg ligner ham jo ikke mere end

et nyfødt Barn. Og desuden — jeg forstaaer slet ikke, hvad det Hele skal gjøre Godt for.

Mad. Knap.

Kan du ikke forstaae det?

Wilhelm

(til Knap),

Jeg kan med to Ord forklare Dem Sagen. Det er ikke gjort med, at vi har faaet Charles herfra Bhen. Skal vor Plan lykkes, saa maae vi forhindre, at hans Fader, Proprietairen, støder sammen med Krigsraaden.

Mad. Knap

(til sin Mand).

Og han ventes just hertil i Eftermiddag.

Knap.

Men saa er der jo Intet at gjøre ved den Sag.

Mad. Knap.

Jovist, hør bare —

Wilhelm.

Tillad mig — (Til Knap). Seer De, Proprietairen og Krigsraad Olmerdug have aldrig seet hinanden. Deres hele Mellemværende er hidtil drevet ved Correspondance og igjennem Charles. Der er altsaa Intet lettere, end at lade En udgive sig for Krigsraaden, tage mod Proprietairen og holde ham borte herfra, indtil hans Nærværelse ikke mere kan skade os.

Jeg veed, han træder af i Knapsteds Gaard, hvor jeg alt har mine Spioner for at melde os hans Ankomst —

Knap.

Ja, det er Altammen godt. Men De maa tage en Anden til at udgive sig for Krigsraaden; jeg kan ikke.

Mad. Knap.

Kan du ikke? Hvorfor kan du ikke? Vil man betragte, hvor han staaer og skaber sig!

Knap.

Betænk bare den Risiko, jeg løber! Jeg ris-
qverer min hele borgerlige Agtelse. .

Mad. Knap.

Sikke Vaas og Brøl! Hvad borgerlig Agtelse har du? Bor du ikke gjøre Alt for at tjene Herren der, som allerede har viist sig saa galant mod os!

Knap.

Men naar det nu bliver opdaget? Naar den Satan af en Proprietair mørbanker mig? Hvad saa?

Mad. Knap.

Saa skeer dig ikke Andet end, hvad du alt længe har fortjent. — Brød De Dem om Ingen-
ting, Hr. Brandt. Han skal min Sjæl paatage sig at agere Krigsraad Olmerdug, enten han saa piber eller synger.

Wilhelm

(til Knap).

Sagen er heller ikke saa slem, som De troer.
Deres Hre kan umuligt lide —

Knap.

Polter bryde sig om Hren! Naar det endda
ikke var Andet.

Wilhelm.

Og Brygl har De heller ikke at befrygte. Jeg
skal følge med Dem overalt. De kan give mig ud
for en Nærbeflægtet, eller for hvad De vil. Skulde
saa det Værste hændes, saa skylder De al Skylden
paa mig, og trækker Dem selv ud af Legen. Og
desuden — jeg har jo lovet Dem 100 Rdlr.; men
jeg lægger 100 Rdlr. til, naar Sagen faaer et godt
Udfald.

Knap.

Ja, høistærede Velhunder! Han, som læser i
Hjerterne og dømmes efter Tanterne, han skal bevidne,
at jeg inderligt gjerne vil tjene Dem — og hvad
gjør man ikke for det kjære Brød? Jeg er gift —
kan maaskee vente Børn.

Mad. Knap.

Na, for den Sags Skyld kan du være ganske
rolig. Det har endnu lange Udsigter.

Knap.

Til dig har jeg ikke talt. — Naar De derfor

troer, at jeg kan paatage mig det, saa vil jeg probere derpaa. Jeg kan vel ikke mere end faae et Livfuld. Brygl.

Wilhelm.

Det kan jeg lide, Herr Commissionair! Lad os nu strax gjøre Anstalter; jeg kan hvert Dieblig vente Bud fra Daniel, der er paa Udfig efter Proprietairen. For det Første maa De omflædes. (Til Mad. Knap). Har De tænkt paa Klæder til Deres Mand, som jeg bad Dem om?

Mad. Knap.

Jo, og dem har jeg, og de komme Krigsraadens meget nær, baade Kjole og Vest. Det er endnu en Levning fra den Tid, jeg havde en Marchandiser-Boutique.

Wilhelm.

Godt. (Til Knap). Glem ikke at puddre Dem, Krigsraaden hører til den gamle franske Skole og gaaer med Budder.

Knap

(i en ynkelig Tone).

Men hvad Buxer skal jeg have paa?

Wilhelm.

Na, det er det samme med Buxerne.

Knap.

Skal jeg gaae uden Buxer? Da veed jeg dog,

at Krigsraaden, om han ogsaa hører til den gamle franske Skole, ikke er en Sansculotte.

Wilhelm.

Jeg mener, De kan beholde dem, De har paa.

Mad. Knap.

Na javist, kom kun ind. Du skal snart være omflædt.

Knap.

Saa De mener virkelig, at jeg tør vove derpaa, Høistærede?

Wilhelm.

At gaa med de Buxer? Ja, det kan De uden Betænkning.

Knap.

Nei, jeg mener Høistæredes hele Plan med Proprietairen.

Mad. Knap

(commanderende).

Kommer du snart? Du veed, jeg kan godt lide den lange Brøvl.

(Gaaer ind med Knap).

Wilhelm

(ene).

Arme Thy! han er et bedrøveligt Exempel paa det ægteskabelige Livs Ulysalighed; det var ikke godt, om han var et Auspicium for mine egne Affairer. Jeg svæder og arbejder idag som en Hest, maaskee

ene og alene for at komme under Tøffelen. Bah! det har ingen Nød! Julie er from som en Due, og saa eftergivende, som man kan forlange det af et Fruentimmer. (En Dreng kommer ind og giver ham et Brev). Ah! fra Daniel! (Læser Brevet). Naa, der har vi ham! (Raaber ind). Herr Commissionair! kom ud! det er den høieste Tid.

(Anap kommer ud, omklædt ganske som Krigsraad Olmerdug i Klæder af noget iøinefaldende Farve. Mad. Anap følger efter ham med en Pudderæske og puddrer ham).

Mad. Anap.

Giv dog Tid, Menneske! Nu er du strax færdig.

Anap.

Puh! Du slaaer mig jo Pudderet i Næse og Mund.

Mad. Anap.

Det døer du ikke af.

Wilhelm.

Fortræffeligt! De seer saa livagtig ud som Krigsraad Olmerdug, at selv En, der kjenner ham, ved første Blik kunde tage Feil. Giv Dem nu lidt mere Vir — ikke for meget — saaledes! De kan gjerne see lidt eenfoldig ud.

Mad. Anap.

Det har De saamænd ikke nødig at bede ham om. Han har gode Anlæg dertil af Naturen.

Wilhelm.

Og nu maa De ind, Madam! Deres Nærværelse kunde vække Mistanke. — Stille, der kommer Nogen nede i Gaden. Det er dem!

Knap

(forstræffet).

Er de der alt? — Naa, Gud see i Naade til mig.

Wilhelm.

Vær nu paa Deres Post; husk paa, jeg er en Nærbeslægtet. Ind, Madam!

(Madam Knap gaaer ind, men lurker i Gadedøren).

Syvende Scene.

Wilhelm. Knap. Proprietair Tang. Daniel.

Proprietairen.

Saa de har Alle saa travlt idag?

Daniel.

Aa forstræffeligt! Fruen og Frøkenen kan knap sandse for lutter Travlhed og Anstalter. — Men der staaer min Herre, Krigsraaden. (Til Knap). Det er rigtigt nok ham, Herre, Proprietairen fra Landet.

Proprietairen.

Er De Krigsraad Olmerdug?

Knap.

Ja, jeg er, og De er vist Proprietair Tang. Vær mig tusinde Gange velkommen! (Omslår og kysser ham; — affides). Uf! hvilket Rjoster-Ansigt!

Proprietairen.

Naa, det er mig kjært at gjøre Bekjendtskab med min Søns tilkommende Svigerfa'er. Min Søn har tilskrevet mig meget Godt om Dem og Deres Familie.

Knap.

Na, Deres Søn er altfor artig!

Proprietairen.

Jeg havde ellers ventet, at han skulde have modtaget mig i Gjestgivergaarden.

Daniel.

Den unge Herr Charles er rigtigt undskyldt. Han er inde hos Fruentimmerne, og er dem behjælpelig; de vil ikke undvære ham for aldrig det.

Proprietairen.

Hahaha! Ja, det er Satan til Dreng — altid er han efter Fruentimmerne.

Wilhelm.

Og Fruentimmerne ere snart værre efter ham. Troer Herr Proprietairen, at en Anden turde blive derinde? Jo pyt! Fruen feiede os kjønt afveien.

Men ham, sa'e hun, vilde hun beholde, for han kunde gjøre Nytte i Huset.

Proprietairen.

Nu, det fornøier mig, at Drengen teer sig godt. (Til Anap). Men, med Forlov, Herr Svoger! hvem er den fremmede Herre der?

Anap.

Den Herre der? Det er Fuldmægtig Brandt.

(Gjør en Grimace som En, der har fortalt sig).

Wilhelm

(affides).

Jeg troer, Satan staaer i Commissionairen.

Anap.

Det er at sige, denne Herre er af min Familie — han er min Søstersøn — en meget intim Ven af mit Huus.

Proprietairen.

Saa meget destobedre! Giv mig Deres Haand, Herr Fuldmægtig! Jeg er en ligefrem Mand, der hader Complimenter.

Wilhelm.

Saa er De af mine Folk. Lad derfor min Titel ude af Spillet. Jeg er ogsaa kun Fuldmægtig ved Krigsraadens Tømmerhandel.

Proprietairen.

Har Svoger en Tommerhandel? Nu, man maa tilstaae, I Kjøbenhavnere ere om Jer. .

Anap.

I vore Tider maa man have flere Jern i Ilden.

Proprietairen.

Det var et sandt Ord. Jeg har det paa samme Fod. Mine Forder ere jo rigtignok Hovedsagen, da jeg tænker som saa, at Alting kan forgaae, men Guds grønne Jord forgaaer aldrig. Men aparte har jeg endeel skjønne Eiendomme her i Byen — og skulde Alt gaae skjævt, saa har man jo nogle Skillinger fra gamle Dage.

Anap.

Saa, det sidste er sgu det sikreste. Hold endelig paa dem.

Proprietairen.

Det Børste er, at Huse og Gaarde skaffe Folk endeel Bryderier, naar man ikke altid kan være selv tilstede. Jeg vilde ønske, jeg havde en solid Commissionair at betroe mig til.

Anap.

Der skal jeg saamænd gjerne være Dem behjælpelig. Jeg har Commissioner for den halve By. Fra mit Commissions-Comptoir —

(Wilhelm trækker ham i Kjolen).

Proprietairen.

Hvad? har Svoger ogsaa et Commissions-Comptoir? Ja, saa har De rigtignok mange Børn i Jlden.

Wilhelm.

De misforstaaer Herr Krigsraaden. Han mener sit Comptoir for Tømmerhandelen. (Affides til Proprietairen). Krigsraaden er gruelig distrahit, og nu tilmed idag, da Flytningen ligger ham i Hovedet. Han er undertiden nærvæd at snakke over sig.

Proprietairen.

Er det muligt! Hahaha! Ja, min Søn har nok skrevet mig Adskilligt derom, men jeg troede ikke, det var saa slemt. Det er ellers Skade for ham; det er saadan en smuk Mand at tale med. (Høit). Apropos, Herr Svoger! jeg haaber, De viser mig retskaffens omkring i Huset derovre, hvor De er flyttet ind, og som min Søn har kjøbt til mig i min Fraværelse. Er De fornøiet med Reiligheden?

Rnap.

Na, det er en charmant Reilighed.

Proprietairen.

Ja, efter min Søns Beskrivelse maa den ikke være saa daarlig endda.

Daniel

(der hidtil har staaet paa Udfig, gaaer hurtigt hen til Wilhelm).

Nu troer jeg Pokkeren staaer i det! Den unge Charles er lige paa Veien herhen!

Wilhelm.

Oh, gid han var paa Veien til Siberien! For Fanden! hvad gjør vi nu?

Daniel.

Mathias Knap smører Høser; jeg faaer en Ulykke. Hvad De vil gjøre, det veed jeg ikke.

Wilhelm.

Jeg vil pro primo ikke lade mig forbløffe. Lad ham kun komme, det gaaer nok!

Daniel.

Der er han! Nu kniber det sgu med det ellefte Bud.

Attende Scene.

De Forrige. Charles.

Wilhelm

(der gaaer Charles imøde).

Oh, mon frère! Er du her endnu!

Charles.

Jeg havde en fordømt malheur. Rige da jeg vilde til at vende med Giggen, knækker den ene Stang. Det er, paa min Ære, Noget, der aldrig er hændt mig før.

Wilhelm.

Hør nu! Din Fa'er er kommen. See bare til at komme strax herfra, ellers slipper du ikke bort i

de første to Timer, og saa kan du da sige god Nat til den skønne Ubekjendte.

Charles.

For Pokkeren! Du har Ret! Hvorledes slipper jeg bort paa en god Maade?

Wilhelm.

Du maa sige, du skal ind og hjælpe Damerne.

Charles.

Men, mon cher! hvorfra kommer dit Bekjendtskab —

Wilhelm.

Derom kunne vi tale en anden Gang. — Gjør nu bare, som jeg siger dig, ellers gaaer din hele Rendezvous i Vifset.

Proprietairen.

Naal der har vi jo vor Springshr!

Rnap

(der hidtil har gaaet i Samtale frem og tilbage med Proprietairen, bliver ved at see Charles høist forstræffet).

Nu er da Alt forloren!

(Retirerer under det Følgende til Døren af sit eget Huus og vil ind. Men hans Kone, der hidtil har staaet paa Vuur, støder ham bort efter comist Modstand fra hans Side og smækker Døren i).

Charles.

Ah, velkommen til Vhen! Hvorledes befinder Papa sig?

Proprietairen.

Jeg takker, min Dreng, ret vel! Naar jeg blot har Noget at speculere paa, saa befinder jeg mig altid vel. Men naar jeg gaaer ledig, saa falder jeg sammen. — Men hør, Patron! jeg synes, du staaer som paa Maale.

Charles.

Jeg kan ikke nægte, kjære Papa! — jeg har Noget at besørge for Damerne —

Wilhelm.

Na, veed De hvad, Herr Proprietair! Vi har Synd af at opholde ham. De veed nok, naar man staaer under Fruentimmer-Regimente, saa maa man lyster.

Proprietairen.

Hahaha! De har min Tro Ret. Saa gaae da, din Spring-ins-feld, og øv dig i at staae under Tøffelen. Det bliver saa Ende af Legen.

Charles.

Adieu, Papa, til vi sees igjen. (Affides til Wilhelm).
Jeg er dig uendelig forbunden.

Wilhelm.

Na, ingen Marsag!

Charles.

Nu iler jeg sporenstreg ud til min Skjønne.

Wilhelm.

Ja, gjør det, og Vykke paa Reisen!

(Charles skynder sig bort, fulgt af Daniel).

Proprietairen.

Men hvor blev Krigsraaden af? Ei, hvad gjør De der, Herr Svoger?

Knap.

Alt, Herr Svoger! Jeg vilde blot see lidt ind til min Familie.

Proprietairen.

Men De boer jo ikke paa denne Side af Gaden.

Wilhelm

(affides til Proprietairen).

Det er lutter Distraction. Han har glemt, at han er flyttet idag.

Proprietairen.

Hahaha! Det er Pokker til Distraction. Jeg lover mig en Hoben Løier af ham.

Wilhelm

(affides).

Faaer jeg ikke snart Proprietairen afveien, saa fordærver Knap mig Alting. (Høit til Knap). Men, bedste Herr Krigsraad! vi kan umuligt lade Proprietairen staae længer her paa Gaden.

Knap

(der imidlertid er falden i sine egne Betragtninger, farer op).

Hvad behager?

Wilhelm

(affides).

Naa, nu troer jeg sgu, han staaer og sover.
(Høit). Jeg siger, vi maae snart tænke paa at gaae
ud til Skydebanen med vor Ven, Proprietairen.

Rnap.

Savist maae vi det — det er jo ogsaa sandt —

Proprietairen.

Skal vi ud paa Skydebanen?

Wilhelm.

Ja, veed De ikke det? Krigsraaden har viist sig
genereux og tracterer os Mandfolk. Underhaanden
kan jeg betro Dem — men for Guds Skyld ikke
mine Ord igjen —

Proprietairen.

Jh, hvor kan De troe —

Wilhelm.

Fruentimmerne gjøre Anstalter derovre til en
Høitidelighed iasten i Anledning af Forlovelsen, jeg
troer et Transparent og nogle Sange med Chor.
Deres Søn er nok Mester for det Hele.

Proprietairen.

Jh, det var sgu pænt! — Hahaha! saa skal vi
nok overraskes.

Wilhelm.

Savist, De skal see, hvor De vil blive overrasket.

Men nu kan De jo nok begribe, hvilken Forstyrrelse der er i hele Huset. Altsaa fandt vi, det var klogest at lade dem skalte og valte, som de vil. Imidlertid tage vi ud til Skudebanen og faae os i god Ro og Mag en forloren Skildpadde, en Andesteeg, og et godt Glas Viin. Hvad? har jeg Ret eller ikke?

Proprietairen.

Ja, Gu' min Sjæl har De Ret, Herr Ven! Derom kan der ikke være to Meninger. (Affides). Det er en rar, ung Mand, den Fuldmægtig; ham kan jeg godt lide. (Høit). Naa, Herr Krigsraad! lad os saa gaae ud til Skudebanen. — — Men, hvordan har De det, Herr Svoger? Er De ikke vel?

Knap.

Åf nei! jeg er sandfærdig slet ikke vel. Jeg har saadan en Trykning — her —

Proprietairen.

Ei, bryd Dem aldrig om det. Trykning har vi Alle: trykker det den Ene her, saa trykker det den Anden der.

Wilhelm.

Proprietairen har fuldkommen Ret. (Affides til Knap). Fy! De maa jo skamme Dem, saa kjærlingeagtigt som De bærer Dem ad.

Knap

(affides til Wilhelm).

Åf, Herr Brandt! jeg tilstaaer det; men see

bare paa Proprietairen. Han kan jo bøie begge
 Ender sammen paa mig. Jeg kommer, Gud hjælpe
 mig, aldrig levende fra den Affaire.

Wilhelm

(som før).

Hvad er det for noget Sladder! Har De sagt
 A, maa De ogsaa sige B. — Gaaer De ikke med
 nu, saa lader jeg Dem, Fanden tage mig, i Stikken
 og gaaer min Vej.

Knap.

For Guds Skyld, Høistærede —

Proprietairen.

Nu, hvorledes gaaer det med Krigsraaden?

Wilhelm.

Na, det er meget bedre. Han siger, at naar
 han kommer til at gaae, saa bliver det nok godt.
 Nu tager jeg ham under den ene Arm, og De tager
 ham under den anden, og saa gaae vi lige ud til
 Skydebanen.

Knap

(da Proprietairen tager ham under Armen).

Na, det er rigtigt en Skam. De skal saameend
 ikke have den Uleilighed. Jeg kan godt gaae alene
 med Fuldmægtigen.

Proprietairen.

Gjør nu bare ingen Omstændigheder.

Anap

(sagte).

Naa, nu sidder jeg godt i Klemme!

Proprietairen.

Og nu lustig, Herr Bruder! og lad Fiolen sørge. Nu drikke vi et Glas Viin paa vore Børns Sundhed, og iaften faae vi os en Springom. Hahaha! Jeg skal føre Svoger artig i Vinden.

Anap

(med et Suf).

Ja, derpaa tvivler jeg ikke.

(De gaae).

Fjerde Act.

Bærelset hos Olmerdug.

Første Scene.

Bilhelm. Julie. Daniel.

Julie.

Ja, ja, kjære Bilhelm! siig, hvad du vil. Jeg bliver ved min Paastand. I have nogle Spilopper for.

Bilhelm.

Du gjør mig Ilret, kjære Julie —

Julie.

Jeg skulde ogsaa tage meget feil, om ikke Mester Daniel har en Finger med i Spillet.

Daniel.

Naa, Frøken! skal jeg nu igjen have Skylden! Tilslidst kommer jeg til at spille samme Rolle her som i andre Huse Ratten; for, naar Noget er galt, saa har jeg altid gjort det. Forleden havde Rotterne ædt

det ene Dre af Herrens udstoppede Dromedar, og saa sa'e Huusholdersken, at det havde jeg gjort. Og nu gad jeg dog vidst, om noget fornuftigt Menneske kan finde Fornøielse i at spise Drer af Dromedarer.

Julie.

Spar du kun dine sædvanlige, lange Tirader. Dig troer jeg nu slet ikke.

Wilhelm.

Bedste Julie! gaae ikke for strengt irette med os. Sæt ogsaa, at vi have Et og Andet i Gjærde, er det da ikke den simpleste Nødvendighed, der driver os? Eller, du Slemme! vil du heller forloves med Charles iasten, med det Menneske, der er mig meest forhadet af Alle?

Julie.

Hvor kan du hade Charles? Jeg kan ikke engang blive vred paa ham. Jeg synes, han er for ubethdelig og intetsigende dertil.

Wilhelm.

Min Mening er just heller ikke, at Charles er farlig for dig. Men til al Ulykke er du den søieligste Datter af Verden. Du var istand til af lutter Udydighed mod dine Forældre at give Charles din Haand, naar jeg ikke forpurrede det.

Julie.

Nu, gør hvad du vil, men glem ikke, at du skal staae mig til Ansvar, hvis Noget gaaer galt.

Wilhelm.

Det lover jeg. Siig mig nu blot, har du talt med din Moder? Indvilliger hun i, at du giver Charles et Stævnemøde?

Julie.

Jeg har ikke talt med hende endnu, da jeg ikke har havt Mod dertil. Men jeg tænker nok, hun indvilliger. Naar jeg blot Intet risquerer derved —

Wilhelm.

Derfor kan du være rolig. Sammenkomsten bliver et Par Skridt herfra i Philosophgangen. Madam Knap skal være tilstede derved, og jeg er i Nærheden. Du kaster et tæt Slør over dig, saa kan Ingen kjende dig. Jeg kan ikke nægte, at jeg ønsker, du selv indfinder dig, for at du kan faae Veilighed til at lære at kjende den Mands flygtige Character, med hvilken du stod saa nær i Begreb at forenes.

Julie.

At Charles er flygtig, er rimeligt, men vær du dog glad ved, kjære Ven, at Ingen sætter dig paa saa slemme Prøver.

(Der ringes paa Gadedøren).

Daniel

(seer ud af Vinduet).

Der har vi, min Tro, Herren. Nu kan De da ikke gaae ned uden at møde ham.

Wilhelm.

Men er der ikke en anden Vej, jeg kan gaae?

Julie.

Nei! derinde ere alle Folkene, og flere Udgange er her ikke.

Wilhelm.

Ja, saa vil jeg paa Lykke og Fromme gaae ned.

Julie.

Det gaaer ikke an! Jeg hører Fa'er gaae paa Gangen.

Daniel.

Lad Hr. Brandt gaae ind i Cabinettet og tag Nøglen af, saa vil jeg paatage mig at skaffe Deres Herr Fader ud af Huset om en kort Tid.

Julie.

Min Gud! I gaae saa mange Krogeveie, at jeg kan blive angst og bange. Hvad har du nu isinde?

Daniel.

Stynd Dem nu, Frøken! her er ingen Tid at spille.

(Brandt lukkes ind i Cabinettet. Julie gaaer ind i de andre Sideværelser).

Anden Scene.

Olmerdug. Daniel.

Olmerdug.

Det er mig kjært, at jeg træffer dig. Det seer mørkt ud, Daniel!

Daniel.

Saa, hvor kan Herren vente andet Veir i October?

Olmerdug.

Nei, jeg mener, at mine Udsigter i Fremtiden ere mørke.

Daniel.

Naal jeg troede, Herren talte om Veiret.

Olmerdug.

Jeg var henne hos Nogle af mine Bekjendte og forhørte mig underhaanden om Værelser. Du begriber vel, at jeg ikke talte om, at det var mig, der skulde flytte. Al, jeg bliver tidsnok til en Fabel over Bhen. — Men den Uleilighed kunde jeg saamænd gjerne have sparet.

Daniel.

Herren skulde sætte sig i Aviserne.

Olmerdug.

Men det er der jo ikke engang Tid til. Imorgen tidlig, betænk, lille Daniel, imorgen tidlig flytter den hollandske Maler Glaubersalz herind. Nei, vi komme til at ligge paa Gaden, derom er ingen Tvivl.

Daniel.

Nei, saa slemt har det heller ikke nødig at være. Jeg har et Sødsfendebarn i Garde-Casernen. Der

kan Herren komme ind imidlertid. Det er dog altid bedre, end at ligge paa Gaden.

Olmerdug.

Na, hvor vil du hen! Kan jeg flytte min Familie ind i en Caserne?

Daniel.

Nei, det er ogsaa sandt; men jeg stod just og tænkte paa Meublerne og Herrens Naturalier.

Olmerdug.

Ja! min stakkels Samling! den bliver da totaliter spoleret. Er der alt Noget pakket ud?

Daniel.

Jeg begyndte imorges med Bavianen, men den saae rigtig ganske modfalden ud. Det var ligesom den kunde have en Anelse om, at den snart skulde pakkes ind igjen.

Olmerdug.

Hm! Hm! — Hvad jeg vilde sagt — Charles har vel ikke ladet sig see?

Daniel.

Nei, her har han ikke været.

Olmerdug.

Den Galgenfugl! han har altfor gode Grunde til at holde sig borte. — Har du Adresseavisen for idag?

Daniel.

Her er den.

Olmerdug.

See efter, om der ikke skulde være nogle Bærelser tilleie. Det er min sidste Trøst. Læs høit.

Daniel

(Læsende)

„Udskillige smaa Veiligheder i en Baggaard“ — nei, det er ikke for os. — „En rolig og stille Logerende“ — det ikke heller — „En galant Herre“ — (seer paa Olmerdug). det er ikke heller for os. — „En Enkemand uden Børn — En anstændig“ — Nei, det duer alt sammen ikke.

Olmerdug.

Lad mig høre, hvad der staaer. Læs heelt ud. Hvad var det sidste? „En anstændig . . .“

Daniel.

„En anstændig Jomfru, der ernærer sig ved Syening“ — er det nu Noget for Herr Krigsraaden?

Olmerdug.

Na, spring over de anstændige Jomfruer og læs videre.

Daniel.

Her kommer Noget. — „Tretten Bærelser en suite, beliggende paa Toldbodveien Nr. 297, ere tilleie af Mangel paa Plads.“

Olmerdug.

Hvad er det for noget Snak?

Daniel.

Om Forladelse! jeg læste to Avertissementer i eet. Nu kommer det: „Af Mangel paa Plads ønsker en Familie at overlade en lille Veilighed —“

Olmerdug.

Den kan jeg ikke bruge. Jeg maa boe midt i Byen og kan heller ikke nøies med en lille Veilighed.

Daniel.

Her troer jeg er Noget. — „En smuk, stor Veilighed af 8 Værelser, beqvem for en Meelhandler“ — aa, det er en Kjælder. — Ja, Resten er paa Christianshavn eller i Holmensgade, der vil Herren jo ikke boe, og saa er der en uudslukkelig Mængde Værelser for logerende Mandfolk og Fruentimmer.

Olmerdug.

Om! saa var jeg altsaa lige nær. — Du har vel ikke forhørt dig, som jeg bad dig om?

Daniel.

Jo, jeg har saavist, det havde jeg nær glemt af lutter Forstyrrelse. Iblandt Andet, har jeg med stor Umag opsnuset en Veilighed her i Nærheden. Om trent lige saa mange Værelser som her, paa første

Sal, meget lidt Sol og med Springvand i Gaarden — og kan strax tiltrædes.

Olmerdug.

Det var jo en funden Skat, lille Daniell! Hos hvem ere de Bærelser at faae?

Daniel.

Hos hvem? (Affides). Hvor Fanden faaer jeg et Navn fra? (Høit). Herren mener Huuseierens Navn?

Olmerdug.

Javist.

Daniel.

Det er — han hedder — for Pokker! har jeg nu glemmt Navnet? Der er ellers lige herved i den næste Gade op mod Philosophgangen — i det store Huus paa høire Side.

Olmerdug.

Lad see! Hvem boer der? Først Grosferer Rølle; hos ham kan det ikke være. Saa Obersten; der kan det heller ikke være. Saa Muurmester Brandt, ja, der kunde det vel være. — Er det hos ham?

Daniel.

Muurmester Brandt? Jo, ham er det — jeg troer vist ikke, jeg tager feil. Na, jovist er det ham. (Affides). Den Ene er sgu ligesaa god som den Anden.

Olmer dug.

Da vil jeg sandfærdig strax gaae derhen. Hvor let kunde ikke en Anden komme mig i Forkjøbet. — Hos Brandt's? Ja, det er en deilig Gaard, det veed Gud, det er. — Bliv du nu her, mens jeg løber derind. — Springvand i Gaarden, sa'e du? Her er saamænd ingen Tid at spille.

(Gaaer).

Tredie Scene.

Bilhelm. Daniel.

Daniel

(Iukker op for Bilhelm).

Bærsgod, nu kan De komme christeligt ned ad Trapperne, naar De vil gaae snart. Tor jeg ellers spørge, hvorledes det spændte af med Gildet.

Bilhelm.

Bedre, end jeg havde troet. Proprietairen blev desværre ikke saa fuld, som jeg havde ønsket, skjøndt han drak som en Svamp.

Daniel.

Men Mathias Anap?

Bilhelm.

Han sa'e naturligviis den ene Dumhed efter

den anden. — Men hils nu din Frøken, at jeg skal give hende nærmere Underretning angaaende Sammenkomsten.

(Gaaer).

Fjerde Scene.

Daniel

(ene).

Gud veed, det unge Menneske gør sig Livet suurt nok for Frøkenen. Jeg er nu en gammel Karl og har nok haft en halv Snees Kjærestes; men jeg har ikke gjort mig den Umag for dem Alle tilfammen, som han for Frøken Julie alene.

(Gaaer).

Femte Scene.

Gaden fra første Act.

Mathias Knap kommer ind under Armen med Proprietair Tang.

Proprietairen

(perialiseret).

Hør, Hjerte Svoger! siden vi nu har druffet Duus med hinanden, saa vil vi ogsaa være ret inderlig gode Venner.

Knap.

Det forstaaer sig. (Affidés). Her har da vor Herre sendt mig et godt Kors paa Halsen.

Proprietairen.

Vi skal være to Regemer i een Sjæl. Hør, du skal være Jonathan, og jeg vil være Kong David. Eller vil du være Kong David, saa vil jeg være Jonathan.

Knap.

Altfor megen Ære! — Skal vi nu ikke gaae, lille Svoger?

Proprietairen.

Hahaha! den Karl var Guld værd!

Knap

(klapper ham paa kinden).

Skal vi nu ikke snart gaae videre?

Proprietairen.

„Ich bin Holofernes“! sa'e han, og saa strævede han ud med det ene Been. Ich bin Holofernes! Hahaha!

Knap.

Savist! du er Holofernes. Kom bare med.

Proprietairen.

Huster du den thdske Vise, han sang? (Svnger). „Als die Jungfer Galathee“ — —

Knap

(affides).

Beghuder han først at synge, saa Gud hjælpe mig!

Proprietairen.

Det var en kostelig Viſe. Og kan du huſte de Anfigter, han ſkjar, mens han ſang? Hahaha! Hør, Hjertens Svoger! Du vil jeg ſynge Viſen, ſaa ſkal du ſkjære Anfigter.

A nap.

Er Mennesket forrykt! — Charmante Svoger! Vi tor ſaagu ikke ſynge paa Gaden.

Proprietairen.

Holofernes! — hahaha! Ak, den Karl! den Karl! der ſad et Hoved paa den Karl! — Vil du ſnart være af den Artighed at ſkjære Anfigter, Svoger!

A nap.

Vær nu fornuſtig —

Proprietairen.

Svoger Krigsraad! Du er mig ſaa underlig. Du har dog vel ikke druffet for meget? Lad mig ſee dig i Anfigtet?

A nap.

Hvad er nu det igjen?

Proprietairen.

Kom hid med dit Anfigt, ſiger jeg. — Du har et nederdrægtigt Anfigt!

A nap.

Den Grobrian! — Lad dig nu tale tilrette —

Proprietairen.

Bliv ikke vred, Svoger! Du kan jo ikke for, at du har et nederdrægtigt Ansigt.

Knap.

Hør, Svoger! naar du ikke var min Ven —

Proprietairen.

Jeg blæser ad dit Venskab — du maa tilstaae, at dit Ansigt seer saa affviet ud som de jydskes Heder, og din Næse — hahaha! — din røde Næse, min Bro'er, seer ud som Skagens Fyrtaarn.

(Holder sig fast ved Knap af Latter).

Knap

(der søger at ryste ham af sig).

Nei! det gaaer sgu for vidt!

Proprietairen.

Naar det nu bliver mørkt om Aftenen, Svoger Krigsraad, saa har du blot nødig at staae i Vinduet og stikke Næsen ud, saa troer Folk, at det er en argantist Lampe. Hahaha!

Knap.

Na, du kan spare dine Bittigheder!

Proprietairen.

Og saa sige de: Krigsraaden har taget Spen-deerbuysterne paa og løser for hele Gaden — hahaha!

A nap.

Jeg vil kun sige Dem, Herr Proprietair! Fanden skal længer taale Deres Grovheder. Naar De troer, De kan behandle mig som en Dreng, saa tager De feil.

Proprietairen

(der bestandigt holder ham fast under Armen).

Nu har jeg Krigsraaden faaet Courage. — Men hør, veed du hvad, Svoger — komst du mir so, so 'komm' ich dir auch so. Jeg er ikke bange for at tage min Mand i Bringen.

A nap

(forstræffet).

Hva — hvad, Hjertens Svoger! Du forstaaer jo Spøg. Du er og bliver jo min iegode Svoger — min Jonathan!

Proprietairen.

Skal vi da være Venner igjen?

A nap.

Alf ja! i Liv og Død — som Damon og Boreas.

Proprietairen.

Saa kys mig da til Forsoning! — Og hør nu Svoger! jeg vil spørge dig om Noget, men du skal svare mig oprigtig derpaa.

A nap.

Hvor kan du troe Andet?

Proprietairen.

Saa siig mig da, hvad syntes du om det Pige-
barn, der vartede op paa Skjdebauen? Af, det var
en Carnaille, men deilig som Judith.

Knap.

Naar, kommer han nu i det Capitel! — Na,
hun var en Engel.

Proprietairen.

Men siig mig, troer du, at —

Knap.

Hjerte Svoger! Vi maa see til at komme hjem.

Proprietairen.

Siig mig bare, om du troer, at hun —

Knap.

Kjærestefolkene vente sgu paa os.

Proprietairen.

Na, lad dem vente! — Saa du troer, at hun —

Knap.

Ja saa min Salighed troer jeg. Kom blot med.
Lad nu Fruentimmerne fare og følg med mig. (Affides).
Naar jeg blot kunde narre ham bort fra denne Gade.
(Høit). Kom, vi skal her nedad!

Proprietairen.

Men jeg tænkte, du boede i denne Gade.

Anap.

Hvor vil du hen? — nei, i den næste Gade, der løber op til Philosophgangen. Naar'vi ikke skynde os, saa træffe vi ikke min anden Svoger, han fra Jylland, Studeprangeren, vi talte om. Du vil jo handle med ham.

Proprietairen.

Ja Gu' vil jeg handle med ham. Jeg vil synde ham, unter uns, og du, Svoger, du skal hjælpe mig.

Anap.

Det gi'er jeg dig mit Ord paa.

Proprietairen.

Hahaha! Du skal hjælpe mig at synde din egen Svoger.

Anap.

Ja hvad? Svogerskab er intet Kjøbmandskab.

Proprietairen.

Du taler som en Socrates. Og naar jeg engang skal handle med dig, saa synder jeg dig med, og saa gaaer vort Svogerskab i Madsfabet. Hahaha!

Anap.

Lad os blot komme herfra.

Proprietairen.

Men gaae vi nu ogsaa den rigtige Vej?

Knap.

Vil du da ikke troe din Ven, din Jonathan?

Proprietairen.

Saa kom da, men du skal gaae foran og stifte
Næsen iveiret og lyse for mig.

Knap.

Alt, vær nu rimelig!

Proprietairen.

Du skal gaae foran, og jeg vil gaae efter Næsen,
at sige efter din Næse. Hahaha! Min Svigers
Næse er en Gaslampe, der brænder uden Bæge.

Knap.

Nu skal du min Sjæl gaae med.

(Trækker af med ham.)

Sjette Scene.

Bærelse hos Muurmester Brandt.

Brandt og Christian, hans gamle Tjener, komme ind.

Brandt.

Her har slet Ingen været?

Christian.

Ikke en eneste.

Brandt.

Åhm! det havde jeg ikke ventet.

Christian.

Sandt at sige, Herre! har jeg aldrig haft synderlig Tro til, at Deres Speculation med den store Kostald vilde lykkes. En Stald for 40 Køer kan sandeligen ikke Enhver leie, og med al Ære og Respekt for Deres Mening, troer jeg heller ikke, at det lønner Uimagten.

Brandt.

Du taler der om Noget, du ikke forstaaer dig paa. Hvorfor skulde det ikke lønne Uimagten? Er det ikke langt fornuftigere, at man om Vinteren her i Byen kan staldfodre det fornødne Antal Køer, end at man skal lade Mælken komme flere Mile ude fra Landet? Jeg bliver ved min Paastand, at, naar man blot lidt kjender til Conjunctionerne, vil man finde, at min Kostald absolut maa svare Regning. Lad kun en dygtig Mand begynde derpaa, og du skal see, Flere ville efterligne hans Exempel. — Der ringes; gaae ud og see, hvem det er.

(Idet Christian gaaer ud, træder Wilhelm ind).

Syvende Scene.

Brandt. Wilhelm, siden Christian.

Wilhelm.

Jeg hører, du har spurgt efter mig.

Brandt.

Vi har savnet dig ved Bordet til Middag. —
Nu, hvad driver du i denne Tid? Jeg synes, du
seer saa forstyrret ud.

Wilhelm.

Jeg nægter ikke, at der er Noget, der sysselsætter mig meget, og det er ogsaa min Pligt at meddele min Fa'er — —

Brandt.

Ja, behold du dine Hemmeligheder for dig selv.
Jeg er ikke nysgjerrig.

Christian

(der kommer ind).

Krigsraad Olmerdug er derude og ønsker at leie
efter Aviserne.

Brandt.

Krigsraad Olmerdug? Kommer han for at leie
min Stald? Ja nu! det er ikke urimeligt. Han er
en fornuftig Mand, der seer dybere i Tingene end
Andre. — Lad ham kun komme ind! han er velkommen!

(Christian gaaer).

Wilhelm

(affides).

Hvad Potteren gjør jeg nu? Krigsraaden maa
paa ingen Maade træffe mig her. (Høit). Kjære Fa'er!
Jeg har adskillige Grunde, hvorfor jeg ikke ønsker, at

Krigsraaden skal see mig netop nu. Jeg skal siden forklare dig Alt. Jeg springer saalænge ind i Sideværelset.

(Gaaer derind).

Brandt.

Hm! Gud maa vide, hvad der gaaer af min Søn idag.

Ottende Scene.

Brandt. Krigsraad Olmerdug, siden Wilhelm.

Brandt.

Velkommen, Herr Krigsraad! Jeg hører, De vil leie hos mig efter Adviserne.

Olmerdug.

Har Deres Velighed staaet i Adviserne? Det er Skam mere, end jeg har vidst. Ja, jeg er saameend saa forstyrret i disse Dage, saa jeg knap kan sandse. Men for at komme til Sagen, hvor ligger den bedst Velighed?

Brandt.

I en Hjørnegård, jeg har kjøbt ved Nørrevold.

Olmerdug.

Ved Bolden? Hm! hm! det er just ikke ganske efter mit Hoved; der er fatalt koldt om Vinteren. Men jeg maa vel finde mig deri. — Hvad jeg vilde sagt, der er vel en smuk, vid Udset?

Brandt.

Aa ja, efter Omstændighederne.

Olmerdug.

Plages man meget af Gjenboer der?

Brandt.

Nei, ikke det jeg veed. Men hvad kunde ogsaa Gjenboer genere der?

Olmerdug.

Aa ja! det er som man tager det. Jeg for min Part kan ikke lide Gjenboerne for nær paa mig. Men endeel Eftermiddags-Sol er der sagtens?

Brandt

(smilende).

Jeg troer ikke, at den vil uleilige Vedkommende.

Olmerdug.

Aa neil om Vinteren især. — Er der god Opgang?

Brandt.

Indgang, vil De nok sige. Jo, den er bred og beqvem.

Olmerdug.

Og Tørrelofterne, ere de store og lustige?

Brandt

(affides).

Tørrelofterne! Han mener nok Foderlofterne.

(Høit). Jo, Køsterne ere meget store; der kan ligge Foder i dem for mere end een Vinter.

Olmerdug.

Hvad behager?

Brandt.

Jeg siger, at Køsterne ere saa store, som De blot kan forlange.

Olmerdug.

Naal — Saa De troer altsaa, at Leiligheden er beqvem for en stor Familie?

Brandt

(affides).

Regner han Køerne med til sin Familie? Det er bandsat familiært. (Høit). Jeg har beregnet den til omtrent 40 Hoveder.

Olmerdug

(affides).

40 Hoveder? Det var et underligt Udtryk! (Høit). Ja, saa mange ere vi endeligt ikke. Tør jeg nu blot spørge Dem, om der er et Karle- og et Pigekammer.

Brandt.

Der er et Kammer for en Karl og et større for to Malkepiger.

Olmerdug.

To Malkepiger? Hvad skulde jeg med dem? (Affides). Det er en curieux Mand.

Brandt.

Oh nu! dem kan De ikke godt undvære.

Olmerdug.

Forfaavidt var jo Alt i sin Orden. Reiligheden er stor og rummelig; der er ingen Gjenboer — det er godt. — At Gaarden ligger ved Borden, er jo rigtignok slemt, men det faaer jeg at finde mig i. Ja, saa troer jeg rigtigt, jeg vil leie hos Dem. Det er sandt, tør jeg være saa fri, at spørge Dem, om der er Vindovne eller Kaminer?

Brandt.

Vindovne eller Kaminer? Der er min Sjæl ingen af Delene.

Olmerdug.

Ingen af Delene? og Vinteren er forhaanden!

Brandt.

Ja, hvad Pokkeren vil De med Vindovne i en Kostald?

Olmerdug.

En Kostald? Hvem taler om en Kostald?

Brandt.

Det gjør rigtigt jeg, og De med, tænker jeg. Er De ikke kommen herhid for at leie min ny indrettede Stald for 40 Røer?

Olmerdug.

Jeg leie en Stald for 40 Røer! Du Frelsens Gud! Hvad skulde jeg med den uhyre Mængde Røer?

Brandt.

Ei, hvad er det min Sag! Har De ikke i et stift Qvarteer staaet og talt til mig om Stalden.

Olmerdug.

Nei, saa min Sjæl har jeg ikke. Jeg har talt om en Beboelses-Heilighed for mig og min Familie.

Brandt.

Om Bærelser? Men er De da reent — —
Jh, troer jeg ikke, Mennesket har en Skrue løs:
Hvem i al Verden har hørt et Ord om Bærelser?

Olmerdug.

En Kostald? En blot og bar Kostald? Følger
der da slet Intet med, som f. Ex. en lille Heilighed
til Gaden, 8 à 9 Bærelser med Brændeløst, Pige-
kammer, o. s. v.?

Brandt.

Nei, saa min Sjæl om der gjør. Og nu skal
De gaae, ellers kunde jeg let forgrube mig paa Dem.

Olmerdug

(idet han retirerer ud).

En Kostald! Hvor kunde jeg drømme derom!

Brandt

(ene).

Har jeg ikke ordentlig ærgret mig over den Ube-
fat. Saaledes at gaae i Toget! Med alt det, var
jeg lidt vel hidsig. Ja, hvem kan — hm! — jeg

skulde dog ikke troe, at Nogen, for at holde mig for Nar, har ladet ham løbe med Viinstangen. (Raaber ind i Sideværelset). Wilhelm! kom kun ind! Krigsraaden er gaaet. Siig mig, kjender du denne Mand? Hvorfor maatte han ikke træffe dig her?

Wilhelm.

Det er en meget vidtløftig Historie, som Fa'er sikkert ikke har Taalmodighed at høre paa. Men jeg syntes, at din Samtale med ham endtes med Alameri.

Brandt.

Det var intet Under. Mennesket staaer her og taler syv lange og syv brede, og jeg troer, han mener min ny Kostald. Men da jeg skal see rigtigt til, taler han om Værelser. Jeg blev saa opbragt, at jeg ikke var langt fra at kaste ham paa Døren.

Wilhelm

(affides).

Min Gud! hvilken ulukkelig Misforstaaelse! Hvor tør jeg nu tale til min Fa'er om min Kjærlighed til Krigsraadens Datter.

Brandt.

Du er saa takkesfuld idag, Wilhelm? Hvad er der paafærde med dig?

Wilhelm.

Kjære Fa'er, der er Noget, der ligger mig stærkt

paa Hjertet, og som jeg grumme gjerne vilde meddele dig, naar jeg blot kunde finde et beqvemt Dieblif. Med saa Ord — —

Niende Scene.

Brandt. Wilhelm. Daniel.

Daniel.

Med Forlov! kunde jeg ikke faae den unge Herr Brandt i Tale?

Wilhelm.

Hvad vil du mig, Daniel?

Daniel

(tager ham tilside).

Der er ingen Tid at spille. I dette Dieblif faae jeg Herr Charles komme farende ind ad Nørreport i Gigen. Hvis De ikke nu gaaer hen og taler med Krigsraaden, saa bliver det for sildigt.

Wilhelm.

Jeg vil strax gaae! — Kjære Fa'er! du maa have mig undskyldt —

Brandt.

Men saa siig mig dog, Wilhelm — du sætter mig rigtigt i Uro.

Wilhelm.

Med saa Ord, kjære Fa'er! jeg er forelsket i

Krigsraad Olmerdugs Datter, og Pigen holder igjen af mig. Men uheldigviis er hun lovet bort til den unge Charles Tang, en Bindbeutel, som jeg knækker Halsen paa, naar jeg faaer fat paa ham. Naar jeg nu ikke skynder mig og sætter en Bind for hans Frieri, saa er Hundrede og Fet ude. — Farvel, kjære Fader!

Brandt

(holder paa ham).

Men hvad har du da isinde?

Wilhelm.

Hav mig blot undskyldt. — Jeg har ikke et Dieblis at spille — du skal erfare Alt —

(Gaaer, fulgt af Daniel).

Brandt

(ene).

Krigsraadens Datter? — Ja, han er en brav Mand, kun lidt egen, og Pigen kjender jeg fra Agentens heromme. Sandt at sige, har jeg længe ønsket, at min Søn vilde see sig om en eller anden brav Pige; det kunde gjøre ham lidt mere stadig. — Men hvad kan han have fore? Hm! Daniel, min Søns forrige Opvarter, er med i Spillet, saa skal jeg nok faae Sammenhængen at vide.

(Gaaer, men standses af Charles, der løber paa ham).

Tiende Scene.

Brandt. Charles.

Charles.

Jeg beder om Forladelse!

Brandt

(affides).

Hvad kan det være for en Aaalorm?

Charles.

Er Fuldmægtig Brandt ikke at faae i Tale?

Brandt.

Min Søn, mener De — han gik i dette Die-
blif ud, og jeg troer næsten ikke, at han kommer saa
snart igjen.

Charles

(urolig).

Ah, det var fatalt, paa min Vre, høist fatalt!

Brandt.

Fra hvem skal jeg hilse ham?

Charles.

Fra Charles Tang. Han tjender mig godt; vi
ere sammen oppe i Comptoiret.

Brandt

(affides).

Hvad? det er jo min Søns Medbeiler. Jeg

maa snakke lidt med ham. (Høit). Er De kanskee ogsaa Fuldmægtig i Comptoirret?

Charles.

Nei, endnu ikke! (Affides). Den hele Historie er mig ubegribelig.

Brandt.

Naa, saa er De vel Copiist?

Charles.

Nei, endnu ikke! (Affides). Naar blot ikke den Satans Madam Anap har holdt mig for Nar.

Brandt.

Naa, saa er De vel Volontair?

Charles.

Nei, endnu ikke. (Affides). Hvad det saa gjælder, jeg maa undersøge denne Sag.

Brandt.

For Bokkeren! hvad er De da i Comptoirret?

Charles.

Oprigtigt talt, jeg staaer som paa Gløder. Er der ingen Mulighed for at træffe den unge Brandt? Han er min eneste Trøst i min høist ubehagelige Forfatning.

Brandt.

De kan ikke betro mig Deres Grinde? Jeg

kunde da underrette min Søn derom, naar han kommer hjem. Kanstee han kommer snart.

Charles.

Betroe Dem? Ih nu! Sagen er jo rigtignok af delicat Beskaffenhed. Men enfin! Jeg anseer Dem for en Mand af Ære. — Seer De, man er ung, man er ikke ilde skabt, man behager Fruentimmerne — i Korthed, min Herre! jeg har haft den Ulykke at gjøre en lille Erobring i disse Dage.

Brandt.

Nu, den Ulykke er sgu ikke saa stor.

Charles

(med Datter).

De har, paa min Ære, Ret. Men uheldigviis skal jeg iasten indgaae en formelig Forbindelse med en Dame her i Byen —

Brandt.

Ja, jeg synes, jeg har hørt tale derom. Er det ikke med Krigsraad Olmerdugs Datter?

Charles.

Meget rigtigt; — og paa samme Tid skal jeg sørge for min petite Amourette — det er jo næsten umuligt. Som De seer, er jeg ganske confus.

Brandt

(tør).

Ja, det veed Gud, De seer meget confüs ud. Hvormed skulde nu min Søn være Dem behjælpelig?

Charles.

Deres Herr Søn kjender min Fa'er og min Svigerfa'er, og har allerede eengang idag hjulpet mig ud af en stor Forlegenhed. Ifald han nu igjen kunde staae mig bi med en eller anden Udflugt — at jeg blot kunde vinde Tid og orientere mig lidt —

Brandt

(affides).

Naa, han er min Sjæl falden i de rette Hænder. (Høit). Jeg frygter kun for, at inden min Søn kommer hjem, gaaer den bedste Tid bort for Dem.

Charles.

Ah — De har Ret — Tiden gaaer bort, mens jeg taler med Dem — Farvel, min Herre!

(Vil gaae).

Brandt.

Vent dog et Dieblif! (Affides). Det er vel bedst at sætte en Klemme paa den unge Herre. (Høit). Min Søn er jo rigtignok ikke hjemme. Men jeg kjender ogsaa noget til Olmerdugs Familie.

Charles.

Virkelig? Og De vilde maaskee være mig behjælpelig?

Brandt.

Oh nu! hvorfor ikke —

Charles.

Ah, De beviser mig en væsentlig Tjeneste! — Blot De undskylder mig hos Familien. De kan sige, jeg er stærkt occuperet, med — med — Comptoir-Forretninger. Om en Time eller to skal jeg bestemt indfinde mig.

Brandt.

Vær De kun rolig. De kunde aldrig betroe Dem til Noget bedre end til mig. (Affides). Han skal ikke dø i Synden!

Charles.

Hør, veed De hvad, De er en charmant Mand! Kan jeg tjene Dem igjen, saa har De at byde over mig.

Brandt.

Oh, tael aldrig derom.

Charles.

Skulde De ogsaa engang have et lille galant Eventyr — Herregud, man veed jo nok —

Brandt

(affidés).

Jeg troer, Mennesket er ikke rigtig klog.

Charles.

Ja, ja, lee De kun! Man seer nok paa Dem, De har været med i Deres Dage. Nu, paa mig kan De stole. — Jeg anbefaler mig, min charmante Herre!

(Gaaer, fulgt af Brandt).

Femte Act.

Philosophgangen. Aften-Belysning ved Sol-Nedgang.
I Baggrunden Udsigt gjennem Træerne til en Plaine med
en Mølle. I Forgrunden en Bænk paa hver Side af Theatret.

Første Scene.

Wilhelm. Daniel.

Daniel.

Krigsraaden er siden den sidste Begivenhed med
Deres Hr. Fader reent forstumlet i Hovedet. Han
gaaer her op og ned i Philosophgangen og vil ikke
gaae hjem til det forherede Huus. Han maa snart
komme herved.

Wilhelm.

Velan, jeg vil vove det afgjørende Skridt, som
jeg nu med saa meget Hovedbrud har forberedet.

Daniel.

Der kommer Krigsraaden! Kors, hvor han er
fordybet!

Wilhelm.

Nu maa du gaae. Sids din Frøken fra mig, at hun maa holde Alt i Beredskab, hvis Madam Rnap maaskee skulde afhente hende til Sammenkomsten med Charles. Han maa for Alting holdes borte endnu en Tid.

Daniel.

Godt, nu løber jeg lige hjem.

(Gaaer).

Wilhelm.

Staae mig nu bi, min gode Lykke! Forlader du mig nu, saa maa jeg opgive mit bedste, mit kjæreste Haab.

(Nærmer sig Olmerdug, der kommer langsomt og tankesuld ind).

Anden Scene.

Wilhelm. Olmerdug.

Wilhelm.

Herr Krigsraaden tilgive min Dristighed —

Olmerdug

(farer sammen).

Hvem er der? Naa, er det Dem, Høistærede! eller tager jeg Feil? — Har jeg ikke alt talt med Dem imorges?

Wilhelm.

Jo, men dengang var jeg saa uheldig at tage Deres Brede med mig.

Olmerdug.

Dengang gif Alt mig efter Ønske, og derfor kom Hovmodts-Djævelen over mig. Men nu er jeg saa ydmyg og spagsfærdig som et Lam. — Ja, hvad synes De? jeg er bleven kastet ud af de Bærelser, jeg idag er flyttet ind i.

Bilhelm.

Er De bleven kastet ud af Deres Bærelser? Det var jo forfærdeligt! Hvorledes er det gaaet til?

Olmerdug.

Na, det er en vidtløftig Historie, som jeg knap gider tænkt paa, saa meget har jeg allerede ærgret mig derover. Men vist og sandt er det, at jeg imorgen den Dag skal flytte.

Bilhelm.

Deres Ulykke gaaer mig virkelig til Hjerter, og hvis jeg kan være Dem behjælpelig i Noget, saa har De at befale.

Olmerdug.

Ja, hvorledes, Høistærede? Hvem kan i den korte Tid —

Bilhelm.

Hm! hm! — Det er sandt nok. Men — ja hør, veed De hvad — vil De overlade Alting til mig, saa skal De snart være hjulpen. Jeg paatager mig endnu iasten at skaffe Dem en Leilighed, der kan

strax tiltrædes og i alle Henseender kan staae ved Siden af den, De nu beboer, uden at have dennes Mangler.

Olmerdug.

Var det muligt? Kan jeg ogsaa troe Dem?

Wilhelm.

Her er ingen Grund til Tvivl. Hvis De imidlertid ønsker det, er jeg villig til at stille en paalidelig Mand, der skal indestaae for Sandheden af mine Ord.

Olmerdug.

Nei, det skal De saameend ikke. Jeg har Tillid til Dem; De har et ærligt Ansigt, og jeg har aparte hørt tale meget Godt om Dem. Men siig mig, brave unge Mand, hvorledes vil det være Dem muligt i den korte Tid —

Wilhelm.

Jeg haaber, De undskylder, at jeg hverken kan give Dem Oplysning herom, eller hvor Reiligheden er beliggende. Endnu iaaften skal Alt oplyses, og, som jeg indestaaer Dem for, til Deres fuldkomne Tilfredshed.

Olmerdug.

Nu, jeg vil følge mig efter Dem, naar jeg blot kan stole paa Deres Ord — ja saameend vil jeg. Staaer Sagen virkelig i Deres Magt, saa har De lettet en stor Steen fra mit Hjerte. Men tør jeg

spørge Deres Velædelhed — Det er sandt, er De ikke kongelig Fuldmægtig?

Wilhelm.

Jo.

Olmerdug.

Tør jeg da spørge Hr. Fuldmægtigen: hvad har egentlig bevæget Dem til at bevise mig stakkels fortrykte Mand denne Tjeneste?

Wilhelm.

Ene og alene Interesse for Dem og Deres Familie.

Olmerdug.

Interesse for min Familie? — Naa, nu husker jeg — De har jo alt imorges talt til mig om — ja, det forstaaer sig, min Datter hører jo meget rigtigt med til min Familie. Men —

Wilhelm.

Ja, desværre, jeg veed, Deres Datter er alt lovet bort til en Anden.

Olmerdug.

Mener De Charles, den Vindbeutel? Nei, før jeg giver hende til et Menneske, der saa skammeligt har ført mig bag Lyset, før skal hun gaae i Frø som Pebermø. Men — ja, hør, veed De hvad, Hr. Fuldmægtig! derom kan vi jo altid tale. Min Datter løber endeligt ikke bort. Lad os nu først og

fremmerst see til at komme hjem og fortælle min Kone denne glædelige Begivenhed. Jeg er saamænd bleven et ganske andet Menneske, siden jeg har talt med Dem. — Kom nu og lad mig tage Dem under Armen. — Ja, De leer! Men tag Dem iagt! Jeg slipper Dem Stam ikke, Høistærede! før De har opfyldt Deres Løfte.

(De gaae ud tilbendsre).

Tredie Scene.

Charles. Mad. Knap.

Mad. Knap.

Naar De blot vilde høre —

Charles.

Intet vil jeg høre. Jeg er bleven maltracteret af Dem, holdt aabenbar for Nar.

Mad. Knap.

Nei, saa min Sjæl om De er, troe mig nu, jeg sover derpaa. Tør jeg blot fortælle —

Charles.

Jeg kommer ud til Skovshoved, giver en Mand min Gig at passe, iler hen til det sidste Fiskerhuus, spørger efter en Dame med en italiensk Straahat; man seer paa mig, snijer, endeligt leer et mauvais sujet mig lige op i Dinene og siger mig, at de fleste Skovshovedkoner gif med Straahatte, saa det var ikke

godt at finde den, jeg meente. Kort og godt: af Damen er intet Spor at finde; jeg maa takke Gud, at jeg igjen kommer i min Gig og hjem. Og nu mener De, at jeg ikke har Grund til . . . Men det vil jeg kun sige Dem, jeg kræver Satisfaction af Dem, den bestemteste Satisfaction.

Mad. Knap.

Allersjædeste Herre! De maa tilskrive Dem selv Alt, hvad der er hændet Dem. Husk dog paa, at Damen er et anstændigt Fruentimmer, af respectabel Familie. Hvor kunde hun nu troe Andet, end at De havde reelle Hensigter?

Charles.

Men hvem siger, at jeg ikke har reelle Hensigter?

Mad. Knap.

Ja, hør nu! For en Times Tid fik jeg et Brev fra Damen, hvori hun skriver, at hun umuligt efter Aftale kunde indfinde sig i Skovshoved, da hun havde erfaret, at De netop stod i Begreb med at forlove Dem med en Anden. Skulde jeg nu række min Haand til, at et ungt, uskyldigt, ærbart Fruentimmer blev forført, nei! saa kjender De ikke Madam Knap og mig ret.

Charles.

Troer De, jeg er kommen her for at høre Deres moralske Præfener?

Mad. Knap.

Du søde Gud! hvor Ungdommen er hastig. Ikke et Ord kan man faae indført. Damen lover Dem jo en ny Sammenkomst.

Charles.

En ny Sammenkomst? naar og hvor?

Mad. Knap.

Her i Philosophgangen, og det om ganske lidt. Det velsignede Barn kan slet ikke slaae Dem ud af Tanterne. Hun vil høre, hvad De har at sige til Deres Forsvar.

Charles.

Ah, jeg skal forsvare mig som en Demosthenes.
— Lad blot Damen komme!

Mad. Knap.

Nu gaaer jeg hjem til Mit, hvor jeg tænker, hun alt venter paa mig. Vil De nu opholde Dem her i Nærheden?

Charles.

Jeg skal gaae op og ned bag Træerne derhenne.

Mad. Knap.

Godt; jeg skal ikke lade Dem vente. (Gaaer).

Charles

(cne).

Skulde den ubekjendte Skjønne virkelig være en dydig Susanne, saa var min Stilling jo rigtignok

fatal. Og paa den anden Side — Bah! For det første vil vi tage hende i Dieshu. Er der Intet ved hende, saa lader man hende løbe. Er hun derimod virkelig vor Opmærksomhed værd, saa — ja, dermed vil jeg paa min Ære ikke brøde mit Hoved. (Gaaer).

Fjerde Scene.

Julie (indhyllet i et tæt Slør, med italiensk Straahat paa).
Madam Knap, fiden Charles.

Julie

(angstlig).

Der er dog vel Ingen, der lægger Mærke til os?

Mad. Knap.

Nei, bedste Frøken! vi ere her ganske alene.

Julie.

At Gud! jeg gjør et voveligt Skridt. Naar jeg dog blot havde talt til min Moder derom!

Mad. Knap.

Her var jo ingen Tid at spille. Desuden, troer De, at jeg, der saalænge har tjent hos Deres charmante Forældre, vilde raade Dem dertil, naar De ikke kunde være fuldkommen sikker. Jeg bliver jo hos Dem. — Tys! der kommer min Tro Sunferen! Bær Dem nu fornuftigt ad.

Charles

(nærmer sig Iorgnetterende).

Hvis mit Syn. ikke stuffer mig, saa seer jeg der Madamen med den ubekjendte Skjønne. Ja, paa min Tre. Pst! pst!

Mad. Knap.

Naa, det var vel, De kom. Nu kan De i god Ro tale saameget De vil med Damen her. (holder sig noget i Baggrunden).

Charles (affides).

Hun seer ud til at være en Dame af Stand. Hendes Paaklædning er fiin og valgt med Smag. Hun lader til at være godt skabt. Ah, hvad er Julies Bæxt mod hendes! (høit). Skjønne Ubekjendte! endeligt forunder Skjebnen mig det lykkelige Dieblif at tale med Dem. Min Sjæl har smægtet efter dette Moment. Tør jeg nu haabe, at De vil løfte det Slør, der misundeligt skjuler Deres himmelske Træk for mig? Eller, hvis dette er for meget ønsket, tør jeg da haabe, at De vil gjøre mig lykkelig ved et Ord af Deres skjønne Læber? (affides). Hun er stum som en Fisk! (høit). Tilbedelsesværdige! hvad Haab tør jeg gjøre mig?

Julie

(med en noget lav Stemme).

Min Herre! De glemmer, at De staaer i Begreb med at forbinde Dem med en Anden.

Charles.

Forbinde mig med en Anden? Nu, jeg er endeligt ikke bunden endnu. Et Smil fra Deres Mund kan forandre Meget. Og desuden, elskværdige Ubefjendte! bryder den sande Kjærlighed sig om saadanne Formaliteter? Hvorfor skal ikke et fastere Baand omslynge os, end et saadant, der kan løses? Og staaer det ikke i min Magt ligesuldt at sikre Dem en fri og uafhængig Fremtid? O, skønne Ubefjendte! vær ikke ubøielig!

(Vil gribe hendes Haand).

Julie

(ængstligt undvigende).

Rør mig ikke, min Herre!

Charles

(affides).

For en Ufærd! -den Stemme er mig bekendt!
(Høit). Vil De da ikke i det mindste forunde mig at see Deres himmelske Ansigt?

Julie

(affides).

Min Gud! der komme mine Forældre!

(Trækker sig noget tilbage, efterfulgt af Charles. Ved de efterfølgende Personers Ankomst forsvinder Mad. Knap).

Femte Scene.

De Forrige. Olmerdug. Fru Olmerdug. Vilhelm.

Olmerdug.

Veed du ikke bestemt, om vor Datter er gaaet herhen?

Fruen.

Bestemt veed jeg det ikke, men hun pleier gjerne ved denne Tid at spadserere i Philosophgangen med en af sine Veninder.

Olmerdug.

Den Løben med Veninder paa Bolden, paa Østergade og i Boutiquerne har ogsaa Fanden skabt! Nu skal du see, hun igjen løber om med den Kendemaske, her var igaar, og saa kan vi sgu vente længe.

Fruen.

Hør, lille Mand! er det ikke Charles, der staaer derhenne og taler med en Dame?

Vilhelm

(affides).

For Fanden! han taler med Julie! (Gjør Tegnet til Fruen). Det er ikke Charles, denne her er meget høiere.

Olmerdug.

Jovist har min Kone Ret; det er min Sjæl Charles. Gid jeg blot kunde faae Fingre i ham. Pst! pst!

Julie

(til Charles).

Slip mig, min Herre! der kommer Nogen.

OImerdug.

Pst! Pst! Turde man ikke tale et Ord med Dem?

Charles.

Af, Herr Krigsraaden! (Affides). Gid han sad paa Hekkenfeldt!

OImerdug.

Hvorfor har man slet ikke havt den Ære at see den unge Herre?

Charles.

Jeg beder Dem excusere mig. Uopsættelige Forretninger —

OImerdug.

Saa? Jo, De har nok havt smukke Forretninger! At føre honnette Folk bag Øhset, at bedrage mig, min Kone og min Datter, det kalder De uopsættelige Forretninger. Na fy! De maa sgu skamme Dem ved Deres ublu Opførsel!

Charles

(affides).

For Pokkeren! har den Gamle faaet Nys om mit galante Eventyr? (høit). Jeg haaber, De tager ikke et lille Blaisanterie saa nøie.

Olmerdug.

Kalder De det et Plaisanterie? At trænge sig ind i en honnet Familie, logre for Forældrene, gjøre Hanebeen for Datteren og siden bestuppe dem Alle?

Charles.

Deres Grundfætninger ere paa min Værelse for strenge. Det Hele er jo ikke værdt at tale om.

Olmerdug.

Men er Mennesket forrøbt? Er det ikke værdt at tale om?

Charles.

Lad det nu være godt igjen, Svigerpapa!

Olmerdug.

Fanden være Deres Svigerfa'er og ikke jeg. See, her staaer min tilkommende Svigersøn. Min Datter er for god til et Menneske af Deres Character.

Charles.

Hvad hører jeg? Er det muligt? Fru Olmerdug! kan jeg troe mine egne Øren?

Fruen.

Min Mand skjæmter ikke og mindst med Dem.

Charles.

Jeg mærker, jeg bliver behandlet her med Haan.

Olmerdug.

Ja, det er sgu godt at mærke, og De er heller ikke Andet værdt.

Charles.

Ah, jeg føler mig hævet over Deres Insolencer. Men De maa ikke troe, at jeg er forlegen for Deres Datter. Jeg har allerede halvveis selv hævet denne Forbindelse. Denne Dame her, et Fruentimmer af sjelden Skjønhed og høi Stand, skal erstatte mig Tabet af Deres Datter.

(Vil føre Julie frem).

Wilhelm

(der hidtil har staaet i hemmelig Rapport til Julie).

Saa sagte! saa sagte! Med denne Dame af sjelden Skjønhed og høi Stand er jeg saavist allerede forlovet.

Charles.

For Fanden, Menneſke! vil du da forlove dig med To paa eengang?

Wilhelm.

Nei saamænd om jeg vil. (Tager Sløret af Julie). Her har jeg den ~~Wre~~ ^{Wre} at forestille dig min Kjæreste.

Charles.

Min Gud! Frøken Julie!

Olmerdug. Fruen.

Julie her!

Charles.

Altsaa De var den ubekjendte Skjønne? — saa er jeg jo det lykkeligste Menneske under Solen!

Olmerdug.

Det var som Potkeren!

Charles.

Deres Datter har givet mig de utvethdigste Prøver paa sin Kjærlighed. Hun har udført en romantisk, henrykkende Idee for at sætte min Kjærlighed paa Prøve.

Olmerdug.

Men er De da gal? Om jeg ogsaa vilde glemme Deres andre Affairer, troer De da, jeg vilde give min Datter til et Menneske, der paa samme Tid han skal forloves med En, gaaer paa Dumpejagt efter en Anden?

Charles.

Men, min Gud! denne Anden er jo netop Deres Datter!

Olmerdug.

Na Gladder! Saavidt jeg kan forstaae, har De jo ikke vidst det før nu. — Og see nu til at komme herfra. Vi tales nok ved en anden Gang om ganske andre Ting, som jeg nu ikke vil nævne.

Charles.

Fru Olmerdug! Elskværdige Fruen! — Er der da Ingen, der vil tale min Sag?

Wilhelm.

Det gjør mig hjertelig ondt, min Bro'er, at du ikke kan indsee, at saavel min Kjæreste som jeg have havt dig tilbedste.

Charles.

Havt mig tilbedste! Nei, Frøkenen har paa min Værelse ikke havt mig tilbedste. Jeg skal bevise med uforkastelige Vidner, at hun er forelsket i mig, at hun næsten tilbeder mig, at hun to Gange har sat mig Stævne. — Om fem Minutter er jeg her igjen, og da haaber jeg, skjønnede Frøken, at kunne bevæge Dem til at tilstaae Deres elskværdige Svaghed.

(Gler ud).

Olmerdug

Jeg troer næsten, Mennesket har en Raptus. — Men hvor kommer du egentligt her, Julie?

Julie.

Alt, bedste Fa'er! Tilgivelse! Jeg skal fortælle dig Alt —

Olmerdug.

Sa gjør det. — Men hør, Børn! det vækker for megen Opmærksomhed, at vi bestandigt staae her paa een Plet. Der kommer Folk derhenne. Lad os gaae lidt hen under Træerne og høre Sammenhængen. Aparte kan jeg ikke nægte, at jeg er nysgjerrig efter at vide, hvad Charles har isinde.

(De forblive i Baggrunden).

Sjette Scene.

(Det begynder at mørknes).

De Forrige. Proprietair Tang kommer trækkende ind
med Mathias Rnap.

Rnap.

Jeg troer, Fanden staaer i den Gade, at vi aldrig kan hitte den.

Proprietairen.

Hør Svoger, see til, du kan faae en Veiviser —

Rnap.

Na, det hjælper Altsammen ikke. Kom og lad os sætte os paa denne Bænk.

(De sætte sig paa Bænken tilhøre, saaledes, at Proprietairen ikke slipper Rnaps Arm).

Proprietairen.

Her er saa deiligt friskt og grønt, som om det kunde være midt om Sommeren.

Rnap

(affides).

Den Slubbert holder mig saa fast, som jeg kunde være en Panteobligation.

Proprietairen.

Holder du ikke ogsaa meget af det Grønne, sødeste Ven?

Anap

(distrain).

Hvad sa'e min sødeste Ben?

Proprietairen.

Jeg spurgte, om du ikke holdt meget af det Grønne om Sommeren.

Anap.

Grønt? Na forstræffeligt! Ung Spinat og Rjør= velsuppe er min største Delicatesse om Foraaret.

Proprietairen.

Ei hvad! jeg mener ikke Spinat og Rjørvel; jeg mener, om du holder af den grønne Natur, Marken — Skoven . . .

Anap.

Naa! — Jovist! det er jo ret behageligt, især i Dyrehavstiden. Jo, min Kone og jeg tager gjerne een Gang om Aaret ud i Skoven.

Proprietairen.

Er der da ikke deiligt her i Philosophgangen?

Anap.

Na jo! det Børste er kun, at man ikke kan spytte her uden at træffe paa en Bartouskjærling.

Julie

(der er kommen frem med sine Forældre).

Vil du tilgive mig min Ubesindighed, kjære Moder?

Fruen.

Det kan vel ikke hjælpe, at jeg vil dadle dig for det, der engang er skeet. Jeg vil haabe, det ingen videre følger medfører.

Proprietairen.

Hør, Svoger, hvad er det for Folk derhenne?

Knap.

Hvor? (Affides). Naa, nu er da Fanden løs! Der er Krigsraaden med sin hele Familie! (Høit). Hør, veed du hvad, Svoger! da hverken du eller jeg kan finde ud, hvor jeg boer, saa vil jeg spørge mig for hos disse Folk derhenne. Jeg kender noget til dem. Vent saalænge her og pas paa min Plads.

Proprietairen.

Men du maa strax komme igjen.

Knap.

Jeg er her strax igjen. (Gaaer hen mod Wilhelm og tager ham affides). Proprietairen sidder derhenne paa Bænken. Jeg kan ikke længer indestaae for Noget. De seer selv, jeg har kun Valg mellem en hæderlig Flugt eller Brygl.

Wilhelm.

Skynd Dem kun bort herfra; jeg indestaaer for Resten.

Knap.

Det lader jeg mig ikke sige to Gange.

(Skjnder sig bort).

Olmerdug

(til Wilhelm).

Kjender De den Mand, der sidder derhenne paa Bænken?

Wilhelm.

Ham der? Nei!

Proprietairen.

Hvor bliver nu Svoger Krigsraaden af? —
Ja Pokkeren skulde sidde her og vente! Jeg vil see
til, jeg kan faae fat paa Mennesket. (Gaaer hen med de
Andre, og tiltaler, bedragen af Klædedragten og Skumringen, Olmerdug,
i den Tanke, at det er Knap). Naa, er du der, Svoger!
Har du faaet at vide, i hvilken Gade du er flyttet
hen?

Olmerdug.

I hvilken Gade jeg er flyttet hen? Vil De for-
nærme mig? Hvad mener De, min Herre?

Proprietairen.

Hvad jeg mener? Staaer du nu og falder i
Staver igjen? — Jeg mener — ei, hvad vedkommer
det dig, hvad jeg mener. Tag mig nu under Armen
og lad os gaae. Og nu vil jeg vise dig Veien.
Vi vil gaae ned ad Gaden tilhøre.

(Tager ham under Armen).

Olmerdug.

Ei, min gode Ven! De tager fejl —

Proprietairen.

Nei, saa min Sjæl, om jeg tager fejl. Vi kan ikke gaae nogen anden Vej. Kom nu!

Olmerdug.

Men saa slip mig dog!

Proprietairen.

Vist ikke. Du kan have godt af at holde dig ved mig. Eller har du glemt, at du har en lille Gier?

Olmerdug.

Jeg en lille Gier? — Nu skal De min Sjæl lade mig i Fred, eller jeg kalder Folk til Hjælp.

(Riber sig løs).

Proprietairen.

Men hvad gaaer der af dig, Svoger?

Olmerdug.

Fanden være Deres Svoger, og ikke jeg. (Til Wilhelm, affides). Hvad kan det være for et Menneske?

Wilhelm.

Gud fjende ham; men De seer jo nok, han har Noget i Hovedet.

Olmerdug.

Saa det er godt at mærke.

Proprietairen.

Naa, Svoger! vær nu rimelig og følg med.

Fruen

(til Vilhelm).

Tael De med det fulde Menneske, og see til at faae ham bort.

Vilhelm

(til Proprietairen).

Min gode Ven! det er nok bedst, at De —

Proprietairen.

Ei, der har vi jo Fuldmægtigen! — Hjælp nu De mig med at bringe Manden til Fornuft.

Vilhelm.

Men De hører jo, at Krigsraaden slet ikke kender Dem.

Proprietairen.

Jo, min Salighed kender han mig, det veed De jo ligesaa godt som jeg. See rigtigt paa mig, Svoger! det er mig, din Ven, din Jonathan, der staaer for dig.

Olmerdug.

Jeg kender ikke Een her i Byen, der hedder Jonathan.

Proprietairen

(affides).

Nei, nu troer jeg, Krigsraaden har tabt den Smule Forstand, han har havt. (Høit). Lad dig dog

ikke forkyttte af et Par Glas Viin. Kjender du mig ikke? Husk dig om! Har du ikke for et Par Timer siden spiiist til Middag med mig paa Skydebanen?

Olmerdug.

Har jeg spiiist til Middag paa Skydebanen? Manden er gal.

Fruen, Julie og Vilhelm.

Hahaha! Manden er gal!

Proprietairen.

Nei, saa min Sjæl om jeg er. Din egen Søstersøn kan bevidne —

Olmerdug.

Har jeg en Søstersøn? Jeg har rigtignok en Søster, der er i Petersens Bomsfrukloster, men hun har ingen Børn, det jeg veed.

Proprietairen.

Da har du selv sagt, at han var din Søstersøn og Fuldmægtig ved din Tømmerhandel.

Olmerdug.

Har jeg en Tømmerhandel? Manden er gal!

Fruen, Julie og Vilhelm.

Hahaha! Manden er gal!

Proprietairen.

For Satan! der staaer jo din Søstersøn. Spørg ham selv.

Wilhelm.

Jeg? Min gode Mand, De tager feil. Jeg kjender Dem slet ikke.

Proprietairen.

Men er jeg da kommen midt ind i en Daarefiste? Hør, Svoger, tænk dig bare rigtigt om! Har du ikke selv i Gaden, hvor du boer, taget imod mig i din Fuldmægtigs og din Tjeners Nærværelse? Kom ikke min egen Søn til og talte med os, men gif bort for at gjøre Ustalter til en Høitidelighed hos dig i aften, et Transparent troer jeg?

Olmerdug.

Et Transparent hos mig?

Proprietairen.

Gif du saa ikke med Fuldmægtigen og mig ud til Skjudebanen, hvor du sagtens har druffet Forstanden bort? Husker du ikke den prægtige Karl, der sang de thdske Viser? Sang du ikke selv en svensk Drifkevise?

Olmerdug.

Jeg synge Drifkeviser? Jeg har ikke en Tone i mit Liv. Nei, den Mand er gal.

Fruen, Julie og Wilhelm.

Hahah! Manden er gal!

Proprietairen.

Nei, jeg er ikke gal, men jeg kan blive det,

naar jeg længer skal holdes for Nar her. Siig mig bare, Menneske! naar du ikke vil være Krigsraad Olmerdug, hvem Pokkeren vil du da være?

Olmerdug.

Jo, Krigsraad Olmerdug er jeg sgu; hvem har nægtet det?

Proprietairen.

Men Guds Død og Pine, saa har jeg jo Ret, saa er du jo min Svoger.

Olmerdug.

Hør, min Fa'er! det Svogerskab vil jeg have mig frabedet. Jeg er ikke hans Svoger.

Proprietairen.

Man kan blive desperat over det Menneske! — Men kan da dit fordrufne Hoved ikke begribe — — naa, Gud skee Lov, der er Charles. Nu skal han være mig behjælpelig —

Syvende Scene.

De Forrige. Charles trækker Knap ind med sig. Til-
sidst Muurmester Brandt.

Charles.

De skal paa min Vre følge med, enten De vil eller ikke.

Knap.

Men jeg har Gud hjælpe mig ingen Tid.

Charles.

Ei hvad, det er ikke min Sag. — See, Herr Krigsraad! denne Mand skal bevidne, at Deres Datter er dødelig forelsket i mig.

Knap.

Jeg protesterer, jeg exciperer — jeg vil Fanden ikke vidne.

Proprietairen

(der er kommen til at staa imellem Olmerdug og Knap; høist forbavset).

Hvad? drømmer jeg, eller er jeg vaagen? Er du en Dobbeltgjænger, Svoger Krigsraad? Her har jeg to Exemplarer af den samme Person; hvem Bøfveren er nu den rette? — Charles, min Dreng, kom herhid og siig mig, hvem af disse to er den virkelige, uforsfælte Krigsraad Olmerdug?

Charles.

Der staaer Krigsraaden. Hvem skulde han ellers være?

Proprietairen

(til Knap).

Men hvem er De da?

Knap

(vil smutte bort).

Jeg er Deres ærbødige Tjener.

Charles

(holder paa Knap).

Jeg lader Dem paa min Vre ikke slippe. —
Kjære Fa'er! Du maa understøtte —

Olmerdug, Fruen og Julie.
Hans Fa'er!

Fruen.

Er De dette unge Menneskes Fa'er?

Proprietairen.

Ja, det skulde jeg troe!

Olmerdug.

Altsaa De er Proprietair Tang?

Proprietairen.

Oh javist! hvad skal de mange Spørgsmaal til?

Olmerdug.

Nei, nu løber min Sjæl Galden over paa mig.
Først kommer Sønnen og overfuser mig, og nu
Faderen. Og De rober at komme for mine Dine?
De, som med samt Deres smukke Søn har behandlet
mig saa fjeltringagtigt.

Proprietairen.

Hvad? Tand for Tunge, Svoger, eller jeg tager
Bidner paa din Mund.

Olmerdug.

Jo, rigtigt fjeltringagtigt. Troer De ikke, jeg

kjender Deres lumpne Streger? Jeg vil slet ikke tale om, at De har snydt mig med Bærelserne; men da jeg vel er kommen ind, jages jeg ud igjen — til en Anden leier De Bærelserne paa samme Tid, De staaer i Accord med mig. Og det falder De ikke fjelstringagtigt?

Proprietairen.

Jeg vil aldrig være ærlig, om jeg har forstaaet et Ord af Alt, hvad han har sagt. Charles! har du leiet Bærelserne bort til en Anden?

Charles.

Jeg? hvor skulde det falde mig ind?

Olmerdug.

Jo, saa min Sjæl har De leiet dem til en Anden. Den hollandske Maler Glaubersalz har alt idag havt Bud hos mig. Jeg kan tænke, det kom Dem for tidligt. Charles skulde forloves med min Datter, og saa meente De, at Sagerne nok vilde jevne sig af sig selv. Men saa kjender De mig ikke ret. Har De af Egenlykke eller Gud veed af hvad Grunde handlet bedragerisk imod mig, saa veed jeg ogsaa, hvad jeg har at gjøre. Forbindelsen mellem Deres Søn og min Datter er hævet. Hun er bleven forlovet med denne unge Mand, som jeg ærer og agter, og som idag har viist mig adskillige væsentlige Tjenester.

Wilhelm.

Ei, Herr Krigsraad! det er aldrig værdt at tale om.

Fruen

(affides).

Der begynder et Uds at gaae op for mig.

Proprietairen.

Med Deres Datter kan De gjøre hvad De vil. Min Søn kan sagtens faae sig en anden Kjereste.

Charles.

Jeg beder om Forladelse, kjære Papa! Krigsraaden er i ligesaa stor Vildfarelse angaaende sin Datter som med alt det Andet. Jeg veed af aldeles tilforladelige Grunde, at hun er forelsket i mig.

Julie

(affides).

Min Gud, Wilhelm! gjør dog en Ende paa dette Virvar!

Wilhelm

(affides).

Tro mig, du Søde! Enden kommer tidsnok.

Charles.

Denne Mand her, Commissionair Knap, tilligemed hans Kone skulle bevidne, at Frøken Julie —

Brandt

(der imidlertid er kommen ind).

Har havt Dem tilbedste, unge Herre!

Charles.

Hvad behager?

Brandt.

Som jeg siger, Frøkenen har havt Dem tilbedste. — Det ærede Selskab ville tilgive, at jeg afbryder Deres Conversation. Men, da jeg har Ting at forebringe, der formodentlig ville interessere alle Tilstedeværende, udbeder jeg mig et Dieblif Deres Opmærksomhed. — Man har spillet Dem et slemt Puds idag, Herr Krigsraad! efter den Underretning, jeg ved Løfter og Trudslar har erholdt af min Sønns forrige Tjener Daniel. Men De kan trøste Dem med, at De endda er bleven behandlet honnet mod den Maade, hvorpaa man har affærdiget Proprietairen tilligemed hans Søn.

Proprietairen og Charles.

Hvorledes det?

Brandt.

Commissionair Knap vil herom kunne give Dem den bedste Underretning.

Knap.

Hvem? Jeg? De tager feil, min Herre!

Brandt.

Han har idag, forflædt som Krigsraaden, converseret Proprietairen paa Skjudebanen og leget Blindebuk med ham herinde i Byen.

Proprietairen.

Na, jeg dumme Bæst! Nu begynder jeg at
faae Dinene op. Ih, saa gid din thvebrændte
Karl — —

(Vil gaae løs paa Anap).

Brandt.

De maa ikke røre ham; han staaer under min
Beskyttelse. — Hans værdige Ægtemage har dreiet
Dem en Bortcæse, min unge Herre! Ved et opdigtet
Brev og en løgnagtig Fortælling har hun loffet Dem
ud til Skovshoved, hvor De formodentligen forgjæves
har søgt den skønne Ubekjendte.

Charles.

Var det muligt! hvilken Hardiesse!

Brandt.

De har ingen Grund til at beklage Dem; De
kan takke Deres Character for alle de Ubehagelig-
heder, De har havt idag.

Charles.

Meget forbunden! Maar jeg trænger til Deres
aandelige Trøst, skal jeg sende Bud efter Dem.

Brandt.

Ophavsmanden til alle disse Optøier er desværre
min egen Søn, den arme Synder derhøime.

Olmerdug.

Er det Deres Søn? Det har jeg saamænd ikke

vidst. Altsaa han har — lad mig nu see — han har — nei, jeg kan min Sandten ikke blive flog paa Sammenhængen.

Fruen.

Aa Gud, kjære Mand! det er jo let at forstaae. Det unge Menneske her (veger paa Wilhelm). var forelsket i vor Datter, men fik et bestemt Nei af dig. For nu ligesuldt at opnaae sit Dnske, har han, ved Hjælp af Andre, bundet dig en Hoben Løgne paa Ormet: at Bærelserne ikke duede, at de vare leiede bort til en Anden, o. s. v., for at du derved skulde opbringes mod Proprietairen og hans Søn og bryde Forbindelsen, som du ogsaa meget rigtigt har gjort.

Olmerdug.

Naa, saaledes! — Hm! hm! — Altsaa den hollandske Maler Glaubersalz har ikke leiet . . .

Fruen

(leende).

Naar du blot vilde slaae dig til Ro. Troe mig, det gjør intet Gode at røre for meget op i denne Sag. Vi kunne faae Mere at vide, end vi selv skjøtte om.

Olmerdug.

Jeg troer næsten, du har Ret! — Hm! altsaa Kobbersmeden i Kjelderen — Indqvarteringen i Gaarden — Røgen fra Ovnene — Alt var Opdigtelse! — Hør, veed du hvad, Mo'er, jeg synes næsten, det var for grovt.

Wilhelm.

Bedste Herr Krigsraad, jeg vil Intet anføre til min Undskyldning; thi naar ikke min uovervindelige Kjærlighed til Deres Datter taler for mig, da kan Intet forsvare mig. Jeg havde intet Valg: jeg maatte enten overgive min elskede Julie til en Person, hun ikke holdt af, og mig til Fortvivlelse, eller ogsaa maatte jeg vove det Yderste.

Julie.

Ikke sandt, kjære Fa'er! du tilgiver Wilhelm; han er mig saa tro og hengiven. Du skal see, han bliver en god Svigersøn.

Olmerdug.

Begyndelsen skal just ikke love meget. Men da gjort Gjerning ikke staaer til at ændre, saa tag ham, siden I ere saa forliebte i hinanden. (Forener deres Hænder). Ja, nu begriber jeg, at De kunde love mig Bærelser til i Aften. Det var sgu ingen Kunst.

Charles.

Vil Papa staae og høre paa alt dette.

Brandt.

Vil De lyde mit Raad, unge Mand, saa søg at glemme denne Begivenhed. Kjærlighed lader sig ikke tiltvinge; den maa vindes, og det ved en udeelt Hyl- ding. Saalænge De vil flagre som en Sommerfugl fra En til en Anden, kan ingen brav Pige række

Dem sin Haand. Vær nu min Gæst i aften tilligemed Deres Herr Fa'er og det øvrige Selskab. Der vil vi ved et Glas Viin klike paa en lykkeligere Fremtid. Deres Tid kommer vel ogsaa.

Proprietairen.

Det Tilbud var ikke saa galt. Jeg synes, jeg trænger til Noget. Hvad mener du, Charles?

Charles.

Ah, hvor kan Papa troe, at jeg efter denne Prostitution vil omgaaes disse Mennesker.

Proprietairen.

Aa Snak! et godt Aftensmaaltid er ikke at foragte.

Charles.

Nei Papa! jeg vil hævne mig.

Proprietairen.

Nu skal du først spise til Aften, siger jeg. Er jeg din Fa'er eller ikke, Dreng?

Olmerdug.

Tag De fun med os, lille Charles! og find Dem som en Philosoph i det, der ikke kan være anderledes. Jeg kunde ogsaa have Grunde til at blive vred, naar jeg vilde; men. troe De mig, baade De og jeg og endeel Andre kunne uddrage mangen god Lærdom af denne jelsomme Flyttedag.

Amors Geniestreger.

Uytspil i rimede Vers i to Acter.

Skrevet i Begyndelsen af 1829.

Opført første Gang paa det kgl. Theater d. 31te Marts 1830.

A. G. versificeret Lustspil i to Acter af Forf. til Lustspillet Hr. Burchhardt og hans Familie etc. Kbhvn. 1830. Udg. af Printzlau.

Dram. Værker. 1ste Bind. Kbhvn. 1854. (Teksten er her meget betydelig revideret og en Del forkortet.)

Oversættelser:

Amors Geniestreger. Lustspiel i 2 acter, öfversatt af C. W. Strandberg. Strandbergs lustspel, 1sta Häfte 1865.

Amors Geniestreiche, Lustspiel in 2 Acten. Kiel, Schwerts Buchhandl. 1840.

Personerne.

Obersten.

Henriette, } hans Døttre.
Lotte, }

Robert, Oberstens Huuslærer.

Brienne, Lieutenant.

Henning Verner, Candidatus juris.

En Tjener.

Scenen er i et Hotel i Kjøbenhavn.

Første Act.

En Sal med en Hoved-Indgang i Baggrunden; tilvenstre en Dør til Oberstens indre Værelser; tilhøire Indgang til Roberts Kabinet.

Første Scene.

Robert

(kommer ud fra sit Kabinet).

Det er et Fortrin, Vhen har for Landet:
Dens Nætter kan, om Sommeren især,
I Længde næsten komme Dagen nær,
At slutte sig fra Sønnen til det Andet.
See, nu er Klokken otte; Folk, der boe
Hos os paa Landet, tør for Alvor troe,
At det er høit paa Dagen; men herinde
Man mener, Dagen først maa Kræfter vinde,
Maa voxe, Timerne multipliceres,
Før Majesteten rigtigt respecteres.

Forresten, skjøndt jeg tidt har gaaet og grundet
Og speculeret paa, hvi næsten Alt
Paa Landet imod Staden synes galt,

Og om ei galt, dog lurvet og fatalt,
 En grundig Aarsag har jeg ikke fundet.
 Det ligger ei hos Menneskerne: disse
 Er her som der i Grunden Snavs tilbisse.
 At Landsbyfolk er redelige, meer
 End Byens Folk, i daglig Færd og Vandel,
 Det troer jeg ikke, førend jeg det seer;
 Hver snyder, hvor han aarfer, ved sin Handel.
 Men Maaden er forskjellig, den Maneer,
 Hvorpaa man snyder, det er hele Sagen.
 At presses fiint, er ordentligt Blaiseer;
 Man føler Tabet, men tilsidst man leer.
 Men, naar man ubehændigt bli'er bedragen,
 Man ærgrer sig, man synes, det er dumt,
 At blive snydt saa aabenbart, saa plumpt.

Jeg lider godt et lille pænt Bedrag,
 Der lægges an med Vittighed og Smag,
 Af samme Grund, som Sidehieb og Skoser,
 Hvis Braad i Viddets Honning svøbtes ind,
 Behage mig, endstjøndt de traf mit Skind.
 En Vittighed, der siges af Matroser
 I Forbigaaende, som paa en Slump,
 Den leer jeg ad, lad være, den er plump.
 Jeg altsaa Maaden, ikke Tingen roser.
 Hvert Snyderi forfølger jeg med Had;
 Men tilstaaer, smukke Folk i denne Stad
 I deres Kunst er sande Virtuosser.

(Idet han vil gaae ind i Sideværelserne tilvenstre, bankes der sagte paa
 Hoved=Døren).

Jeg synes, at man banked' paa —

(Berner stikker Hovedet ind ad Døren).

Et Hoved! —

Anden Scene.

Robert. Berner

(træder forsigtig ind, seer sig omkring og bliver Robert vaer).

Berner.

Hr. Robert! Dem! Nu Herren være lovet!

Robert.

Ei, ei! Hr. Berner! hvad vil De hos os?

Berner.

Tys! kommer Ingen? Frøfenerne —

Robert.

Sove.

Berner.

Og Obersten?

Robert.

Er ude.

Berner.

Tør jeg vove —

Robert

Jeg veed ei, hvad De vil.

Berner.

Jeg vil til Trods
 For sund Fornuft og Sindighed forsøge
 At gjøre lidt Bekjendtskab med de smaa
 Gudsengle, eders Oberst passer paa —

Robert.

Bogt Dem! med Obersten er ei at spøge!

Berner.

Ei hvad! en god Dag giver jeg den Gamle,
 Og med Plaiseer jeg dreier ham en Riap.
 Men Døttrene! For Pokker, hvo kan hamle
 Med Svindsfolk op i List?

(Monologist).

Om jeg nu slap
 I Fælden kun for der at blive hængende,
 Og uopfordret gjorde mig til Nar?
 Fy! skal man røbe, naar man ei er trængende?
 Kan jeg ei nøies godt med, hvad jeg har,
 Mit muntre Sind, min Frihed? Bør jeg ikke
 Elke disse Mildheds Dine, disse Læber,
 At! ved hvis Purpurfalk en Honning flæber,
 Som Adams Sønner ei ustraffet drikke.
 Hvad er min Hensigt? — Handle for min Ven?
 For hans Skyld gjøre mig bekjendt med Bruden?
 O Skalkeskjul! det fresser ikke Den,
 Der selv kun er til Spot for Elskovsguden.
 — Hvad vil jeg da? Hvo har mig bed't desuden?

Jeg er en Gjæk! en Nar! en topmaalt Nar!
— Hvad mener De, Hr. Robert! trøst mig! svar!

Robert.

Jeg synes selv, De har en Rem af Huden.

Berner.

Ja, De har Ret! De spotter mig med Grund.

Robert.

Hvor kan jeg trøste Dem? hvor kan jeg svare,
Naar jeg er ubekjendt med Deres Fare?

Berner.

Velan! Men lov mig først med Haand og Mund
En ubetinget Taushed mod Enhver,
Ja mod Dem selv, hvis det nødvendigt er.

Robert.

Imod mig selv? Den Fordring falder sær.
Naar jeg er ene med mig selv, min Fa'er,
Jeg lider nok en lille lunn Passiar.

Berner

(leende).

Haha! jeg veed, De hunder Monologer.

Robert.

Det gjør jeg: med sig selv man enes bedst.

Berner.

Jeg har dog hos en gammel Autor læst,
Eus Tanter var de værste Demagoger.

Robert.

Naar Tanken med Fornusten udgjør Eet,
Har jeg endnu ei nogen Fare seet.

(Med noget Eftertræth).

Men indgik Tankens Eetsind Alliance
Med Sandserne, med et ustyrligt Blod,
Saa kom Fornusten snart af sin Ballance.
— Men vil De ei fortælle — vær saa god!

Berner

(eftertænksum).

De troer, naar Tanken indgaaer Alliance —

Robert.

Ja vist! med Sandserne, med hidsiget Blod.

Berner.

Saa kommer, troer De, jeg —

Robert.

Saa kommer — hvem?

Ja, vil De referere det til Dem!

Berner.

Saa kommer Henning snart af sin Ballance —
Er det ei Deres Mening?

Robert.

Jo, som sagt,

Med de Præmisses.

Berner

(fordybet i sine Tanker).

Tog jeg mig iagt
 Ved hvert et Skridt, jeg gjorde, spurgte vaersom:
 „Er her og sikkert, tør jeg ogsaa troe
 Den Hvilebænk, der byder mig sin Ro?
 Er Græsset ei for vaadt for mine Sko?“
 Da vilde sagten Hvilen falde sparsom,
 Men hvad! til Gjengjæld fandt jeg vel et Sted,
 Der gav min Træthed Hvilens trygge Fred.
 — Men Glæden, denne flygtige Gudinde,
 Og Lykken, Gunders Held og stjaalne Bink,
 Og Læbens Smil og Diets skjælmste Blink,
 Der alle, før de rigtigt sees, forsvinde —
 Tillade de, vi tøve, passe paa,
 Om ogsaa Tiden er der, Det at naae,
 Hvis Existence ved Minuttet hester?
 Hvad er det, Guden sender os? Et Held,
 Der, for at eies, kræver vore Kræfter.
 Hvorledes kan det gribes af min Sjæl?
 Ei ved at tøve, det jeg føler vel.
 Naar Veilighedens Gunst jeg veed at nytte,
 Det bliver mit; hvis ei, en Andens Bytte.

(Dyrømt).

Ja, saadan er det! Ketsaa, Henning Berner!
 Du fødtes under lykkelige Stjerner.
 Af Glæde over mit Raisonnement
 Jeg faldt mig selv om Halsen, gif det an.

Robert.

(spottende).

Prøv kun derpaa! Hvem veed, kanskee De kan.

Berner.

Ja spot mig kun! Nu staaer min Billie fast.

Robert.

Og Deres Hensigt er?

Berner.

Saa hør i Hast

Den Plan, min Hjernes Driftighed har lagt.
De fjender sagtens Grunden, der har bragt
Hr. Obersten med Døttrene hertil.

Robert.

Jo Tak! Om denne Sag vi daglig skjændes.

Berner.

Nu vel! Saa veed De da, den Gamle vil,
Baagrund af en Forening med Briennes
Stedfader, og til Alles Fryd og Gammen
Sin Datter med Brienne flappe sammen.
— Om Pigen vil, det veed jeg ei; Brienne,
Min Ven, min Stuekammerat, er stift
Mod denne Plan. Han vil, han kan ei tjene
Til Instrument for Andres Politik.
I flere Maaneder han alt har frygtet
For denne Sammenkomst. Uagtet Rygtet

Berømmer meget eders Oberst's Datter,
 Som Philosoph han siger, at han skatter
 Sin Frihed over Alt —

Robert.

Ja, vel! jeg fatter.
 Han gider ikke eiet, hvad han har.
 Men De kan hilse ham, han er en Nar,
 En philosophist Nar, der ei fortjener
 En Pige — De kan troe mig — der forener
 Med Skjønhed Dyd, Blufærdighed og Ynde.
 Hils ham —

Berner.

Med ham er Intet at beghnde.
 Hvor har jeg ikke præket! Hvad ei Alt,
 For at bevæge Mennesket, fortalt!
 Hvad jeg igjennem Dem og Andre vidste
 Om disse Pigers Skjønhed, Dyd, Forstand,
 Elskværdighed — ja, Alt, hvad siges kan,
 Jeg nævned', uden at det kunde friste
 Hans Utilbøielighed. Halvt for Spøg
 Jeg loved' ham at gjøre et Forsøg,
 At snige mig herind, at see paa Pigen,
 At forberede Sagen, være Stigen,
 Hvorpaa han siden kunde sikkert staae
 Og, naar det kneb, itide retirere —
 Forgjæves! han vil Intet høre mere!

Robert.

Hvorledes? De, Hr. Berner, tænkte paa
At snige Dem herind og at probere —

Berner.

Ja, hvorfor ei? Jeg tænker, det skal gaae.
Det er endnu min Hensigt at forsøge.

Robert.

Det gaaer ei an; De kommer her tilfört.
Med disse Piger la'er sig ikke spøge.
Hvis De vil lyde mig — forsøi Dem bort!
Jeg spaaer Dem, at De knap er kommen, førend
Man ganske høfligt vil Dem vise Døren.

Berner.

Ja, hvis jeg kom som Henning Berner, er
Jeg bange for, min Skjebne vel blev denne.
Men det er heller ei min Hensigt her:
Jeg kommer glatvæf til dem som Brienne.

Robert
(forundret).

Som — som Brienne?

Berner.

Kjende de da ham?
Saalidet, som han kjender dem til Dato.

Robert.

Men, hvis De bliver røbet, hvilken Skam
For Dem, Familien —

Berner.

Min strenge Cato!

Naar hvert et „Hvis“ og „Dersom“ ret betragtes,
Det skjuler Feighed, der med Grund foragtes.

Robert.

En net Philosophie! — Men Herregud!
Brienne drager sin bestemte Brud;
Hvad vil De da? har han maaskee fortrudt?

Berner.

Nei, ingensunde! men — jeg selv er skudt.

Robert.

Hvad? og har aldrig hende seet?

Berner.

Desværre;

Kanskee jeg saa var mine Tanfers Herre.

Robert.

Nei, det gaaer altfor vidt!

Berner.

O, hør mig ud!

Alt længe har min Vens bestemte Brud,
Som han vil flye for, opfyldt mine Tanfer.
Igaar i Skumringen, da hendes Billed

Med tusind Guder for min Sjæl sig stilled',
 Med Gæt jeg hører, man paa Døren banker.
 Det var et Bud fra Obersten, der vel
 Har tænkt, jeg var Brienne —

Robert.

Sa, hvad Andet?

Berner.

Hans Herre, sa'e han, kommen var fra Landet
 Den samme Dag; han nævned' et Hotel . . .
 Han lagde til, man var saa fri at vente,
 At jeg i Formiddag saae op til Dem.
 — Hiint Bud en lussuar Tanke hos mig tændte.
 Min Ven er bortreist, kommer neppe hjem
 I disse Dage — vi er ikke kjendte
 Hos Oberstens — hvad, om jeg tog hans Navn,
 Hans Uniform — jeg boer et Skridt herfra,
 Er næsten fremmed her i Kjøbenhavn —
 Og meldte mig som Brudgom —

Robert.

Sa, hvad da?

Berner.

Nu, i det mindste saae jeg da min Skjønne.
 Kanskæe jeg blev cureert.

Robert.

Og hvis nu ei?

Berner.

Siig, hvad De vil! jeg seer ei anden Vej.
Jeg haaber, Himlen vil min Kjæthed lønne.

Robert.

Den hele Plan er ikke værdt en Bønne.

Berner.

Naar De kun ikke røber mig. Jeg maa
Betroe mig til Dem.

Robert.

Maa De? Jeg begriber:
De er kun aabenhjertig, naar det kniber.

Berner.

Vær taus! og De skal see, at det vil gaae.

Robert.

Vil De da meldes strax?

Berner.

Jh nei, bevares!

Jeg maa først hjem og klædes paa. Jeg kom
Ihast herind kun for at see mig om.
Hvor i Hotellet boer De? Hvor forvares
Det faure Barn —

Robert.

Nu, det kan snart erfares;
Her boe vi, hvor De staaer.

Berner.

Hvad her? for Fanden!

Paa første Sal? Jeg træde, paa den anden.
Saa maa jeg gaae; hvor kan jeg blive da —

Robert.

Ja, see kun til, De kommer snart herfra.

Berner.

Saa røb mig ei! De var jo min Docent
Til Philosophicum i Algebra.
De hnded' mig som Rufs og halv Student
Og fliffed' paa mig der, hvor jeg var thndest.
Lad kun en Deel af hine Tiders Yndest
Begunstige min Plan, og De skal see!
Siig ikke, taabelig er min Idee!
Tro ikke, det er Letsind, — at jeg spøger!
Ved Dag, ved Nat, ved mine Yndlingsbøger
Bestjæftiger kun hun min Phantasie.
Jeg former hendes Billed, lægger i
Den ubekjendte Piges Træk en Ynde,
Hvor alle Dele Gratien forkynde.
See hende maa jeg, gaae det, som det vil!
Jeg veed, jeg vover her et dristigt Spil —

Robert.

Ja, det veed Gud!

Berner.

Men vil jeg vinde hende,
Jeg maa et slegt Aenodie fortjene.
Og nu Levdell! og staae mig bi som Ven!

Vær taus! og naar De seer mig her igjen,
Saa husk, at det er mig, der er Brienne!

(Gaaer).

Tredie Scene.

Robert

(seer efter ham og ryster paa Hovedet).

Jeg troer, jeg bliver aldrig flog derpaa,
Om Folk, der tale, staae og gaae som Mængden,
Maneerligt, kun lidt kjedeligt i Rængden,
Men, vil man blot paa visse Strengte slaae,
Paa eengang gaae vidunderligt istaae
Og laborere stærkt i deres Tale —
Om disse, siger jeg, er topmaalt gale,
Og kun ved Banen eller af Instinct
Kan snakke med, i Reglen ganske flinkt,
Hvad eller, om, i Hovedsagen flog,
De kun en Tid gebærde sig som Fjoge.
— Der er nu denne Berner —

(Seer sig lurende omkring).

Skal jeg troe,

At han en Skrue mangler eller to?

Det lader saa, at slutte fra Gebærden.

Men sæt, han kommer vel derfra? hvad saa?

Saa siger jeg, saa siger hele Verden,

At han er flog; vi bande vil derpaa.

— Hm! Solen har jo sagt, vor Lykkes Stjerne,

Før den i Døden slukkes, maa belees.

Men nu Forstanden — kunde man ei gjerne
 Med Føie paastaae, først af Enden sees,
 Om Følk har manglet, eller havt en Hjerne?
 Na jo, aa jo! — — Men, hvad jeg vilde sagt,
 Hvad Planen angaaer, Berner der har lagt,
 Jeg ellers gjerne kunde staae ham bi.
 Kanskee min Frøken derved slipper fri
 For denne Lieutenant — nu, den Sag er mulig;
 Og Berner, regnet fra, at han er gal,
 Er ellers flog — jeg mener brav og duelig.
 Og Frøkenen er jo hans Ideal.
 — Han kræver Taushed af mig; men min Pligt
 Kan neppe taale, jeg fortier Sligt;
 Og paa den anden Side, naar jeg svigter
 Hans Tillid til mig, handler jeg jo slet.
 Fordømt! At ballancere mellem Pligter,
 Den Eggedands er Pokker ikke let.
 Jeg maa vel gribe til mit Symbolum:
 Hold dig til Middelveien! medium
 Beati tenuere. Det vil sige — —

(Leer).

Ja, hvor er Middelveien her saalige?
 At tie eller tale; den Manøver
 At gaae i Midten, man forgjæves prøver.
 — Stop! Her, hvor Interessens er saa deelt,
 Her kan man tie halvt og tie heelt.
 Skal Frøken Jette tage sig ivare,
 Saa maa jeg hende Alting aabenbare;
 Det ligger jo i Tingenes Natur.

For Obersten jeg tier som en Muur;
 Lad ham kun gjætte sig til Hurlumheien!
 — Paa den Maneer med taalelig Figur
 Jeg gaaer jo meget rigtigt Middelveien.

(Gaaer mod Udgangen, men møder Obersten).

Fjerde Scene.

Obersten. Robert.

Obersten.

Naa, har vor Lieutenant ikke været her?

Robert.

Alt nu? Jeg tænker, det for tidligt er.

Obersten.

For tidligt? naar man er forelsket, ung —

Robert.

Ung er han, men forelsket —

Obersten.

En Soldat

Til Amouretter altid er parat.

Civil-Etaten er i Sligt for tung,

For ubehændig, treven; men en Kriger

Er Fyr og Flamme foran unge Piger.

Robert.

Og Frøkenen —?

Obersten.
 Lad hende see Arabaten!

Robert
 (syndig).

Jeg frygter, hun er af Civil-Etaten,
 For tung, for ubehændig, treven —

Obersten.

Bah!

De troer nok, Kjærlighed er Algebra,
 Hvor ei et lille Plus kan tages fra —

Robert.

Ja, hvis her var et Plus, Hr. Oberst! men
 Her er et Minus, Pokkeren kan flytte.

Obersten.

Siig, hvad De vill det kan Dem Intet nytte.
 Jeg veed, De mener det; De er min Ven,
 Mig og mit Huus hengiven — Gud bevares! —
 Men De er . . . lidt for meget . . . Mathematiker.

Robert.

For megen Ære! Jeg er kun Socratiker,
 En practisk Philosoph —

Obersten.

Det vil erfares,

Om Deres Praxis holder Stif mod min.
 En Fæstning aldrig kan saa stærkt forsvares,

Den viger jo for Mod og Disciplin.
 En Officeer, naar han proberer Stormen,
 Erobrer Pigen alt ved — Uniformen!

Robert.

Desværre, De har Ret: man kan bestikke
 Et uersarent Pigebarn med Lidt.
 En Uniform, en Fjerbust virker tidt
 Som Trolddom over Folk, det nægtes ikke.
 Men sæt, Brienne dner ikke; vilde
 Saa De, Hr. Oberst, Deres Datter stille
 Til Skive for en pyntet Fusentast,
 Kun for at De kan føie —

Obersten.

Hvad?

Robert.

En Grille.

Obersten.

De bliver bitter.

Robert.

Skal et Træs, et Kast
 Med Tærninger da Pigens Vel forspilde?
 Nei, hun er altfor god dertil, fortjener
 Et bedre Held end blindt at fastes til
 En Mand, som Ingen af os hidtil kjender.
 Betænk, Hr. Oberst, nøie, hvad De vil!
 Jeg veed, De tvinger ikke; men paa Bunden
 Af Overtalelsen er Tvang i grunden.

— Bliv ikke vred for, hvad jeg her har sagt;
 Hengivenhed for Oberstens Familie
 Hvert Ord, hver Sætning i min Mund har lagt.
 De har jo Lov at følge Deres Villie.
 Jeg veed, De kræver Sandheds Røst af Vennen;
 Om jeg har Uret, gi'er sig nok i Enden.
 — Jeg anbefaler mig!

(Bil gaae).

Obersten

(kalder ham efter nogen Tøven tilbage).

Hr. Robert! Vent!

De gjør mig Uret. Havde jeg fortjent
 Bebreidelser, kanstee jeg vilde vredes.
 Men den Bevidsthed, at jeg ene ledes
 Af Omsorg for min Datter, er min Trøst.
 Hvor kan De troe, at i min Alders Høst
 Jeg skulde selv tilintetgjøre Møien,
 Mig mine Børns Opdragelse har gjort?
 De troer, Brienne duer ikke stort,
 Han er en Modens Springshr og forfløien;
 Jeg veed, han er en ferm, en brav Husar,
 Der ikke gaaer og skaber sig i Trøien,
 Men passer Tjenesten med Lyst, min Fa'er!
 — Det er min Yndlingsplan, men ingen Grille,
 At see ham som min Svigersøn engang,
 En Plan, hvorfra jeg nødig mig vil skille.
 Og derfor har jeg raadet Jette; Tvang
 Jeg hverken kan, ei heller vil benytte.

Ifald jeg gaaer for vidt — man kan ei hytte
 Sig altid — kan De vare mig itide;
 Giv mig et Tegn, et Bink, et Kyk tilside,
 Og Deres Bink skal ikke være spildt.
 — Og saa er den Ting glemt. — Jeg har bestilt
 Den unge Mand at komme til Hotellet
 I Formiddag — ifald han bliver meldet —
 Ihs! mine Børn! . . .

Femte Scene.

De Forrige. Henriette. Lotte.

Fette.

God Morgen, kjære Fa'er!

Lotte.

God Morgen!

Obersten.

Tak! — Naa Godtfolk, har I lovet
 Jer rigtig ud inat!

Lotte.

Jo Tak, jeg har;

Men Fette —

Fette.

Lotte, husk, hvad du har lovet!

Obersten.

Hvad Fette? svar!

Rotte.

Har intet Die luffet.

Sette.

Du skal ei troe det; jeg har sovet godt.

Rotte.

Nei, Sette, jeg har hørt, hvordan du sukke-
Dg laae og talte med dig selv saa smaat.

Du gjorde mig jo bange — hahaha!

Jeg troede først, du var en Smule fra —

(Beger paa Banden).

Obersten.

Hvad er nu det for Narrestreger, Sette!

Hvorfor har du ei sovet? Barn, du skal!

Naar man er ung, er Sønnen vor Basal;

Den kommer til vor Seng, naar vi er trætte.

Desværre, siden er det ei saa vel:

Forgjæves maa vi tidt om Sønnen tigge.

Sette.

Alf, kjære Fa'er, jeg er ei vant at ligge

I dette store, støiende Hotel.

Jeg troer, det kommer deraf. Hele Tiden

Man slog med Dørene, man ringed paa;

Jeg hørte Folk paa Gangen komme, gaae,

Bestille Heste, Kjøretøi og siden

I Skjænderi med Værtens tage bort.

Saa blev her roligt, og jeg blunded' fort.

Men snart et Selskab talte høit paa Gaden,
 Og snart en Vægters melancholske Raab
 Tilintetgjorde timeviis mit Haab.

Det kunde rigtig Sønnen fra mig skræmme.
 — Nei Fa'er! der er uroligt her i Staden.

Hvor anderledes er det ikke hjemme!

Den fri Natur har stille Nætter, gaaer
 Til Hvile, naar vi Andre gaae at sove.

Naar Nattergalen ømt i Busten slaaer,
 Da kaldes Sønnen ned til Mark og Skove.

Fa, tro mig, ogsaa Skyen ret godt veed,

At det er Sovetid; den glider ned

Til Horizonten, søger sig et Leie.

Og alle Vinde, der om Dagen pleie

At vugge sig paa Lindetræets Blad,

Bed Aftentide sildigt skilles ad.

Paa Engen hvile taust de hvidgraae Taager;

Hver Skabning søger sig et Sovested

Og frygter ei, at timeviis dens Fred

Forstyrres skal af Den, hvis Døie vaager.

Rotte.

Min Søster Zette taler som en Bibel.

Obersten.

Barn, du er altfor følsom, for sensibel!

(Affides til Robert).

Jeg lider ei den Sværmen hos min Datter.

Robert

(sagte).

Han lider ikke, hvad han ikke fatter.

Obersten.

Det duer ikke! Hun er altfor blød;

Hun bliver en Phantast!

Robert.

Har ingen Nød!

Run Hjertet sværmer, ikke hendes Hjerne.

Naar man er ung, som hun, vil Sjælen gjerne

Sin Næring hente fra Naturens Skjød,

Betragte nær dens hemmelige Kjerner.

Med Planter, Fuglerøst, med Blomsters Duft,

Med Solens Straaler og med Foraarsluft,

Vig en Polyp med tusind Arme drager

Naturen os —

Obersten

(confüs).

Polyp? Hva — hvad behager?

Robert

(affides).

Na Herre Gud!

(Spit).

Jeg siger, Frøken Zette

Har altid forekommet mig solid

Og tænksom —

Obersten.

Gud bevares!

Robert.

Hendes Vid

Og kunde Hoved vil med Tiden slette
Hvert Spor, hvert Stænk af Sværmeriet ud.

Obersten.

Kavist, aa ja!

(Til Jette).

Hør, Barn, du veed, vi vente
Den unge Hr. Brienne snart —

Jette

(affides).

O, Gud!

Obersten.

J blive hurtig, tænker jeg, bekjendte.
Men husk saa paa, han er en Mand af Velten,
Der ikke blot til Punkt og Prikke veed
Med Exercitien, med sin Pligt i Feldten,
Men og med siin Galanterie Besked.
Saa maa du være høflig mod ham, mild,
Galant og artig, snakke med ham, bede
Ham sidde ned. Du kan med Fiinhed lede
Samtalens Gang paa eders Forhold til
Hinanden —

Robert

(rømmer sig).

Hum!

Obersten

(seer paa ham og rømmer sig).

Hm! Kjære, veed du hvad —
 Du veed nok selv, hvordan man bær sig ad.
 Tael, hvad du vil: om Veiret, Bagtparaden,
 Om der er helles noget Nyt i Staden —

Fette

(beslemmt).

Ja, kjære Fa'er!

Obersten.

Men du maa pynte dig.

Fette.

Af, jeg har ingen Lust at pynte mig.

Obersten

(noget heftig).

Du skal! Nu er jeg kjed deraf. Din Fader
 Vil sikkert ikke raade, hvad der skader.
 Du skal, du bør dig føie som en god
 Og eftergiven Datter —

(Robert trækker ham i skjolen. Obersten seer paa ham og nikker).

— lad kun være!

Naar det generer dig, saa har du Ret.
 Kanstee det ei behøves — paa min Vre,
 Du er jo meget ordentlig og net.
 Det er jo ikke Noien værdt at fliske
 Paa Stadsen altfor meget.

Rotte.

Lille Fa'er!

Skal jeg da pynte mig?

Obersten.

Behøves ikke.

Rotte.

Na, det er hurtigt gjort.

Obersten.

Du er en Nar,

Som Ingen spørger om.

Rotte.

Papa kanskee,

Men derfor kan det hænde sig, at Andre —

Obersten

(seer paa Uhret).

Naa, mine Børn, jeg maa nok til at vandre;

Jeg har Forretninger. Lad mig nu see,

Naar Fyren kommer, medens jeg er ude,

At I gjør Alt, som jeg har sagt.

Rotte.

Skal see.

Obersten.

Hør jeg vil min Fette derom ve'e.

Tro mig: en Mand, hvem alle Folf forgude,

Ung, rig, en saadan Mand fortjente vel,
 Min Zette deelte med ham Livets Held.
 Tvang, veed du, er imod mit Naturel.

(Seer paa Robert).

Jeg overtaler heller ikke — ja,
 Forstaae mig ret: jeg raader ikke fra;
 Nei, Gud bevares, Barn, jeg raader til.
 Jeg ønsker, at min egen Zette vil
 Betænke, det er hendes Faders Trøst
 Og bedste Haab, at skabe Held og Lyst
 For eder begge ved en slig Forening,
 Og at jeg handler i den bedste Mening.
 Jeg holder for, du burde —

(Til Robert).

Sa'e De Noget?

Robert.

Jeg? Nei . . .

Rotte.

Han vil ei rigtigt ud med Sproget.
 Jeg troer, Hr. Robert kunde, naar han vilde,
 Bevise ved en grundig Parlaments-
 Beretning og en kort og tør Sentents,
 At Søster Zette gjorde klogest i
 At sige Ja og føie sig, fordi
 Uheldigviis et Nei er nu — for silde.

Obersten.

Engang for alle, lad os slippe fri
 For dine Paafund —

Robert.

Bryd Dem ei om dette;
Det Hele var kun Spøg og Ironie.

Obersten.

Hvad? — Naa, De mener . . .! — Altsaa, lille Zette,
Du føier jo din Fader?

Zette.

Ja, Papa!

Robert

(affides).

Jeg var tilfreds, at han var vel herfra.
Et Vink jeg gav dem, hvis jeg bare turde.

Obersten

(til Robert).

De bliver jo, ifald han —

Robert.

Gaa De kun!

Jeg bliver her endnu en lille Stund.

Obersten.

Naar, det var godt! — God Morgen, Børn!

(Spøgende).

Jeg burde

Forresten ikke gaae fra Huus og Hjem,
Naar mine Børn hver Stund paa Dagen venter
En Officeer fra Amors Regimenter,
Men blive her for at beskytte dem.

Rotte.

Har Amor Regimenter?

Obersten.

Om han har?

Husarer, Barn!

(Til Robert).

Er det Virgil, der siger . . .

Robert

(tør).

Ovid har sagt, hver Elsker er en Kriger,
Men ikke, at hver Elsker er Husar.

Obersten.

Og at Recrutterne han ta'er med Magt
Til Regimenterne — ?

Robert.

Kan gjerne være!

Forliebte Folk er ellers Volontaire.

Obersten.

Der kan I høre! Tager Ier iagt!
Hvis Amor sender Ier en Substitut,
Der hverver En af eder til Recrut,
Er Skylden ikke min: mod denne Fare
Kan ingen Oberst sine Børn forsvare.
— Naar, Børn, Adieu!

(Gaaer leende bort).

Sjette Scene.

Henriette. Lotte. Robert.

Robert

(seer efter ham, gjentagende affides hans Slutnings-Replik).

... „Gi sine Børn forsvare!“ —

Ja, kjendte han saasandt den hele Fare,
 Der truer Datteren, han blev, jeg tænker,
 Og satte først en Bind for Amors Rænker.

Lotte.

Hr. Robert!

Robert.

Frøken!

Lotte.

De er mig den Kette!

Robert.

Hvorledes mener De?

Lotte.

Jeg stolte paa,

De vilde tage Dem idag af Fette.

So pyt!

Robert.

Det er endnu min Hensigt.

Lotte.

Saa?

Det var just ikke meget godt at mærke.

Robert.

Nu, at det mærkes, er ei heller godt.

Lotte.

Men, naar De tier, strander vort Complot.

Robert.

Min Iver jeg umuligt kan forstærke.

Jeg veed, hvad jeg har talt om denne Sag,

Og tør i Grunden neppe Meer forsøge.

Men — Hr. Brienne kommer ei idag.

Fette.

Han kommer ikke?

Lotte.

Na, De vil nok spøge!

Robert.

Nei tilforladeligt! Han er paa Landet;

Om nogle Dage først han ventes hjem.

Lotte.

Her var jo Bud, han kom.

Robert.

Han kom? Ja, hvem?

Lotte.

Ih nu, Brienne.

Robert.

De bedrager Dem.

Herunder, Frøken, stifter noget Andet.

Jette.

Men siig os dog!

Robert.

Seer De, en ung Student
— Jurist — der boer paa Kammer med Brienne,
Er stærkt tilfands at gi'e sig ud for denne.

Jette.

Hvad hører jeg!

Rotte.

Nu har jeg Mage kjendt!

Jette.

Men tael, hvad har bevæget ham . . .

Robert.

Han siger,

Han er forliebt i Dem.

Jette.

J mig? min Gud!

Veed han da ei, jeg er Briennes Brud?

Robert.

Troer De, at han af den Grund Pladsen viger?
Jo mere vanskeligt, des mere Glorie!

Rotte.

Men det er jo en nydelig Historie!
Hvad hedder han? Hvor skriver han sig fra?

Robert.

Han hedder Henning Berner, er . . .

Lotte.

Alvorligt?

Er det hans Fa'er, der kommer til Papa?

Robert.

Han kommer gjerne til os een Gang aarligt.

Fette.

Men dennes Søn er hæderlig bekjendt.

Robert.

Han er en meget duelig Student,
 Brav, redelig og dygtig i sit Fag.
 Hvad Hjertet angaaer, kan jeg frit cabere,
 At det er reent. Det er en anden Sag,
 Han er phantastisk; men at coquettere
 Med Kvælsler, det hedder jo Cultur.

Lotte.

Jeg gad dog rigtigt vide, hvad Figur
 Den unge Herre gjør ved sin Visite.

Robert.

Ja, Anægten mangler ikke Conduite.

Fette.

Men, kjære Robert, naar De kjender ham,
 Saa er det Deres Skyldighed at raade —

Robert.

Nei, bedste Frøken! det kan lidet baade:
Man har kun Utaf derfor, Spot og Skam.
Lad ham kun brænde sig, lad ham kun komme!
Han vil fortryde det, før Dag er omme.

Lotte.

Men sæt — man er jo ikke Steen og Stof —
At vi . . .

(Standser).

Robert.

At De?

Lotte.

Nu, De forstaaer mig nok.

Robert.

Oh nei!

Lotte.

. . . Vi blev forelsket i Studenten —

Robert.

Saa maa De finde Dem i Deres Skjebne.

Lotte.

Jeg spørger ei for min Skyld; jeg kan væbne
Mit Hjerte mod Cupidos List. Men hun,
Min stakkels Søster Zette —

Robert

(affides).

Vi du kun!

(Høit og langsomt).

Ja, naar De frygter, kan vi jo forhindre
Hans Ankomst . . .

Lotte

(hurtigt).

Gud bevares! Intet mindre!

Han kommer snarere, som han var kald't;
Et Medlem bliver han af vor Forening.

Robert.

Jeg fatter ikke ganske Deres Mening.

Lotte

(demonstrerende).

Seer De, det er i grunden rigtig galt,
At Fader ideligt har plaget Zette
Med denne Lieutenant, at hun skal, hun maa,
At Pligten kræver — jo, det er det Rette!
Det er jo høist naturligt, man maa faae,
Jeg kunde fristes til at sige, Lede
For En, der, længe førend vi ham saae,
Blot ved sit Navn har opfyldt os med Kjede.
Men derimod for Berner var hun fri;
Hans Navn har ikke, ved at repeteres,
Tilintetgjort den Sjæle-Sympathie,
Hvoraf dog Kjærlighed skal inspireres.
Det var forunderligt, om ei hun vilde
Entreere med ham —

Zette.

Lotte, tie dog stille!

Robert.

Med Berner! Naa! — Nu først jeg fatter Meningen.
Det kalder De et Medlem af Foreningen!
— Men nu Brienne, Frøken?

Rotte.

Lad mig see!

Min Søster har kun mod ham, hun skal ha'e ham.
Men jeg skal ikke — saa kan jeg jo ta'e ham.

Robert.

Tillader De, jeg smiler —

Fette.

Seg maa lee,

Hr. Robert, at De gider staae og høre
Det taabelige Løi.

Robert.

Enhver Idee,

Min Frøken, kræver et opmærksomt Øre.
Maaskee den kan til noget Gavnligt føre,
Men som vi først paa Bunden af den see.
Hvad Deres Søsters Mening angaaer, tænker
Jorfaavidt ogsaa jeg, at Berner vist
Kan more, men ei skade ved sin List.
Frygt ikke, han vil bruge lave Rænter;
Al Lumpenhed er fremmed for hans Sjæl.
Hvem veed? Maaskee hans Komme bringer Held.

Jette.

Jeg frygter kun —

Rotte

(til Robert).

Na, lad os slippe fri

For Deres og min Søsters Undersøgelser.

Jeg hader Berner; han er et Genie;

Han maa, han skal, jeg haaber, staae os bi —

I Andre kommer ingen Vel, fordi

— Tilgiv — I seer i Alting lutter Spøgelse!

Jette.

Du overgivne Pige! Munden løber

I Baglaas paa dig: slaae dig dog til Ro!

Robert

(affides).

Hun lader Ruglerne, som Berner støber.

(Spit).

Iøvrigt haaber jeg, De ikke røber,

At jeg har sagt Dem —

Rotte.

Oh, hvor kan De troe!

Vi tie nok; husk paa, at vi er to:

Hvis ikke jeg kan tie, kan min Søster.

Robert

(leende).

Nei, Frøken, nei! De er en daarlig Trøster!

— Men nu maa jeg forlade Dem. — Lad Anægten,

Den unge Berner, føle hele Vægten
 Af Deres Railleri og Skjemt og Spot;
 Han har fortjent at straffes for sin Driftighed.

Lotte.

Ja, straffes skal han; o, jeg ønsker blot
 At vise ham min Overmagt i Ristighed.

Robert.

Men, Frøken, vogt Dem dog for Amors Garu!

Lotte.

For Amor? Na, jeg er jo intet Barn!

Robert.

Ja, det er netop det, jeg tænker paa;
 Han bryder sig Skam ikke om de Smaa.
 — God Morgen, mine Frøfener!
 (Gaaer ud af Hoveddøren).

Syvende Scene.

Jette. Lotte. Siden en Tjener.

Lotte.

Hør, Jette!

Troer du, at jeg har noget Anlæg til
 At blive blot en taalelig Coquette?

Jette

(spøgende).

Na jo! kanstee, naar du alvorligt vil.

Rotte

(leende).

Ja, paa min Billie kan jeg ikke flage.

Sette.

Men hvorfor spørger du?

Rotte.

Mit Forsæt er,

At pine, plage Berner, men især,

At . . .

Sette.

At . . . ? Hvad er dit Forsæt?

Rotte.

At behage.

Sette.

Du er en Nar.

Rotte.

Men du maa staae mig bi.

Sette.

Jeg duer ikke til Coquetteri.

Rotte.

Aa, veed du hvad! isald du vil probere —

Sette.

Nei, Rotte, nei! Man har mig ofte sagt,

Det er en farlig Spøg at coquettere;

Ustraffet haaner Ingen Amors Magt.

(En Tjener melder Lieutenant Brienne).

Lotte.

(med et Udraab).

Brienne! — Zette, det er Berner!

Zette.

Kjære,

Hust Tjeneren! Du maa forsigtig være.

Lotte.

Ah, du har Ret!

Zette.

Hvad gør vi nu?

Lotte.

Vi kan

Umuligt andet . . .

Zette.

Det gaaer aldrig an!

Lotte.

Sovist, her er jo Intet at berygte.

Zette.

Nei Intet uden. —

Lotte.

Uden hvad?

Zette.

Bort Rygte.

Rotte.

Hvor kan du troe det? Werner er kommet;
Hr. Robert kjender ham —

Sette

(tvivlsraadig).

Seg veed ei ret . .

Rotte.

Ind maa han; ikke, Sette?

(Til Tjeneren).

Beed ham være

Velkommen!

(Høit til Søsteren).

Strax, du sa'e jo; ikke sandt?

Sette

(forvirret).

Sadist!

Rotte.

Hvad, om lidt mere Tid vi vandt?

(Til Tjeneren).

Hør, beed ham vente her; vi har den Ære
Paa Diebliffet.

(Tjeneren gaaer).

Kom nu ind med, Sette;
Lidt maae vi ordne paa vort Toilette.

Sette.

O, det er ei nødvendigt!

Rotte.

Oh Passiar!

Kom nu! husk paa, hvad du har lovet Fa'er.

Jette

(leer).

Men jeg begriber ei, hvorfor du har
Saa travlt, hvorfor vi endelig skal pyntes.

Rotte.

Vi Qvindfolk, troer jeg, er af et Metal,
Der, for at gaae og gjælde, først maa møntes.
Pynt hører paa en Maade til vort Kald.
Kanskøe man forduim ene saae paa Kjernen;
Nu see de Fleste først paa Kjernens Skæl.
Man seer paa Hatten, før man seer paa Hjernen,
Man seer paa Brystet for at see paa Stjernen,
Man seer paa Daarligheder uden Tal,
Hvoraf Moralen er: vi bør og skal
Gaae ind og pyntes lidt!
(Trækker Jette ind med sig i Bærelserne tilvenstre).

Ottende Scene.

Lieutenant Brienne (civillædt, kommer ind).

Her er jeg da!

Slukøret, sandt at sige, og lidt flau,
Omtrent som Bamsen hist, der laae og sov
Paa Isen, medens Stormen rev den fra,

Og feiede Patronen mod dens Villie
 Til ubekjendte Lande. — Na, ja ja!
 Hvad Bamsen! den! Var jeg en Bjørn endda,
 Jeg brød mig feil om Oberstens Familie.
 — Nu straffes jeg, fordi jeg før har sovet.
 Men Mod! Jeg er da, Herren være lovet,
 Paa Reiserouten, som min Stivpapa
 Har blæst mig ind paa, kommen blandt honnette
 Og christne Folk, man tale kan tilrette,
 Hvad eller, naar det kniber, løbe fra.

(Sætter sig).

Det er dog selsomt! Naar endnu jeg mindes,
 For sex Aar siden, da jeg heuryst stod
 Paa Stenten, hvor min Faders Gods forbindes
 Med Oberstens, og saae med fyrigt Blod
 Og ung Begjær hans Døttre sidde stille
 Langtfra mig i et Kysthuus! Tidt jeg vilde
 Gaae ned til dem, men mangled' altid Mod.
 Men Phantasiaen malte mig de søde,
 Halvvoxne Piger med en Colorit,
 Der kunde paa det Virkelige bøde.
 Hvad gav jeg ikke dengang for et Møde
 Som dette! — Selsomt! hvad der nu er mit,
 Det vil jeg egensindig fra mig støde.
 — Hm! ingen bra' Karl glædes ved et Held,
 Der villigt, naar han griber som iblinde,
 Og uden Møie bliver hans; med Skjel
 Vi agte høiest, hvad vi først maae vinde.
 — Hvis dette Giftermaal er mig imod,

Er det et Under? Jeg har læst et Brev,
 Som nylig Obersten min Stivfa'er skrev.
 Heri med rene, klare Ord der stod,
 Den lille Frøken elsker mig, hun haaber
 At blive saa lykkelig —

(Springer op).

O, de Taaber!

Oh, hun maa være giftesyg! Hun kjender
 Mig ei, og griber til med begge Hænder!
 Nei, nei, min Frøken! var De end saa smuk
 Som Bathseba, da Israels Konge saae
 I Badet hendes Skjønhed med et Suf,
 Fra Dem, jeg lover, skal jeg urørt gaae!
 Hvis Skjønhed gjorde det —

Niende Scene.

Lieutenant Brienne. Fette og Lotte.
 (med noget forandret Paaklædning).

Lotte

Min Herre!

Brienne

(forvirret).

Oh!

Jeg beder om Forladelse —

Fette.

Desværre,

Vi har nok gjort Dem Tiden lang, min Herre!

Brienne

(mens man tager Sæde).

Jeg be'er! —

(Affides).

Ja, hun er smuk som Bathseba!

Men hvem er ældst af dem?

Lotte.

Jeg har den Ære

At forestille Dem min Søster Zette

Med samt mig selv —

Brienne

(affides).

Aha, jeg funde gjette!

(Høit).

Tillader De, at jeg tør præsentere

For Dem mig selv, en ubekjendt Person,

Kun anbefalet ved —

Lotte

(afbrudende ham).

— Sin Carrière.

De er jo Lieutenant; ikke?

Brienne.

Bed Husarerne.

Lotte.

Ja saal

Brienne.

De tænkte —?

Rotte

(ironisk).

At De var Dragon.

Her er i Byen mange Regimenter,
Artilleri og Jægere —

(Med Eftertryk).

Studenter —

Brienne.

Ja, det er sandt.

Rotte

(affides).

Det er en huul Patron!

Han lader, som han ikke mærker Snarerne.

(Spit).

Man har os sagt, De har studeert engang.

Brienne.

For megen Vre! Ungdom-føler Trang
Til Kundskab —

Rotte.

Nei, De skal jo være stærk

I Græsk, Latin . . .

Brienne.

Na nei! Et enkelt Bærf

Man kan sig stave til . . .

Rotte

(affides).

Den Hur! Men hi!

(Spit).

Men er det sandt, De er bevandret i
Rovhundighed, i Sura . . . ?

Brienne

(leende).

O, jeg be'er!

De har for gode Tanter, som jeg seer,
Om Deres Tjeners Duellighed —

Rotte

(affides til Fette).

Nei!

Med ham, jeg troer, man kommer ingen Bei.
Prøv nu, om du kan.

Brienne

(til Fette).

Frokenen besøger,
Saavidt jeg veed, kun sjelden Kjøbenhavn.

Fette.

Jeg holder meest af Landet.

Brienne.

O, De spørger!

Bed tusind Midler vækker og forøger
En Hovedstad de unge Dammers Savn.
Bed Baller, Asjembleer, ved Concerter,
Bed det selskabelige Livs Behag
Den fængsler stærkt de qvindelige Hjerter.

Jette.

Den fængsler og — bedøver. Selvbedrag
Og Tomhed følger ovenpaa dens Glæder.
Nei, denne Tummel i de store Stæder
Er mig imod; mit Hjerte hænger ved
En uforskyrret, landlig Gensomhed.
Der finder jeg igjen mig selv; dér byder
En Morgentime mig en Ro, en Fred,
Man her med Retsind og med Haan forskyder.

Brienne.

Jeg maa beundre Frøkenen: saa smuk,
Saa ung, og aldrig længes efter Livet
I Hovedstaden med et lille Suk. -
Et saadant Sind blev mig vist ikke givet.
Jeg føler mig i Gensomhed for ung;
Mig synes min Erfarings-Skat for lille,
Til at den kunde, som jeg ønsker, stille
Tilfreds min Phantasie. Den er dog tung,
Den slomme Vintertid paa Landet.

Jette.

Nei —

Skald den er, hos os det mærkes ei.

Rotte

(der har gittret nogen Utaalmodighed).

Men, apropos, min Herre! Vi har hørt,
De var paa Landet.

Brienne.

Rigtig. Jeg er fjørt
Idag hertil. Men inden jeg kom hjem,
Erfoer jeg, der har været Bud fra Dem —
Det var hos Værtens her. Jeg holdt det for min Pligt,
At lade strax mig melde.

Rotte

(affides).

Rutter Digt!

(Spit).

Men, naar De kom idag, hvorledes kunde
Min Herre da igaar besvare Brevet,
Min Fader skrev —

Brienne.

Har Deres Fader skrevet?

Rotte.

Savist, det veed De sagtens.

Brienne.

Ingenlunde.

Rotte.

Men Herregud! vor Tjener traf Dem hjemme;
Han talte selv med Dem igaar.

Brienne.

Umuligt!

Rotte

(spottende).

Betænk Dem bedre! Sligt kan gaae af Glemme.

Sette

(affides til Rotte).

Nei, det er Uret! Vi er altfor slemme!

Rotte

(affides til Sette).

O, han fortjener Alt! Det er jo grueligt!

Brienne.

Det hjælper lidt at speculere paa,
Hvad ligesuldt jeg aldrig kan forstaae.

Rotte.

Ja, Een har svaret Budet; men om denne,
Der dristig paastod, at han heed Brienne,
Var ogsaa . . .

Brienne

(til Sette).

Hvad troer De om denne Sag?

Sette

(forlegen).

Seg? — Naar De først er kommen her idag,
Det lader til, her skjules . . .

Rotte.

Et Bedrag;

Hvad Andet?

Jette

(affides til Lotte).

Lotte, ths! hvor kan du nænne!

Lotte.

O lad mig! . . .

(Til Brienne)

Deres Huusfolk maa De kjende;
Er det ei tænkeligt, at En af dem
Har sagt af Overgiveness . . .

Brienne.

Sa hvem?

For En fun er mit Forhold her bekjendt;
Min Stuefammerat, en ung Student,
En candidatus Verner —

Lotte.

Verner? (Langtrukket). Naa!

Og ham man sagtens ei tør gjette paa.

Brienne.

Th, Gud bevares, han!

Lotte

(spottende).

Nei, Gud bevares!

Den Noie, mener De, kan gjerne spares!

(Affides).

Hans Fræthed er forfærdelig!

Brienne.

Hvad skulde
Bevæge Berner til . . .

Lotte.

Bevares! — Men,
De kaldte, troer jeg, Berner Deres Ven . . .

Brienne.

Det er han.

Lotte.

Saa De kjender ham?

Brienne.

Tilfulde.

Lotte

(affides).

Han skal ei døe i Synden. (Høit). Vi har hørt,
At Deres Ven er overvættes flygtig,
Vetsindig uden Grændser . . .

Brienne.

Man har ført
Dem skammeligst bag Lyset. Han er dygtig
Af Character og i sit Fag. Saa klog
Som flink og brav; en Ven af Sandheds Sprog;
For varm kanskee for vore Tiders Kulde;
En Opponent mod Tyrannie og Tvang;
En . . .

Rotte.

Men, for Guds Skyld, hør dog op engang!
 Ijald man længe hørte Dem, man skulde
 Til Slutning troe, De meente, hvad De sa'e.

Brienne

(forundret).

Hvorledes, Frøken, jeg . . . ?

Rotte

(til Zette).

Men du, — hvorfra
 Du faaer den Rolighed, hvormed du hører
 Det smukke Sprog, den unge Herre fører,
 Det er mig ubegribeligt — den Roes,
 Han ødsler paa sig selv —

Brienne.

Hvordan? De mener —?

Rotte.

At Den, der taler om sig selv, fortjener
 I Reglen næsten aldrig, at han troes.

Brienne

(med stigende Forundring).

Der taler om sig selv —?

Rotte.

Du milde Gud!
 Betragt, hvor han kan see uskyldig ud!

Begriber De da ikke, Hr. Student!
 At De og Deres Plan er os bekjendt?

Brienne.

Student? og Plan? — Ja, dersom jeg forstaaer
 Et Ord, ja blot en Stavelse af Sagen,
 Saa vil jeg hedde Hans!

Rotte.

Nei, nu forgaaer

Taalmodigheden mig!

Sette.

De er bedragen,

Hr. Berner!

Brienne.

Berner?

Sette.

Deres Tillid stuffet.

Det gjør mig ifkun ondt, at De er truffet
 Paa Rottes overgivne Drilleri.

Rotte.

Godt Ord igjen! Jeg var kun vred, fordi
 Hr. Berner spilled' altfor godt sin Rolle.

Brienne

(affides).

Hvorledes! Naar de mig for Berner holde,
 Mon han da har —

Rotte.

Men nu er det forbi;

Jeg tænker, at vi kjende nu hinanden.

Vi vil ei spørge Dem om Grunden til

Besøget, vi beæres med; vi vil,

I Tillid til, at vi har truffet Manden,

Hvis Kløgt kan være os til Gavn maaskee, . . .

Brienne

(buffer).

Jeg be'er!

Rotte.

. . . Lidt nærmere ved Lys besej,

Hvad De formaaer med Deres snilde Hoved.

Brienne

(affides).

Mon Berner! . . . Hvilken taabelig Idee!

Rotte.

De veed, min stakkels Søsters Haand er lovet

Til Hr. Brienne. At Papa har glemt

At spørge hende først om hendes Mening,

Er i sin Orden, men isandhed slemt.

Thi at min Søster hader en Forening,

Hvor Alt af Andre forud er bestemt,

Begriber De. Gud Amor altid vrede,

Naar Kjærligheden har det saa beqvemt.

Brienne

(affides).

Du Frelsens Gud, hvad hører jeg? —

(Høit til Sette).

Hvorledes,

Min Frøken, er Partiet Dem imod?

Sette.

Hvor kan det undre Dem? Hvis jeg forstod
 At gvoele mine Følelser, at glemme
 Hver Ungdoms-Drøm, hvert Haab, hvis Smigerstemme
 Mig ane lod en Fremtid, smykket med
 En voxelsidig, trofast Kjærlighed,
 Kanstee jeg da med Vethed fandt mig i
 Et ellers flogt, conventionelt Partie.
 Og ikke det alene — men hvorlunde
 Jeg, uden at jeg kjender til, ja uden
 At jeg har seet min Brudgom, skal begrunde
 Blot Agtelsen, man fordre kan af Bruden,
 Det er mig ubegribeligt!

Brienne.

Jeg tager

Oprigtig Deel . . .

(Affides).

Det lader næsten til,

I mig er Ingen her forliebt . . .

(Høit).

Og jeg beklager

Af Hjertet Deres Stilling.

Votte.

See, nu vil

Vi blot, Hr. Berner . . .

Brienne

(confüs).

Berner?

Rotte.

Nu, hvad gaaer

Der af Dem?

Brienne.

Intet, Frøken! Jeg forstaaer,

(Affides).

Jeg maa nok takke Gud, om jeg tør være
Som Pseudonym tilstede med lidt Ære.

(Spit).

De mener . . ?

Rotte.

For min Søster er det vigtigt,
At slippe for at sige Fa'er imod,
Og gi'e Brienne Kurven. — De forstod
min Mening?

Brienne

(leende).

Jo.

Rotte.

Hvis nu jeg slutter rigtigt,
Er De den Eneste, fra hvem vi kan
Med Føie vente Hjælp.

Brienne.

Fra mig? Hvordan?

Lotte.

De kjender jo Brienne; jeg formoder,
De er hans Ven . . .

Brienne.

Han er mig meer end Broder.

Lotte.

Nu vel! Min Søster havde først isinde
At lade Robert tale med ham.

Brienne.

Hvem?

Lotte.

Nu Robert; det er jo en Ven af Dem.

Brienne.

Naa, Robert, ham!

(Affides).

Her er jeg godt flemt inde!

Zette.

Ja, det er Robert, kan De nok forstaae,
Der har forraadt os Deres Komme.

Brienne.

Naa!

Lotte.

Saa vilde Zette nægte Dem Audiens;

Men heldigviis beslutted' jeg at sende
Paa Roberts Begne Dem til Hr. Brienne.

Jette.

Man hører altid mere paa en Vens
End paa en Fremmeds Raad. Ifald De vil,
Ifald De kan og føler Kald dertil —

Brienne.

Isandhed, bedste Frøken, Alt med Glæde!

Jette.

Bevæg da Hr. Brienne til at træde
Tilbage først; han kan det. Jeg desværre
Tør ei betragtes som min egen Herre.
Siig ham, at han og jeg er hver for gode
Til en Forbindelse, der er . . .

Rotte.

Paa Mode;

Men at min Søster hader det Moderne,
Og derfor beder om Excüse.

Brienne.

Gjerne;

Naar blot . . .

Rotte

(hurtig).

Har han bestemt sig for min Søster?

Brienne

(langsomt).

Jeg troer, han veed det ikke selv endnu.

(Affides).

Nei, lille Berner, det var Synd, om du
Slap ganske fri!

(Høit).

Jeg er en daarlig Trøster;
Men Pligten kræver, ligesrem at sige,
At jeg, saavidt jeg kjender til ham, troer,
Hans Attraa at besidde Dem, vil stige
Langt før end tabe sig ved Deres Ord.
Saa underligt er Mennesket: det fristes
At ønske, hvad det mærker, let kan mistes.
Han var ei heller værdig til at faae,
Min Frøken, et Aenodie som dette,
Ifald han ei engang probeerte paa
At vinde det. Thi tænker jeg som saa,
Det bliver bedst, vi Intet ham berette,
Men lade Sagen rolig fremad gaae.

Rotte

(spottende).

Indtil den endelig vil gaae istaae.

Brienne.

Tillader De! — Ved ligesremme Vaaben
Vi komme let tilkort, jeg frygter for.
En List, en høist uskyldig, staaer os aaben;
Ved den utvivlsomt Seieren er vor.

Rotte.

En List?

Brienne.

Han kjender ikke Frøken Zette;
Han veed ei heller, hvem af dem er ældst.

(Til Rotte).

Isald nu De udgav Dem for den Kette,
Blot for en Tid — er Deres Søster frelst!

Rotte.

O herligt! En guddommelig Idee!

Zette.

Hvortil den fører, kan jeg ikke see.

Rotte.

Ei, kjæreste! det kan et Barn begribe.
Han bringes derved i en dobbelt Knibe.
Thi sæt, han kommer, holder mig for dig,
Og jeg er ei saa heldig at behage
Hans Smag, saa trækker han sig smukt tilbage.
Men er jeg mod Forventning virkelig
Saa heldig . . .

(Standser):

Zette.

Nu da?

Brienne

(ironisk).

Frøkenen maaskee

Til den Tid har en lykkelig Idee.

(Til Zette).

I hvert Fald troer jeg, De, min Frøken, slipper,
I hvad saa skeer, forbi de værste Klipper.

Zette.

Ja, det er muligt; men —

(Seende).

Du milde Gud!

For min Skyldotte skal agere Brud
Og Lynets Fare fra mit Hoved lede,
Selv urørt som et følesløst Metal; —
Men, Pige, søt, at Amor i sin Brede
Dit Hjerte smelter —

Lotte.

O, hold op! Jeg skal
Nok hytte mig for Kjærlighedens Fare.

Brienne

(med fortsat Ironie).

Jeg haaber ogsaa, Himlen vil bevare
Saa stor Opoffrelse . . . En anden Sag,
Der bliver mere vanskelig, er denne:
Naar nu Brienne kommer her idag —

Zette.

Han kommer ikke.

Brienne.

Han er her.

Lotte.

Brienne?

Brienne.

Ja, som jeg siger.

Lotte.

Aa, hvor vil De hen!

Sette.

Han er paa Landet, kommer først igjen
Om nogle Dage —

Brienne.

Men naar jeg nu siger —

Lotte.

Vi veed det bedre —

Brienne

(affides).

Underlige Piger!

Man skulde troe, tilsidst var jeg nok Den,
Der vidste bedst, hvornaar jeg kom igjen.

(Høit)

Tillader, mine Frøkener, min Ven
Imod Forventning kommen er tilbage.
De faaer Besøg af ham idag. Vi maae
I Flugten et Par Forholdsregler tage.
Det var jo muligt, at han stødte paa
Hr. Obersten —

Lotte.

Det maa forhindres.

Jette.

Men,

Hvorledes kan vi hindre det, at Fader . . .

Rotte.

Ei, lad kun mig! Naar blot vor lærde Ven,
Lidt før Brienne kommer til os, lader
Os bringe Bud derom . . .

Brienne.

Jo, det skal stee.

Rotte.

Saa instruerer jeg vor gamle Tjener;
Og Resten gi'er sig sagtens, skal du see.
Kun er det høist nødvendigt, at jeg kjender
En Smule til ham, har et Slags Idee
Om hans Personlighed . . .

(Tjener Brienne til Siden).

Hør, veed De hvad,

Hr. Verner, ikke sandt? hvis Dem jeg bad,
Saa var De nok saa artig at beskrive
Mig hans Person; blot en Idee mig give.

Brienne.

Ja, med Fornøielse, saa godt jeg kan.

Rotte.

Som, for Exempel, har han god Forstand?

Brienne.

Aa jo!

Rotte.

De troer, han løber let i Snaren?

Brienne.

Fordi han ei engang kan ane Faren.

Rotte

(stjødelsløs).

Man siger, han er smuk.

Brienne

(affides).

Ja, ja! man siger!

(Høit).

Et Mandfolk, Frøken, men især en Kriger,
Er altid smuk, naar han er brav og kjæk.

Rotte.

Saamænd! — Hvorledes seer han ud forresten?

Brienne.

Aa, meget ordentligt! Han ligner næsten
I Hvide mig; men hvad hans Ansigtstræk
Betræffer, som hans Dine, Panden, Næsen . . .

Rotte.

Saa ligner han Dem ikke?

Brienne.

De har Ret;

Han er desuden meget meer brunet.

Lotte.

Og har vel mere Sathed i sit Væsen?

Brienne.

Ja, Gud bevares, han er mere sat.

Lotte.

Men er det sandt, hvad man har sagt os, at
Han danser saa fortræffeligt?

Brienne.

Savist;

Den Cardinaldyd har han med.

Lotte.

Hvor spidst!

(Gnider Panden)

Men hvad jeg vilde sagt . . .

Fette

(nærmende sig dem).

Nu, kjære Lotte!

Er din Examen ikke snart til Ende?

Lotte.

Du seer jo selv, at absolut jeg maatte . . .

Sette.

Godt nok; jeg frygter ifkun, at Brienne
Er mere flog, end du troer.

Brienne.

Ja, maaskee;
Og mere brav — det vil De faae at see.
Han vil ei tvinge Dem til et Partie,
Der sabner den fornødne Harmonie.

Sette.

De siger, han vil ikke tvinge; Fader
Har ogsaa høit erklæret, at han hader
Og affkjer Tvang; men pas kun paa!

Brienne.

Desuden

Min Frøken har for ringe Tillid til
Den høieste Instant's, der kan og vil,
Jeg haaber, hjælpe Dem.

Sette.

Til hvem?

Brienne.

Til Guden

For Kjærlighed.

Rotte

!(spottende).

Ja, det er ogsaa sandt!
Naar Amor vil, og han er tidt galant . . .

Sette.

Nei, nei! Det er en farlig Alliance!

Brienne.

Han er Beskytter af de unge Hjerter.

Sette.

De tager Feil; han glæder sig ved Smerter.

Brienne.

Jeg stoler meget paa hans Assistance.
Det er bekjendt, han tager helst Partie
Med Ungdom og med Skjønhed. For hans Væner
Desuden ingen Magt kan os befrie.
Ifald som jeg min Frøken derfor tænker,
Da bede vi Cytheres faure Søn
Om Hjælp og Bistand med andægtig Bøn.
Men jeg, ifald jeg under hans Ægide
Tør haabe, Frøkenen mig faarer til
At være Deres Ridder og at stride
For Deres Sag —

Rotte.

Nu, Sette! siig, du vil.
Du staaer jo der, som om du var af Træ.

Jette.

Vel! Kan De en barmhjertig Gjerning stifte . . .

Rotte

(til Brienne).

Fortræffeligt! Nu falder De paa Knæ,
Saa slaaer hun Dem til Ridder med sin Vifte.

(Brienne falder med halvcomist Anstand paa Knæ for Jette).

Kom, Jette, kom! Vær ikke saa distrait!

(Spitidelig).

Du faarer altsaa Hr. Studenten til
Din Ridder og Beskytter, og tillader
Hans Kamp imod Brienne og mod Fader.
— Nu, kjære Jette, siig nu høit, du vil.

Jette.

Jeg vil — din Spøgefugl!

Brienne

(til Jette, idet han reiser sig).

Jeg seer, der sidder

I Deres blonde Fletninger en blaa,
Fast ubemærket Sløife. Deres Ridder
Og Cavalleer, min Frøken, stoler paa,
At han til Deres og til Kjønnet's Ære
Tør under Kampen Deres Farve bære.

Jette

(forvirret).

O, hvad forlanger De!

Rotte.

Na, kjære Søster!

Det kan du godt. Hr. Berner, hvis De lyfter,
Jeg har en Bunte gamle Sløiser —

(Fader som hun vil gaae ind at hente dem).

Jette.

Nei,

En saa besteden Bøn jeg nægter ei.

(Tager Sløisen af og giver ham den).

Hvis den har Værd som fordringsløs Grindring
Om et Bekjendtskab, i sig selv kun fort,
Da giver jeg den vist med Glæde bort.

Brienne

(Tøser Sløisen og gemmer den paa Brystet).

Med den jeg trodser dristig hver en Hindring!
Med dette Pant paa Deres Gunst jeg gaaer
Og hviler ikke, før jeg Maalet naaer.
— Kun Et endnu: besøger Dem min Ven,
Forinden jeg er kommen her igjen,
Da bliver det nok klogest, at vi dølge,
At jeg har været her. Min Plan er lagt,
Og jeg staaer inde for dens gode Følge.
Det var dog underligt, om Skjønheds Magt,
Med Mandens Mod og Kjæthed allieret,

Af Amor, som jeg haaber, protegeret,
Ei skulde sprede disse Taagers Dunst.
— Jeg iler, mine Frøkener, herfra.
Snart er jeg her igjen; men indtil da
Jeg anbefaler mig i Deres Gunst.

(Gaaer ud af Hoveddøren, Damerne ind i Bærelserne tilvenstre).

Anden Act.

Samme Decoration.

Første Scene.

Robert. Lotte.

Robert.

Ih, Frøken, vær forsigtig!

Lotte.

Ih, hvortil?

Herinde kan vi tale, hvad vi vil.

Robert.

De siger —

Lotte.

At vor lystige Student,

Hr. Berner, Deres Ven, har alt beæret
Familien med et Besøg.

Robert.

Har været

Hos Dem?

Rotte.

Savist.

Robert.

Nu har jeg Mage kjendt!
Hvorledes har han teet sig?

Rotte.

Excellent!

O, han er huul! forstod at lege fremmed
Saa hyppeligt, at kun med Magt tilsidst
Han til et ærligt Skifte sig beqvemmed'.

Robert.

Det ligner ham. Iøvrigt var han vist
Urimelig forelsket, ikke sandt?
Han er en Sværmer. Men jeg troer, iblandt
Det Svulstige hos ham er sund Natur.

Rotte.

Ja, De maa ikke troe, han gjorde Cour
Til Jette; tvertimod, jeg syntes næsten,
Han var tilbageholdende; maaskee
Jeg havde forud en for høi Idee
Om hans Forliebthed.

Robert.

Mener De?

Rotte.

Forresten

Han viste sig som Mand af Verden.

Robert.

Naal

— Og Jette?

Rotte.

Ja, saavidt jeg kan forstaae,
Har Verner gjort et varigt Indtryk paa
Min stakkels Søsters Hjerte. Hendes Rødme,
En vis Forlegenhed, hvis Træt sig maler
Paa hendes Ansigt, naar om ham jeg taler,
Er Tegn til, at hun kjender Elskovs Sødme,
Men at hun ogsaa føler til dens Qualer.

Robert.

Paa Verner mærkede man Intet?

Rotte.

Nei.

Robert.

Men naar jeg nu forsikrer Dem, at inden
Han kjendte Deres Søster, var han ei
At tæmme, ei at bringe nogen Bei.
Hvor kan jeg troe en pludselig Forsvinden
Af en saa stærk Passion, der hvilede paa
Et Ideal, han er saa nær at naae?
Hvad eller mener De, det kunde hændes,
At Deres Søster ikke svarer til
Hans Ideal? — Hun vinder ved at kjendes.
Hun er jo smuk, forstandig, englemild
At omgaaes —

Rotte.

Ja forsaavidt har De Ret.

Men — men . . .

(Seende).

Min Søster er Blondine: sæt,
Hans Phantasie har drømt om en Brunette?

Robert

(confunderet).

Hvad? — troer De? — Ja, det kan jo gjerne ligge
i noget Saadant; man har hørt det før.
Hm! var han altsaa kold imod Dem, tør
Dg kjedelig —

Rotte.

Nei, nei! det var han ikke!
Fri, ugeneert, elskværdig, om De vil,
Opmærksom —

Robert.

Naa?

Rotte

(med et Smil).

Der hører Mere til
Forelskelse, ja noget Andet kræves —
Det siger mig min Følelse, min Tact,
Skjøndt, at forklare det, er vel forgæves.
Han var besindig, tog sig strengt iagt
For hvert et Ord, han sagde. Naar han smilte,
Da var det ikke Kjærlighed, der hvilede
Paa Læberne og foran Tælen ilte —

At nei, Hr. Robert! Ironien laae
 I tætte Kruser omkring Munden.

Robert

(betænkelig).

Saa?

Lotte.

Han var ei fri for Spot, for en Maneer
 At skjemte paa, man vist kun sjældent seer
 Hos Folk, der er forliebt' og ihøjselsatte
 Med deres Hjerters dyrebare Skatte —
 Kort, af hans Tales Frihed blev jeg vaer,
 At han maaskee holdt Amor lidt for Nar,
 Men at han selv er langt fra ikke fangen.

Robert

(ryster paa Hovedet).

Hm! Hm!

Lotte.

Iøvrigt har han os fortalt,
 Brienne kommer snart, ja er her alt
 Maaskee.

Robert.

For Pokkeren, det var jo galt!

Lotte.

O, vil De troe, han holder ham nok Stangen!
 Han indgav os en hypperlig Idee:
 At lade mig — jaja, De vil nok lee —
 Agere for Brienne Søster Sette.

Robert.

Haha! Ja, det er godt — det er det Rette!

Rotte.

Jeg hører Nogen . . . stille! — Skynd Dem, kom!
Derinde kan vi tale meer derom.

(De gaae ind tilvenstre).

Anden Scene.

Lieutenant Brienne (føres ind af en Tjener).

Brienne.

Godt; hils din Frøken, at jeg venter her.

(Tjeneren gaaer ind til Oberstens, Brienne kaster sig træt paa en Stol).

Det er de samme Værelser, de samme
Betydningsløse Smaating, som jeg seer.

Men Maleriet i den gamle Kamme
Er taget bort; et andet pranger der,
Et andet af uendelig Bærdie.

Det loffer mig med hemmelig Magie,
Og vil paany med Velbehag beskues.

O, jeg var høist forblindet før! Jeg blues
Bed de forfængelige Tanter: Hun,
Saa smuk og saa elskværdig, skulde stjænte
En Ubekjendt sit Hjerte, skulde tænke
Saa dagligdags — ja naar jeg vidste kun . . .
— — Hun hader ikke mig, men kun mit Navn;
Det er ei mig, hun ængstes for at ægte:
Saa vil jeg da mit gode Navn fornægte

Dg løbe under fremmed Flag i Havn,
Min Ret med Rist imod min Ven forfægte.

(Tager den blaa Sløife frem).

Bed Himlen, jeg er ingen Sværmer; dog,
Hvergang jeg seer paa denne Sløife, dette
Bestedne Paut, jeg fik af Henriette,
Jeg kunde smittes af det ømme Sprog,
Gud Amors Hof har gjort til Etiquette.

O, ths! jeg troer, jeg er ei rigtig klog!
En Trøst, en ualmindelig, er inde
For mig i denne Talisman: saa fort,
Saa lidt er jeg bekjendt med min Veninde,
At hver Grindring kunde dufte bort,
Hvis ikke Sløifen her forstod at binde
I Flugten det bedrageriske Minde.

Men hvis din Magt, min Talisman, er stor,
Kald fra min Ungdom Minderne tilbage,
Et Gjenskin af de lykkelige Dage,
Da disse Pigers første Blomsterflor
Aflokkede min Sjæl den første Klage.
— Hun kommer . . . ths!

(Gaaer eftertænkksom en Gang op og ned af Gulvet).

Jeg hader høit den Skif
At tage Lægemidler ind i Draaber
Dg ængstlig nippe til den bittre Drif.
Lad hende spotte med mig, at jeg haaber!
Langt heller Afslag i et enkelt Blik
End sliig Ulyksalighed, der langsomt kjøbes,
Mens Hjertet, under Omvei, tvungent røbes.

Tredie Scene.

Lieutenant Brienne. Zette.

Brienne.

Jeg beder om Forladelse! Jeg har
Uleiliget min Frøken.

Zette.

O, jeg beder!

Herinde Tiden ved sin Byrde kjeder.
De viser Dem som Ven, idet De ta'er
Endeel af Byrden fra os.

Brienne.

Hvis jeg kunde
For al dens Thugde Frøkenen befrie!

Zette.

Det blev for tung en Byrde.

Brienne.

Ingenlunde.

Kun, mens den thnger Dem, ved Sympathie
Den er mig tung. Der ligger Fryd deri,
At vide dem, vi elste, smertefrie.

Zette

(forlegen, afbrudende).

De glemmer at fortælle mig, min Herre,
Om De har talt med Deres Ven.

Brienne.

Desværre,

Jeg har ei truffet ham. En Conferens,
En Underhandling med vor Allierede
Har gjort mig lidt confüs. Ved den Audiens,
Jeg frygter, Sagerne blev kun forcerede.

Fette.

Hvad mener De? Med hvem har De da talt?

Brienne.

Med Amor.

Fette

(leer).

Ah!

Brienne.

Igrunden er det galt —
Nu er det skeet — han loved' vel at skikke
En hurtig, virksom Hjælp —

Fette.

Jeg fatter ikke . . .

Brienne.

Min bedste Frøken! Amors Alliance
Har gjort, jeg selv behøver Assistance.
Det er bekjendt, naar store Potentater
Skal hjælpe paa de svage, mindre Stater,
Da bliver Det, man kalder Garantie,
Forinden ret man veed det — Slaveri.

Kanssee min Iver mig for vidt har ledet:
 For Deres Vel, min Frøken, har jeg bedet
 Saa inderligt til Guden og saa tidt,
 At jeg ei meer kan skjæle det fra mit;
 Paa Deres Valg beroer min egen Lykke.

Fette
 (forvirret).

Min Herre!

Brienne.

Tilgiv mig, hvis jeg kun lidt
 Forstaaer mit Hjertes Mening at besmykke.
 Jeg hader Omsvøb. Dog — af Politik
 Jeg skulde søge, langsomt at forraade
 Ved Suk min Videnstab, ved stjaalne Blik,
 Indtil De gjættede mit Hjertes Gaade;
 Men — Tiden flygter; af, med hvert Minut
 Min Kjærlighed mig synes meer forskudt.
 Jeg dependerer blot af Deres — Raade.

Fette
 (med nedslagne Øine).

Har De betænkt, at Den, De taler til,
 I dag for første Gang har haft den Ære
 At see Dem? at, hvis Kjærlighed skal være
 Meer end et flygtigt, ubesindigt Spil
 Med Ord, den kræver Tid for ret at prøves — ?

Brienne.

Min bedste Frøken! kun et Blik behøves

Blandt gode Menneſter; et enkelt Ord
 Er mere ſtærkt og virkſomt, end De troer.
 Det er ei Slethed blot, Naturen tegner
 Med Gains-Mærket: Dyd og Skjønhed blev
 Udſtyret med et kraftigt Adelsbrev,
 Der om de fødte Rettigheder hegner.
 Hvis min Begjæring ſynes Dem for kjæf,
 Jeg beder Dem betænke, jeg har bygget
 Paa hine ubedragelige Træk,
 Hvormed Naturens Mildhed Dem har ſmykket.

Jette.

De veed jo, at Brienne, Deres Ven,
 Har Løfte paa min Haand.

Brienne.

Jeg veed det; men —

(Smilende).

Jeg troer, jeg enes ſagtens med min Ven.

Jette.

Men hvis min Fader nægter Dem ſit Ja?

Brienne.

Men, hvis nu ikke, tør jeg haabe da?

Jette.

Tael ikke ſaa? De kjender ei min Fader.

Brienne

(griber hendes Haand).

O, ſvar mig derpaa! Hvis nu han tillader —

Jette.

Forstaaen mig! De har Synd deraf — o ths!
Jeg hører Nogen! — Gud, det er min Fa'er!
Jeg er ulhyffelig, hvis han faaer Nhs...

Brienne

(affides).

For Pokker, Obersten! — O gid han var...

(Høit).

Han kommer ind til os?

Jette.

Det gjør han vist.

Brienne.

Men det er slemt; saa mærker han vor List.
Det er vel klogest, at jeg retirerer.

Jette.

Men siig, hvorhen?

Brienne.

Et Skjulested —

Jette.

Sa hvor?

Hr. Roberts Kabinet er tomt, jeg troer.

(Seer ad).

Brienne.

Men hvis Hr. Robert kommer, jeg risquerer —

Jette.

Oh nu, De kjender ham.

Brienne.

Ja, det er sandt!

— Men hvem er det, der taler med iblandt?

(Bytter).

Det er min Ven!

Jette.

Min Brudgom, som vi vente?

Brienne.

Ja, det er ham! — Jeg syntes nok, jeg kjendte
Hans Røst.

Jette.

Min Gud!

Brienne.

Han maa ei see Dem nu —
De siger, De er syg — De maa partout —

Jette

(ængstlig).

Maar blot jeg turde det!

Brienne.

O Deres Søster
Han finder, haaber jeg, en kjærlig Trøster.

Jette.

O, disse mange Omsvøb høit jeg hader!

Brienne.

Men tro mig, der er intet Ondt deri.
— Og ikke sandt, naar Faren er forbi,
Og Krigen endes med, at Deres Fader
Betragter mig som Datterens Gemal —

Jette

(tøvende).

Saa kan De bygge paa, jeg er neutral.

(Gaaer ind tilvenstre. Brienne gaaer ind i Roberts Kabinet tilhøre, og
sees af og til ved Døren).

Fjerde Scene.

Obersten. Berner (i Husar-Uniform).

Obersten

(nøder Berner at gaae først ind).

Ei, kjære Ven! blot ingen Komplimenter!
Vi Landmænd er et Folk af simpelt Slags.
— Vil De nu vente her, imens jeg henter
Min Datter —

Berner.

Med Fornøielse jeg venter.

Obersten.

Jeg tænker ellers, at hun kommer strax.
Saa kan vi heller begge blive her,
Og kjøles af og trække Lust.

Berner.

Jeg er

Til Deres Tjeneste.

(Affides).

Ja han har Ret;

Den Kunst at træffe Veiret, er ei let.

Obersten.

Naa, siig nu selv, Hr. Lieutenant, var det ikke
En sand Geniestreg, at jeg gif til Dem?
Hvad kan det hjælpe, tænkte jeg, at skikke
Paaen en tosset Tjener til hans Hjem.
Nei, du skal hente ham. Vi Militaire,
Vi griber an i Flanken.

Berner.

Paa min Ære,

Hr. Oberst, Deres Angrebsplan var god.
Oprigtig talt, jeg tøvede just ikke,
Men —

Obersten.

Siig kun ligefrem, De mangled Mod.
Hvad, har jeg gjættet det?

Berner

(affides).

Til Punkt og Prikke.

(Høit).

Jeg ængstes ikke for et yndigt Smil;
Jeg tør ei heller paastaae, at jeg skælver

For Blikket, varmt af den vestalske Ild,
 Som Diets Laag betrygger, mens det hvælver
 Sin Kuppel halvt derover — men jeg veed
 Ei ret endnu, om jeg bestemt tør bygge
 Paa dette Held, paa en saa sjelden Lykke.

Obersten.

Ih, hvorfor ikke, Kjære?

Berner.

Bliv ei vred,
 Jeg er kauskee for ligefrem; men sæt,
 At jeg var ei den Brudgom, som De venter,
 Jeg frygter for, det kunde hændes let,
 At jeg fik Afsted uden Complimenter.

Obersten.

Ih hvad, bevar's!

(Affides).

Hvad gaaer der af Arabaten?

Berner.

Her er en venlig Overenskomst truffet.
 Men sæt, Hr. Oberst, at De fandt Dem skuffet —

Obersten.

Ei Kjære, rør ei meer ved denne Byld!

Berner.

Den Tanke ængster mig; De veed, Soldaten
 Vil agtes, elskes for sin egen Skyld.

Obersten.

Og det vil skee. Vel er det sandt, jeg ærer
Det Løfte, jeg har givet Deres Fa'er;
Men, at jeg andre, større Pligter har
Imod mit Barn, Samvittigheden lærer.

Berner.

Og hvis jeg altsaa ei var Den, jeg er,
Og kunde Deres Datters Hjerter vinde,
Tør jeg da bygge paa mit eget Værd
Og haabe, at De gav mig Deres Minde?

Obersten.

Savist — Savist!

Berner.

Naar jeg tør troe derpaa,
Sag skal med større Lyst til Maalet gaae.

Obersten.

Ens Datters Vel er ingen Børneleg.

Berner

(affides).

Men Den, der ikke troer ham, det er jeg!

Obersten

(affides, betænkelig).

Gud veed, hvorfra han faaer de sæere Griller!

Femte Scene.

De Forrige. Robert (fra Hoveddøren).

Robert.

Hr. Obersten —

(Bliver forbauset Berner vaer).

Nu har jeg seet saa galt!
Endog for Obersten Krabaten spiller
Comedie!

Obersten.

De her?

(Affides).

Det var fatalt!
Ved hans Nærværelse fordærves Alt.

Berner

(affides).

Nu gjælder det!

(Høit).

Med hvem har jeg den Ære —

Obersten

(forestillende dem for hinanden).

Hr. Robert, Informator hos de Smaae —
Den Herre dér er Hr. Brienne.

Robert

(betonende).

Naa!

Obersten.

Min Datters Brudgom, som De veed —

Robert.

Ja saa!

Obersten

(affides).

Han maa herfra!

Berner.

Det er mig kjær at lære
En Mand at kjende, af hvis Værdom —

Robert.

Na!

Berner.

— Og af hvis brave Charakter jeg haaber
Den Hjælp, jeg trænger til.

(Affides).

Han staaer og maaber.

Obersten

(affides).

Jeg veed, han var istand til at formere
Den unge Herres Griller og raillere —

Berner

(affides).

Det lader til, Discoursen gaaer istaa.

Obersten.

Na, lille Robert, siig mig —

Robert.

Hvad behager?

Obersten.

De staaer nok nu paa Nippet til at gaae?

Robert.

Jeg bliver.

Obersten.

Saa?

(Forlegen).

Hr. Lieutenant, jeg beklager . . .

(Til Robert).

Er mine Pigeboern derinde?

Robert.

Ja,

Jeg troer det.

Obersten

(til Berner).

Jeg maa netop nu herfra.

Berner.

Geneer Dem ikke!

Robert.

Jeg kan følge med

Hr. Officeren, sig ham Besked —

Jeg troer, han trænger til en Cicerone.

Obersten.

Nei Tak!

(Affides).

Jeg mærker Spidskhed i hans Tone.

(Høit).

Det er just Dem, Hr. Ven, jeg trænger til.

— Gaae De kun ind, Hr. Lieutenant; De vil finde
Bed deres Shtøi mine Børn derinde.

Jeg kommer paa Minuten.

Berner.

Jeg skal træde

Derind alene —?

Obersten.

Ja, ifald De vil.

Vær De kun ugeneret —

Berner.

O, med Glæde!

(Gaaer ind tilvenstre).

Robert.

Det undrer mig, Hr. Oberst, at De lader
Den unge Herre gaae alene.

Obersten

(fortredelig).

Ei!

Han er da stor nok til at finde Ve.

Robert.

Det er ei heller derfor — men som Fader
Man pleier gjerne følge med og tale —

Obersten.

Ja, seer De, Kjære, Tingen har en Hale.
 Jeg ængstes for den første Entrevü.
 Min Datter, veed De jo, er grumme blø;
 Naar jeg er hos, er hun det meget mere.
 — Nei, veed De hvad, lad Sagen gaae sin Gang!
 Ved min Nærværelse jeg maa genere
 De unge Folk; De veed, jeg hader Tvang.

Robert

(affides).

Na ja — med Maade.

Obersten.

Dg fra nu af, Herre,
 Jeg endeligt maa bede Dem som Ven,
 At holde Dem fra Sagen heelt, om end
 De troer at burde dable. Vi forværre
 Den bedste Sag ved misforstaaet Iver.

Robert.

Ja, De kan troe mig, helst derfra jeg bliver.
 — Om denne hersens Lieutenant er forresten
 Min Dom kanskee partist.

Obersten.

Jeg troer det næsten.

Robert.

Hvorledes synes De da om ham?

Obersten.

Na,

Det er et prægtigt Menneske! Jeg kjender
Blandt unge Militaire meget saa,
Der er saa sindige, solide —

Robert

[(spodst).

Saa?

Obersten.

Og Officeer med Liv og Sjæl. Han brænder
Af Vyst, af ædel Iver for Militisen.

Robert.

Nei, seer man!

Obersten.

Og er stærk i Exercitsen!

Robert.

Men tør jeg spørge Dem, hvordan De fandt
Hans Sindelag mod Deres Datter?

Obersten.

Kjære!

Han er forliebt i hende.

Robert.

Er det sandt?

Obersten
(med Eftertryk).

Forliebt —

Robert.

Ja, det kan meget gjerne være.

Obersten.

Forstaaer De mig? han er forliebt, jeg siger.

Robert.

Det er jo ei nødvendigt, at De skriger.
Jeg finder det saa rimeligt.

Obersten.

Han bliver

Som henrykt, naar jeg taler om min Datter.
De leer? Ranskee De troer, jeg overdriver.

Robert.

Nei, det veed Gud jeg ikke gjør. Jeg fatter,
At han er ung, og hun er smuk. . . Man er
Med disse Qualiteter let genegen
Til at forliebe sig, det veed Enhver.
Men pas dog paa, hvad Enden bli'er paa Legen.

Obersten.

Hvad Enden bli'er? For den vil jeg cavere.

Robert.

Vil De? Ja saa!

(Affides).

Det er dog meget mere,
End jeg i hans Sted vilde gjort.

(Høit).

Na jo!

Paagrund af det, De nylig har berettet,
Jeg vil og bør jo helst det Bedste troe.

(Vil gaae ind i sit Kabinet, hvor Brienne lidt forhen har ladet sig see, og
nu trykker Døren til).

Obersten.

Hvad vil De der?

Robert.

Jh, slaae mig lidt til Ro.

Obersten

(affides).

Jeg troer ham ikke ret; jeg var tilfreds,
Jeg kunde følge hen med ham etsteds.

(Robert vil igjen gaae ind i Kabinettet, men Obersten holder paa ham).

Hvad har De for en Hast?

Robert.

Ja, jeg formoder,

De vil mig Ingenting.

Obersten.

Forist, Hr. Ven!

Der skal saa meget kjøbes ind igjen,
Som Landkort til de Smaae og Bøger, Noder
Til mine Døttre. — Hvis De nu vil gaae,

Jeg har et langt Register ovenpaa,
Som jeg skal gi'e Dem med.

Robert.

Det kan jeg gjerne.

(Affides).

Jeg troer min Sjæl, at Obersten vil fjerne
Mig fra Familien — jo, han har Tid!

Obersten.

De er saa tankesuld. For Smule Strid
Om denne Lieutenant bør dog aldrig sætte
Blandt ellers gode Venner Tvist og Splid.

Robert.

Hvor vil De hen!

Obersten.

Saa — jeg kan nok gjætte:
„Partiet, tænkte De, gaaer overstyr.“

Robert.

Oh nei!

Obersten.

Men jeg — jeg holder paa min Fyr,
Min lille Lieutenant. Sikken Karl! forstandig,
Beleven, fuld af Ild og smuk og mandig!

Robert.

Saa, det er godt nok; men . . .

Obersten.

Med Deres Men!

Det hjælper Dem til Ingenting, Hr. Ben!
Min Fette ta'er ham — skal vi slaae tilbeds?
Sex Flaster Rhinsviiin —

Robert.

Top! Jeg er tilfreds!

Hvis Deres Datter vælger Hr. Brienne,
Saa har jeg tabt —

Obersten.

Naturligviis.

Robert.

Hvis ikke —

Obersten.

Det er umuligt! Jeg maa bedre kjende
Mit Barn —

Robert

(vedblivende).

Hvis ikke —

Obersten.

Skal min Rhinsviiin ligge
Barat til Dem, forstaaer sig. Men, min Kjære,
De seer for lutter Træer ingen Skov.
Det er umuligt!

Robert.

Det kan gjerne være.
Det vil jo Tiden vise.

Obersten

(affides).

Paa min Tre,
Den stakkels Mand er ordentlig lidt flau.
Han veed, han taber.

(Spit).

Kom nu med, Fa'er min!

(Drillende).

Jeg tænker, vi kan godt iasten feire
Mit Barns Forlovelse med — Deres Biin.

Robert

(lidt ærgerlig).

De er saa bandsat sikker paa at seire;
Om jeg nu vandt?

Obersten

(trækkende af med ham).

Nei, det har ingen Nød!

(De gaae ud af Hoveddøren).

Sjette Scene.

Brienne

(træder forsigtigt ud af Kabinettet).

Saa, det var altsaa Robert! Naa, Guds Død!
Hvor han er huul! — Og Berner, hvor han spilled'

Med Anstand Militair. Naar Lotte blot
 Kan spille Jettes Rolle halvt saa godt,
 Har Berner for sig selv en Snare stillet.
 Dog haaber jeg, at denne Sag vil vendes
 Til hans og min Tilfredshed, før den endes.
 — Man kommer . . . nei! — Ifald jeg kunde, førend
 Jeg træffes, slippe bort fra dette Sted,
 Jeg vilde, troer jeg, være tjent dermed.

(Gikter).

Der har vi det! Nu er der En ved Døren!

(Gaaer igjen ind i Roberts Værelse).

Syvende Scene.

Lotte. Berner

(komme ud fra Værelserne tilvenstre).

Berner.

Min bedste Frøken! lad mig ikke gaae,
 Forinden Deres Bæber har besvaret
 Det Spørgsmaal, som min Lykke hviler paa.

Lotte.

De spørger! Var jeg end saa slet bevaret
 Mod Amors Smigrerier, kræver dog
 En gammel Bedtægt, at man ikke lader,
 Som om man strax begreb det slemme Sprog.

Berner.

Mit Sprog retfærdiggjøres —

Rotte.

Ved min Fader,
Hans Bud, jeg veed det.

Berner

(affides).

Gid det var saa vel!

Rotte.

Men ingen Faders Villie kan betrygge
Blot ved et Ord en elsket Datters Vhfe.
Maaskee det er et meget ringe Held,
Min Haand kan byde Dem; men det er mit,
Det er det eneste, jeg raader over.
Tilgiv mig da, isald jeg tøver lidt,
Betænker mig en Smule ved et Skridt,
Hvorved jeg vover Alt —

Berner.

Nei, Intet vover.

Rotte.

Hvorved jeg Intet vover? Nu velan!
Jeg troer Dem: jeg for min Part vover Lidet,
Idet jeg fatter Tillid til en Mand,
Der vækker Tiltro ved sit Navn, sin Stand.
Men De, min Herre!

Berner.

Jeg?

Rotte.

Ja, hvem kan vid'et?

Berner.

Jeg veed, De er saa god som smuk.

Rotte.

Saa god?

Men, om nu Det, som De ved „Godt“ forstod,
Var bygget paa en lidt bizarr’ Idee?

Berner.

De frygter —?

Rotte.

See, jeg tænker mig det Gode
I Lighed med en Klædning, der maaskee
Kan være varm og stærk, men — ei paa Mode;
Og saa behager den mig ikke. Men,
Lad være, at den er modern: hvis den
Er hist for viid, et andetsteds for snæver,
Saa mangler den det Vigtigste, man kræver,
Saa passer den mig ikke. — Ja, De leer!
De veed ei, hvad jeg sigter til, jeg seer.
Dog er det ligefrem. De kjender ikke
Den Brud, man har bestemt Dem. Rhygtet blot,
Hvis tusind Tunger altfor let bestikke,
Fortæller, som De siger, meget Godt
Saavel om mig som om min yngre Søster.
Ifald De efter Rhygtet gaaer, da maa
Min Søster jo den samme Andeel faae
I Deres Gunst, som jeg.

Berner.

O nei! jeg trøster
 Mig til — jeg veed . . .

Rotte

(afbrudende ham).

At vi er' begge gode.
 Men sæt, min Søster er lidt meer paa Mode,
 Sæt, at hun passer bedre, mere svarer
 Til Deres Ideal — min Gud! jeg seer
 I denne Mulighed en Sværm af Farer!
 En Kilde til Fortred, isald det skeer.

Berner.

Nei! — Skjøndt jeg ikke kjender Frøken Rotte,
 Jeg føler, at jeg ei kan blive Meer
 End Ven for hende, kjærlig Broder — men
 Mit Hjerte hører Dem til.

Rotte.

Af en Ven

En Elsker bli'er.

Berner.

O, det er let at spotte,
 Naar Læben, der raillerer, er saa smuk,
 At Spottens Gjengjæld gøres i et Suk.
 Men tro mig, jeg har intet Valg: den blinde,
 Forfærdelige Gud med Piil og Bue
 Har længe, før jeg saae Dem, tændt den Bue,
 Der brænder i mit Bryst for Dem. At vinde

I Kamp med Gudens Almagt, overgif
 Min svage Kraft. Det Billede, han malte
 For min beruste Sjæl, det skjælmste Blik,
 Den Gratie, det friske Liv, der talte
 Fra Billedet — det har jeg henrykt fundet
 I Dem igjen — det har for evigt bundet
 Min Sjæl til Dem, mit . . .

Lotte.

O, min Herre, tie!

Jeg frygter for, at Deres Phantasie
 Har malet Dem et Billede, hvori
 Kun Deres Artighed har kunnet finde
 Et Par af mine Træk. En dygtig Maler
 Er Amor ei: han maler jo iblinde.

Berner.

Nei, det er Uret, Frøken, at De taler
 Et saadant Sprog —

Lotte.

Desuden, har da ei
 Min Herres Phantasie fortalt Dem Noget
 Om Søster Lotte?

Berner.

Jeg maa tilstaae: nei!

Lotte.

Glet Intet?

Berner.

Nei!

Rotte.

De vil ei ud med Sproget.

Berner.

Men jeg forsikkrer Dem —

Rotte.

Det var da sært!

Maaskee De troer det ikke Møien værdt,
At spille Deres Drømme-Phantasier
Paa meer end Een — paa den bestemte Brud.

Berner.

Alf nei! jeg holder det ei længer ud!
Og De har Skyld af Deres Drillerier,
Hvis Grund jeg fatter ei.

Rotte.

Oprigtig talt,
Jeg frygter, at min Søster bli'er mig farlig.
Jeg nægter ei, jeg har med Flid forhalt
Mit Svar, og troet at burde handle varlig.
Man har bestemt Dem for mig; jeg er ældst;
Men skal jeg være ærlig, saae jeg helst,
At andre Grunde leded' Deres Valg,
End disse, der er gode nok, men næsten
See ud som Conditioner ved et Salg.

Tael med min Søster først og vælg! — Forresten,
Hvis Alting føier sig —

(Med noget Eftertryk).

Hvis Fader giver
Sit Minde —

Berner.

O, det tænker jeg at faae!

(Fattende sig).

Det har jeg alt!

Rotte

(affides).

Det kommer an derpaa.

(Høit).

— Saa vil nok Tiden lære, hvo der bliver
Bed Deres Valg den lyffelige Brud.
Saa meget seer jeg, at kun Een kan vinde:
Men om den skjælmste Gud, der gaaer iblinde,
Hvad eller om min Faders strenge Bud
Idag en ydmyg Brudefrands skal binde,
See, derpaa venter Deres Tjenerinde!

(Meier og gaaer ind).

Ottende Scene.

Berner

(alene).

Der gaaer hun bort! Fordømt! hvad veed jeg nu?
Man skulde næsten troe, hun var jaloux
Paa Søsteren! Saameget destobedre!

— Hun appellerer til sin Fader? Vel!
 Han skal ei staae i Veien for mit Held!
 — O, et saa yndigt Barn! — Nei, det maa gaae,
 Hvordan det vil, jeg skal mit Ønske naae,
 Til Trods for ham og for al Verdens Fædre!
 — Der kommer Obersten — nu maa der smeddes,
 Før Jernet bliver koldt.

Niende Scene.

Berner. Obersten (fra Hoveddøren).

Obersten.

See der, Hr. Ben,
 Der har De mig. Naa, siig mig nu, hvorledes —
 Hvordan —

Berner.

Hvordan?

Obersten.

Hvordan gif Tiden hen
 Hos mine Børn?

Berner.

Jeg beder, høist behageligt.
 Jeg traf kun Deres ældste Datter.

Obersten

(beklagende).

Na!

(Affides).

De var alene; det var godt.

(Høit).

Og saa?

Berner.

Skald jeg virkelig tør bygge paa
 Det Haab, der smigrer mig — et ubedrageligt,
 Hvad Deres Datters Tanke angaaer —

Obersten

(spændt).

Saa?

Berner.

Saa er min Skjebne afgjort.

Obersten.

Saa De mener —?

Fortæl dog!

Berner.

Deres Datter overlader
 Til Dem, Hr. Oberst, til den bedste Fader,
 Det endelige Ja. Hvis De forener —

Obersten

(udbrændende).

Ja, det veed Gud jeg gjør. Hvad? sa'e hun det?
 Min egen Fette? Saa jeg hørte ret,
 Til mig hun overgiver Sagen?

Berner.

Ja.

Obersten.

Oh, det var smukt af hende!

(Gnider Hænderne fornøjet).

Hahaha!

Saa gaaer jo Alting efter Ønske. — Hør,
Vi lade hende falde.

(Ringer; en Tjener kommer).

Siig til Fette,

Vi vente hende her.

(Tjeneren gaaer ind tilvenstre).

See, det kan sætte
En Mand i et fortræffeligt Humeur!

Tiende Scene.

De Forrige. Robert (fra Hoveddøren).

Robert.

Tillad mig . . .!

Obersten

(oprømt).

Naa, min Fa'er, hvor er det fat?
Hvad søger De?

Robert.

Na, jeg har glemt min Hat.

Obersten.

Naa, vær saa god!

(Affides).

Jeg maa dog først fortælle —
 Jeg kan ei bare mig —

(Tager Robert tilside).

Nu kan jeg melde
 Min lærde Ven, at De har tabt.

Robert.

Har tabt?

Obersten.

Min Zette har sagt Ja.

Robert.

Sagt Ja? Til denne?

(Peger paa Berner).

Obersten.

Savist.

Robert

(maliciøs).

Hvad var det nu, han hed?

Obersten

(forundret).

Brienne.

Robert.

Maa saadan!

(Affides).

Er nu Berner ikke skabt
 Med Hestelykke næsten?

Obersten.

Apropos,

De maa gaae hen og gratulere Manden.

Robert

(til Berner).

Jeg gratulerer!

Berner.

Tak!

Obersten

(affides).

Haha! De To,

De kommer op at nappes med hinanden;
Det seer jeg alt.

(Robert vil igjen gaae ind i sit Kabinet).

Har De nu travlt igjen?

Robert.

Min Hat —

Obersten.

Na hvad! Nei bliv De kun, Hr. Ben,
Og snak med Herren. Hatten skal jeg hente.

Robert.

Nei, Gud bevares —

Obersten.

Oh Passiar!

Berner.

Tillad,

Maa jeg faasfee?

Obersten.

Oh nei!

Robert.

Det kan jo vente.

(De gaae alle Tre hen til Roberts Kabinet og lukke Døren op; Brienne træder ud. Almindelig Forundring).

Elleve Scene.

De Forrige. Lieutenant Brienne.

Brienne.

Jeg haaber, at man har mig undskyldt.

Obersten.

Hvad?

Hvor kommer De fra her?

Berner.

(affides, forbauset).

Brienne! Maa!

Brienne.

Jeg kommer for at hilse paa min Ven,
Hr. Robert. Deres Tjener bad mig gaae
Herind saalænge, til han kom igjen.

Obersten

(til Robert).

Værsgod, Hr. Robert! Det er en af Deres.

Robert.

Af mine? Hvem?

Brienne

(iler hen mod ham og trykker ham til sig).

Der er han jo, min brave,
Min lærde Ven, hvis Dydighed, hvis Gave
i Underviisningsfaget —

Robert

(søger iempeligt at komme løs).

De skal have

Saa mange Tak — men turde jeg beæres
Med Deres Navn . . . ?

Brienne.

Mit Navn? Du store Gud!
Mit Navn? Seer jeg da saa forandret ud?

(Lader, som han nu først opdager Berner).

Men, ta'er jeg Feil? Min Stuekammerat!

Berner

(forvirret).

Du her? Hvad skaffer os den Lykke, at . . .

Brienne.

Naa, Gudsfeelon, jeg seer, at du mig fjender.

Obersten

(til Berner).

De kjender ham?

Berner.

Savist, vi ere Berner.

(Affides).

O, gid han blot var langt fra Kjøbenhavn!

Obersten.

Hvad hedder han?

Berner

(confüs).

Han der?

Obersten.

Savist.

Berner.

Hans Navn?

Brienne.

Mit Navn er Henning Berner.

Obersten. Robert. Berner

(de to sidste affides med Forbauselse).

Berner?

Brienne.

Ja.

Obersten.

En Søn af Martin Berner?

Brienne.

Jo.

Obersten.

Min Kjære,
Saa kjender jeg jo Deres Hr. Papal

Berner

(affides).

Men er han gal? Hvad kan hans Hensigt være?

Robert

(seer stivt paa Brienne).

Saa De er virkelig . . . ?

Brienne

(affides til Robert).

Siig Ja!

Robert

(affides).

Aha!

Nu fatter jeg!

(Høit).

Det var ei langt derfra,
At jeg aldeles ikke havde kjendt
Hr. Berner, saa forandret seer han ud.

(Med Hentydning).

Man pleier heller ikke som Student
At gaae med Anevelsbart.

Brienne

(affides).

Fordømt!

Obersten.

Ih Gud!

De er Student?

Brienne.

Javist; men deels min Øyst,
Og deels min Vens Exempel har bevæget
Mig til at følge tidligt Vrens Røst.
Nu er jeg Officeer.

Obersten.

Ih, det var Meget!

Ved hvilket Regiment?

Brienne.

Jeg er Husar.

Berner

(affides).

Det aner mig, han holder os for Nar.

Obersten.

Det kan jeg lide! Altsaa Militair,
Og ved Husarerne — det er det rigtige,
Det er det ægte —

Robert

(affides til Berner).

Hvem troer De, han er?

Berner

(affides til Robert).

Tie bare! Vi maae være høist forsigtige.

Obersten.

Men — hvad jeg vilde sagt — De veed da . . . ?

Brienne.

Nei!

Obersten.

At Hr. Brienne, Deres Ven, er blevet
Idag forlovet med min Datter —

Brienne.

Ei,

Saa har den Skalk saa stille gaaet og drevet
Og ikke sagt et Ord — jo, det er kjønt!

Obersten

(munter).

De kan betale ham med samme Mønt!

Brienne.

Det er tildeels min Hensigt. Denne Dags
Begivenhed, de rige Straaler, Vhffen
Udbreder her, forunder mig i Skyggen
Uventet Tillsid til min egen Sags
Forvirrede Natur.

Obersten.

Hr. Ven, De mener?

Brienne.

Hr. Oberst! denne skønne Dag forener
Min vakre Ven med Deres Datter. Men —
Gud veed, jeg under hjertelig min Ven
Det Held, han frem for Alle har fortjent,
Og dog . . .

(Standser).

Berner

(affides).

Han vil dog ei . . .! — Hvor han mig piner!

Brienne

(affides, med Hentydning til Berner).

Den stakkels Djævel! han gjør sure Miner.

Obersten

(utaalmodig).

Og dog? — Endnu er jeg kun lidt bekjendt
Med, hvad De sigter til.

Brienne.

Og dog freperer

Den Tanke mig, at han ved Maalet staaer,
Som jeg maaskee — hvem veed det — aldrig naaer.
Mens han med Seierspalmer triumpherer,
Som Gudernes fast mageløse Gunst
Har spillet ham i Haanden, jeg risquerer,
At Det, jeg bygger paa, gaaer op i Dunst.

Obersten

(affides).

Gud veed, hvor han vil hen!

Berner

(affides).

Det er forbi!

Robert

(affides til Berner).

Hans Tale flinger halvt som Ironie.

Brienne

(vedblivende).

Mens Deres ene faure Datter spaaer
Min Ven den Lykke, Qvinden skjæmter Manden,
Mit Ønske frygtssomt ved hans Side staaer —

Berner

(affides).

Nu kommer det! Af Skam jeg snart forgaaer!

Brienne.

— Og vender sig med Haab mod Deres anden,
Ei mindre faure Datter.

Obersten. Berner. Robert.

Hvad? Hvorledes?

Brienne.

Og venter kun paa Oberstens Erklæring.

Obersten.

Men, kjære, bedste Ven . . .

Brienne.

 Ifald De vredes
 Ved min maaskee for dristige Begjæring . . .

Obersten.

 Jh, hvorfor det? De er en vakker Mand,
 Kan avancere videre med Tiden,
 Og jeg og Deres Fader kan jo siden
 Betænke Deres Tare. Men bør og kan —
 Siig selv, hvor kan jeg give Dem mit Minde?
 De bør dog først min Datters Hjerter vinde.

Brienne.

Hr. Oberst, Deres egen Datter har
 Bølgivet hele Sagen til sin Fader.

Obersten.

Har Pigebarnet? Kjære, De tillader,
 Jeg tvivler paa, hun kjender Dem.

Brienne.

 Jeg var
 Saa kraftigt anbefalet af en Anden —

Obersten

(forundret).

 Af hvem?

Brienne.

Af Robert.

Robert.

Hvem? af mig?

Brienne.

Savist.

Obersten.

Hvad hører jeg? Hr. Robert, De var Manden . . .

Brienne.

Tilgiv ham hans venstabelige List!

Tilgiv ham, hvis, partist maaskee, hans Iver

Ham lidt for langt af pure Vensteb driver.

Gud veed, han mener det saa godt!

Obersten.

Den Strik!

Robert.

Men hør mig bare —

Obersten.

Om et Dieblif!

— Og altsaa De, Hr. Berner —

Berner

(glemmende sig).

Seg?

Obersten.

Seg be'er!

Seg talte til Hr. Berner.

Berner.

Uh!

Obersten

(til Brienne)

De troer,

Min Datter hyder Dem, saavidt jeg seer.

Brienne.

Har jeg fortolket rigtig hendes Ord,
Da veed jeg det.

Obersten.

Saja! naar hun har Lyst —

Partiet er jo passende og godt.

Hør veed De hvad! jeg hører hendes Røst;
Hun kommer ind til os. Tillad mig blot,
At allerførst jeg bringer Deres Vens
Affairer paa det Rene. Siden, Kjære,
Erholder Deres Frieri Audiens.

Tolvte Scene.

De Forrige. Fette. Potte

(træde ind fra Bærelserne tilvenstre).

Obersten.

Naa, kommer I engang!

(Forestillende Brienne for dem).

Jeg har den Ære

At forestille Jer en Cavalleer,
 Hr. Verner, Søn af en af mine Venner.
 Han er for nylig bleven Officeer.

Jette

(ængstelig, affides til Lotte).

Han er forraadt!

Lotte

(affides).

Fat Mod!

Obersten.

Jeg troer, I tjender

Den unge Herre, hvad?

Lotte.

Jeg synes næsten.

Obersten.

Du synes? Naal — Og Jette?

Lotte

(tager Ordet).

Jette har,

Saa vidt jeg veed . . .

Obersten.

Ja, du kan spare Resten.

Du kan behøve siden dine Svar,

Naar din Tour kommer. — Altsaa, lille Jette,

Jeg hører, du har valgt —

Zette.

At, kjære Fa'er!

Obersten.

Det er mig kjært, mit Barn! Dit Valg var frit.
 Jeg har ei tvunget dig, Gud være lovet!
 Dit eget Hjerte samt dit sunde Hoved
 Har viist dig Veien, hvad der var til dit
 Og til vor Alles Bedste. — Nu, velan!
 Da tvende vakre Mænd af god Familie
 Har vundet eders Hjerter, bør og kan
 Jeg ikke sætte mig mod eders Villie.

(Til Zette).

Hvis det er sandt, hvorpaa han sig beraaber,
 Den unge Mand, der venter paa dit Ja,
 At du har henviist ham til mig — saa haaber
 Din Fa'er, du tilstaaer det.

Zette

(med nedslagne Øine).

Jeg har, Papa!

Obersten.

(glad, affides til Robert).

Der kan De høre selv!

Robert.

Papa, giv Tid!

Obersten

(til Zotte).

Og du, din lille Strik! — nu, kom kun hid!

Jeg mener det jo godt med dig — du følger
Exemplet, Zette giver dig?

Rotte.

Na jo!

Og paa en Maade.

Obersten.

Paa en Maade? Oh,

Det hjælper dig til Intet, at du dølger.

Vi veed, du overgiver Alting til

Din Fa'ers Beslutning som en lydige Datter —

Det vil du jo?

Rotte

(kysker hans Haand).

Ja, kjære Fa'er, jeg vil!

Obersten.

Og deri gør du Ret, mit Barn! Du skatter

Din Faders gode Villie, hans Øst,

At sørge for dit Vel. Desværre hændes

Det tidnok, at Forældres Raad og Røst

I vore Dage sjældent kun erkjendes.

Rotte

(affides til Zette).

Forstaaer du Fa'er?

Zette

(affides).

Af nei!

Obersten

(affides til Robert).

Det skader ikke,
Man giver Børn en Stump Moral.

Robert.

Javist.

Obersten.

Og præfer mod de nye, moderne Skikke.
Det kan de altid have godt af; ikke?

Robert.

Ja, Gud!

Obersten.

Nu mener jeg, man kan tilsidst
Med nogle hjertelige Ord til begge
Lidt meer Høitideligt i Acten lægge.
Hvad mener De?

Robert.

Gjør det, Hr. Oberst!

Obersten

(høit, rømmende sig).

Hm!

Idet jeg giver Eder hen til dem,
Hvis Bligt det er, med Eder, Børn, at dele
Fryd og Bekymringer, og i det Hele
erstatte Jer det faderlige Hjem,
Det høit mig glæder, Børn, at I har nyttet

Mit Raad og Jer for Tidens Slethed hyttet.
 Det Baand, jeg nu høitideligt vil binde,
 Skal altid, haaber jeg, i Styrke vinde.
 — Saa kom, min Jette, ræk din Haand til Den,
 Der er fra nu din Leder og din Ven.

(Tager Jettes Haand og vil forene den med Berners).

Jette

(bestyrtet).

Hvorledes, kjære Fa'er —

Obersten.

Hvad nu?

Berner.

Lillad,

Hr. Oberst, De ta'er Feil.

Obersten.

Ta'er Feil? Hvormed?

Berner

(pegende paa Lotte).

Min Brud staaer der, Hr. Oberst!

Obersten.

Lotte? hvad?

Nei, det er Dem, der tager Feil.

Berner.

Jeg veed,

At Den, jeg selv har valgt mig, maa jeg kjende.
Den anden Dame har jeg aldrig seet.

Obersten

Jh, hvad er det? De har jo talt med hende;
Alt er jo meget rigtig forberedt.
Har hun ei givet Dem sit Ja?

Berner.

Al nei!

Det var jo Deres ældste Datter.

Obersten.

Ei,

Hun er jo ogsaa ældst.

Berner.

Nu, lad saa være!

Men hende har jeg aldrig friet til.

Obersten.

Hva — hvad behager? Aldrig friet? De vil
Dog ikke gaae fra Deres Udsagn, Kjære?
Hvad? aldrig friet? — Fette, Barn! tael du!

Fette.

Nei, Fa'er, jeg har ei seet ham førend nu.

Obersten.

Jh Gud bevares! hvad er det for Sladder!
See rigtig paa ham! Det er Hr. Brienne.

Robert

(affides).

Nu gaaer nok vort Incognito i Smadder.

Zette.

Det veed jeg, Fa'er! Men det er ikke denne,

Der har . . .

(Standser).

Obersten

(heftig).

Der har? har hvad? Nu Barn, tael ud!

Zette.

Med hvem jeg har trolovet mig som Brud.

Obersten

(forbavset).

Med hvem du har . . . Med hvem for Poffer da?

(Zette tier).

Tael, Kjære! — Nu? . . . Hør Lotte!

Lotte.

Ja, Papa!

Obersten.

Med hvem troer du, hun er forlovet? Svar!

Lotte

(forundret).

Med hvem, Papa? Det troede jeg, du vidste.

Obersten

(fortredelig).

Savist; men svar nu ligefrem din Fa'er!

Rotte.

Med Berner.

Obersten.

Nei, nu maa min Taalmod briste!
Hvem Potter har da friet til dig, din Mar?

Berner.

Hr. Oberst, det har jeg.

Obersten.

Nei, saa min Sjæl,
Min Herre, om De har. De veed jo vel,
Min ældste Datter var for Dem bestemt.
Hun er den yngre.

Berner.

Det er rigtigt slemt.
Jeg troede, hun var ældst.

Obersten.

Men, Herregud!
Hvor kunde De . . . Na, sikke Qvælerier!

Berner

(affides).

Nu først forstaaer jeg dig, min suilde Brud!

Obersten.

Og Lotte, du — kom hid! — du staaer og tier —
Hvorfor har du ei sagt —

Lotte.

Forstaaen mig Fa'er!

Mig har ei Nogen adspurgt om min Alder.

Obersten.

Jeg vil for Gud ei være Jeres Nar!
Mit Løfte til Briennes Stivsfa'er kalder
Jeg aldrig i al Evighed tilbage.
Til Fette stod han Fadder; det er Fette,
Han meest har elsket alle sine Dage.

Brienne

(affides).

Jeg gad dog rigtig vidst, om ikke dette
Fornøielige Virvar snart vil endes!

Berner

(affides).

Maar blot jeg turde tale!

Obersten

(til Brienne).

Siig mig da,

Hr. Lieutenant, agter De maaskee at skjændes
Med Deres Ven om Lotte? Han er hendes
Forlovede med mit bestemte Ja,
Som jeg paa ingen Maade nu gaaer fra!

Brienne.

Jeg beder om Forladelse! Min Brud,
Bed Deres Fadergodhed mig beskjæret,
Er hendes Søster Jette. Det har været
Min Mening hele Tiden.

Obersten.

Du min Gud!

Det gaaer for vidt — jeg holder det ei ud!
Han snapper bort sin Vens, og denne hans
Forlovede og saa — — Men jeg, jeg binder
Mig til mit Ord! Den redelige Mands
Parole brydes ei saa let!

(Gaaer heftig op og ned ad Gulvet og bliver Robert vaer, der staaer
og leer).

De leer!

Jo, det er smukt! De tænker nok, De vinder
Det lumpne Beddemaal!

Robert.

Saa vidt jeg seer,
Er De nok den, der vinder det endda.

Obersten.

Jeg?

Robert.

For De har jo allerede vundet.

Obersten.

Har jeg? Hvorledes det?

Robert.

Min Mund er bundet.

Som De har ønsket, helst jeg bliver fra
Det hele Bæsen.

Obersten.

Men, at jeg har tabt,
Det er jo ligefrem.

Robert.

Det troer jeg knapt.

Obersten.

Guds Død! har nu Brienne ikke friet
Til Lotte?

Robert.

Nei!

Obersten.

Jovist — og Berner atter
Faaet Jettes Ja; saa gaaer jo Frieri
Og mine Planer med min ældste Datter,
Som jeg har bygget paa, i Lys.

Robert.

Nei,

Hr. Oberst, De er paa den gale Vej.
Det er ei Berner, det er jo Brienne,
Som Jette gav sit Ja.

Obersten.

Jh, hvilken Snat!

De hørte jo!

Robert.

Men det er ikke denne,

Det er den Anden.

Obersten.

Saa? Nei, Mangetaf!

De fjender Sagen, det maa jeg befjende.

Robert

(ivrig).

Men Berner er jo ikke Hr. Brienne.

Obersten.

Det veed jeg nok!

(Affides).

Du har da Robert faaet

En Raptus.

(Høit).

Kjære Ven, hvor er det gaaet?

Jeg synes, Deres Tanter bli'er saa vilde.

Robert

(ærgelig).

Na, det er ikke Møien værdt at spille

Et Ord paa denne Sag.

Obersten.

Er Manden gal?

Robert.

De vil jo ikke høre!

Obersten.

Nu saa tael!

Rotte

(affides til Fette).

Her kommer noget Underligt for Dagen!

Robert

(søgende at gjøre Obersten Sagen klar).

Seer De, af disse Herrer frier denne —

(Beger paa Lieutenant Brienne).

Obersten

(afbrudende ham).

Til Henriette; det er hele Sagen.

Og hende har jeg lovet til Brienne.

Robert

(striger).

Det er jo ham, hun faaer!

Obersten.

Nei, hør til Manden!

Hun har jo gi'et sit Vøste til den Anden.

Robert

(som før).

Men denne Anden, det er jo Brienne!

Obersten.

Uh, han er gal!

(Skriger ligeledes og tramper i Gulvet).

Nei, det er Berner!

Robert.

Nei!

Nei, nei! Hr. Oberst, De forstaaer mig ei!

Obersten.

Na, Pokker kan forstaae Dem!

Robert.

Hør mig blot!

Det Hele var et Paafund, et Complot.

Den Herre der —

(Peger paa Berner).

— som kalder sig Brienne,

Hans Navn er Berner.

Obersten.

Hvad? hvorledes? han?

Lotte og Tette.

Gud, er det muligt!

Robert

(peger paa Lieutenant Brienne).

Derimod er denne,

Troer jeg, den virkelige Hr. Brienne.

Obersten

(til Brienne).

Hvad hører jeg! Men siig mig, er det troligt?

Brienne.

Hr. Robert taler Sandhed.

Obersten.

Men, Guds Død,

Hvad har hervæget Dem —

Brienne.

Nei, hør mig roligt!

Jeg selv blev bragt til dette Skridt af Nød,
Den rene, skjære Nød. Da jeg besøgte
Hr. Obersten, bemærked' jeg med Skræk,
En Anden allerede gif og spogte
I Huset med de fjendeligste Træk
Af min Person, mit Navn, ja selv mit Rygte.
Til Lykke lod min overgivne Ven,
Der havde snappet Alt fra mig, sin egen
Personlighed i Stikken; og med den
Besluttet' jeg at straffe ham for Legen;
Og tog den paa, at siige, kun figurligt.
Den passed' mig saa godt og saa naturligt,
Og understøttede mit Frieri
Saa virksomt, skjøndt jeg næsten kom for silde,
At jeg med Grund og Føie finder i
Forverlingen min Lykkes sande Kilde.

Obersten.

Nu fatter jeg! — Men De, Hr. Werner, hvad
Bervægede da Dem . . .

Werner.

Hr. Oberst, lad
Min Kjærlighed til Deres Datter være
Mit bedste Forsvar!

Obersten.

Det er godt nok, Kjære!

Men — men . . .

Brienne.

Jeg haaber, Obersten betænker,
At Amors Estafetter sjelden gaaer
Den lige Landevei; at Guden slaaer
Snart altid hemmeligt de gylde Lænker
Omkring de Lykkeliges Hals og Haar.
Jeg skulde tage meget Feil, om ei
Gud Amor paa en ubemærket Wei
Idag ved en Genie-Streg har beskyttet
Et Baand, der uden ham var aldrig knyttet,
Og gjennem smaae, uskyldige Chicaner
Begunstiget, Hr. Oberst, Deres Planer.
Jeg vil ei løfte Slørene, der hvile
Med tætte Folder over Gudens Vist;
Dog troer jeg, Obersten bemærker vist,
At han maa stifte her etsteds og smile,
Imens han sender Kjærlighedens Pile

Mod Rigeghldighedens Antichrist.

Jeg bøier mig for Guden, jeg betjender,
At det er ham, der fører Seiren paa
Sin spændte Buestreng, hvis Pile naae,
Hvorhen endog den Mægtige dem sender!

Obersten.

Jaja, jaja!

Brienne

(henvender sig til Zette).

Og De, min Frøken, tør
Jeg haabe Glemsel for det Forbigangne,
Og for min varme Kjærlighed Gehør?

Zette.

O, lad mig fatte mig! — Vi ere fangne,
Det seer jeg sagtens, i vor egen List.
Dog føler jeg mig let. Mig glæder meest,
At jeg min Faders Villie kan føie
Og følge ligesuldt mit Hjertes Drift.

Berner

(nærmende sig til Lotte).

Hvorledes tolker jeg den dunkle Skrift,
Jeg skamfuld læser i min Frøkens Die?

Lotte.

So jo, min Herre! De begynder godt.
Hvad kan jeg ikke vente mig med Tiden!

Berner.

Betænk, De selv tog Deel i en Complot —

Rotte

(leende).

Ja, derom kan vi altid tale fiden.

Obersten

(der nu og da har talt med Robert og synes at have overlagt).

Nu, mine Børn, hvad hjalp det, om jeg skjændte?
 At I har spillet mig et Puds, er sandt;
 Og egentligt tilsammen I fortjente
 En Sparlag'sspræken. Men, da jeg dog vandt,
 Og Alting, som jeg forudsaae det, endte,
 Saa — tager min Velsignelse! Bereder
 Hinanden alt det Held, jeg ønsker eder!

(Forener de tvende Par, der omfavne hinanden; vender sig til Robert).

Naa, lille Robert, hvem fik Ret tilsidst?
 Jeg eller De? Hvem bli'er nu gift med Sette?
 Haha! Der kan De see!

Robert.

Med Deres Gunst,
 Paa den Maneer er det vel ingen Kunst.

Obersten.

Ja, Profit! Kunst mig her og Kunst mig hist!

Robert.

Saja, Hr. Oberst, jeg vil ikke trætte.
 Min Paastand taber Intet af sin Vægt.
 Det hedder sig, at Amor har beskjærmet
 Ved en Genie-Streg Oberstens Project;
 Na Gud! hvem la'er sig binde Sligt paa Ermet?

Genie-Streg? Amor? — Ja, Genie, det har han.
 Men, om han pleier dermed protegere
 En gammel Fa'er mod Datteren, er Mære,
 End jeg har vidst. Hvad han kan faae, det ta'er han;
 Han sætter Hjerter, hvor han kan, i Flamme.
 Hvad Enden bli'er derpaa, er ham det samme.
 — Nei, veed De hvad: lad Sagens Udfald være
 For Dem, for os en nyttig Fremtids-Lære.
 Betænk, at De har yngre Døttre, hver
 Saa villig til „ufkyldige Chicaner“,
 — Som Hr. Brienne kalder det — at her
 Er Grund til Frygt for Deres andre Planer.

Obersten.

Den Tid, den Sorg!

Robert.

Ja, Gud skal staae os bi,
 Naar Amor melder sig med sit Genie!
 Husk, hvad De selv har sagt: „Mod denne Fare
 Kan ingen Oberst sine Børn forsvare!“

